Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 12 (24) JOULUKUU 1926

TOIMITUS:

Lauri Letonmäki
Yrjö Sirola K. M. Evä
V. Ojanen J. A. Komu

SISÄLTO

Ilmestyy joka kuukauden puolivälissä

LENINGRADISSA
1927

SUOMENKIELISTÄ KIRJALLISUUTTA

Kustannusosuuskunta Kirjalta (os. Набережная Жореса, д. № 4, Ленинград ja гор. Петрозаводск, улица Ф. Энгельса, д. № 8 saatavana m.m. seuraavia julkaisuja:).

	Hinta.
Lenin: Valtio ja vallankumous (uusi tarkist. painos)	—: 75
» : Marx ja marxilaisuus	—: 18
» : Uskonnosta	—: 35
» : Naisen vapauttamisesta	—: 25
» : Nuorisosta	—: 45
Abeshaus ja Protasov: Puoluetiedon kirja. Oppikirja kaup. supistettuja puoluekouluja varten	2: 25
Wolfson: Yhteiskuntaoppi . . . . nid. 2: 70, sid.	3: —
Jaroslavski: Poliittisen tiedon kirja maaseutua varten I osa . .	1: 55
» » » » » : Sama II osa . .	1: 50
Wirganski: Nuorison poliittinen lukemisto	—: 75
Marx ja Engels: Kommunistinen Manifesti. Selityksillä varustanut Rjasanov	—: 60
XV Puoluekonferenssin alustuksia ja päätöksiä	—: 50
Tshugunov: Kyläneuvostojen työ	—: 65
Stalin: Lenin ja leninismi	—: 75
» : Leninismin kysymyksiin	—: 45
Jakovlev: Leninin elämä ja leninismi	—: 70
J. Latukka: Lenin suomalaisten muistelmissa	—: 35
A. Solenik: Neuvostorakenne	—: 80
Komu: Kumousvuosi	—: 30
NKP:n (b) säännöt	—: 20
Libedinski: Viikko (novelli)	—: 60
Béla Illés: Nikolai Shuhai (kertomus)	—: 45
Rikoslakien kokoelma	—: 75
Maalakien kokoelma	—: 65
Siviililakien kokoelma	1: 90
Metsälait	—: 20

Suuri valikoima poliittista kirjallisuutta, oppi- ja koulukirjoja

Kustannusosuuskunta Kirja

KOMMUNISTI

v. 1926 Joulukuu № 12 (24)

NKP:n sisäiset kysymykset.

Tov. I. Stalinin selostus Kominternin laajennetussa Tpk: ssa.

Toverit. Ennenkuin käyn pääasiaan, sallinette tehdä eräitä alkuhuomautuksia.

Ensiksi kysymys taistelusta puolueemme sisällä, taistelusta, joka ei ole alkanut vasta eilispäivänä ja joka ei lakkaa. Jos otamme puolueemme historian sen syntymästä bolshevikkiryhmänä v. 1903 ja seuraamme sen etappeja näihin päiviin asti, niin voimme liioittelematta sanoa että puolueemme historia on vastakohtien taistelun historiaa tämän puolueen sisällä, näiden vastakohtien voittamisen historiaa, puolueemme vähitellen lujittumisen historiaa näiden vastakohtien voittamisen pohjalla. Voitaneen ajatella että venäläiset ovat riitaisaa väkeä, pitävät väittelystä, ja että sen vuoksi heidän puolueensa kehitys käy puolueen sisäisten vastakohtien voittamisen kautta. Tällainen käsitys on virheellinen. Ei siinä ole kysymys riidan halusta. Siinä on kysymys periaatteellisista erimielisyyksistä, joita syntyy puolueen kehittyessä, proletariaatin taistelussa. Kysymys on siitä, että ristiriidat voidaan voittaa vain taistelulla vissien periaatteiden puolesta, vissien päämäärien puolesta, vissien taistelumetodien puolesta jotka vievät päämäärään. Voidaan ja täytyykin tehdä monenlaisia sopimuksia toisin ajattelevien kanssa puolueen sisällä puhtaasti käytännön kysymyksissä. Mutta jos nämä kysymykset ovat yhteydessä periaatteellisten erimielisyyksien kanssa, niin minkäänlaiset sopimukset, mikään »keskitie» ei voi pelastaa asiaa. Periaatteellisessa kysymyksessä ei ole eikä olla voi mitään »keski»-linjaa. Joko toiset taikka toiset periaatteet täytyy asettaa puolueen toiminnan perustaksi. »Keski»-linja periaatteellisisa kysymyksissä on erimielisyyksien peittelyn »linja», puolueen aatteellisen turmelun »linja», puolueen aatteellisen kuoleman linja.

Miten elävät ja kehittyvät nyt sosialidemokraattiset puolueet Lännessä? Onko siellä puolueen sisällä ristiriitoja, periaatteellisia erimielisyyksiä? Onpa tietysti. Paljastavatko ne nämä ristiriidat ja pyrkivätkö voittamaan ne avoimesti ja rehellisesti puolueen jäsenjoukkojen silmien edessä? Eivät. Sosialidemokratian käytäntö on näiden ristiriitojen ja erimielisyyksien peittelyä ja salaamista. Sosialidemokratia tekee puoluekonferensseistaan ja puoluekokouksistaan pelkkiä paraadeja, huolella peitellen ja salaillen sisäistä eripuraisuutta. Mutta siitä ei tule mitään muuta kuin puolueen aatteellista köyhtymistä. Siinä yksi länsimaiden aikoinaan vallankumouksellisen, mutta nyt reformistisen sosialidemokratian rappeutumisen syy.

Me emme voi näin elää emmekä kehittyä. Periaatteelisen »keski»-linjan politiikka ei ole meidän politiikkaa. Se on surkastuvien ja turmeltuvien puolueiden politiikkaa. Se voi viedä vain siihen, että puolue muuttuu pelkäksi byrokraattiseksi koneistoksi, irtaantuu työläisjoukoista. Ja se tie ei ole meidän tie

Puolueemme koko menneisyys on todistamassa sitä väitettä, että puolueemme historia on puolueen sisäisten ristiriitojen voittamisen historiaa ja puolueemme rivien yhtämittaisen lujittumisen historiaa tämän voittamisen pohjalla.

Otamme ensimäisen vaihekauden, »Iskran» ajat, II:n puoluekokouksemme ajat, jolloin ensi kerran ilmeni erimielisyyttä puolueemme sisällä bolsheviikkien ja mensheviikkien välillä ja jolloin puolueemme huippu lohkesi kahteen osaan: bolshevistiseen (Lenin) ja menshevisti-

seen (Plehanov, Axelrod, Martov, Sassulitsh, Potresov). Lenin jäi silloin yksin. Kuinka silloin pidettiinkään ääntä niistä »korvaamattomista», jotka olivat luopuneet Leninistä! Mutta taistelun käytäntö ja puolueen historia osoittivat että tuolla eroamisella oli periaatteellinen pohja, että tuo eroaminen oli tosi vallankumouksellisen, tosi bolshevistisen puolueen syntymiselle ja kehittymiselle välttämätön etappi. Taistelun käytäntö osoitti silloin ensiksikin että kysymys ei ole määrästä vaan laadusta, ja toiseksi että pääasia ei ole muodollinen yhtenäisyys, vaan se että yhtenäisyydellä on periaatteellinen pohja. Historia näytti että Lenin oli oikeassa ja »korvaamattomat» väärässä. Historia näytti että ellei noita ristiriitoja Leninin ja »korvaamattomien» välillä olisi voitettu, ei meillä olisi ollut tosi vallankumouksellista puoluetta.

Otamme seuraavan vaihekauden, v. 1905 vallankumouksen aattoajat, jolloin bolsheviikit ja mensheviikit olivat vastakkain yhä vielä saman puolueen sisällä, kahtena leirinä aivan erilaisine ohjelmineen, jolloin bolsheviikit olivat puolueemme muodollisen hajoamisen partaalla ja jolloin heidän, puolustaakseen vallankumouksen etuja, oli pakko kutsua koolle oma erikoinen puoluekokouksensa (III puoluekokous). Millä puolueen bolshevistinen osa silloin valloitti puolueen enemmistön myötätunnon? Sillä että se ei peitellyt periaatteellista erimielisyyttä, vaan taisteli näiden erimielisyyksien voittamiseksi eristämällä mensheviikit.

Voisin edelleen nojautua kolmanteen vaiheeseen puolueemme kehityksessä, 1905 vallankumouksen tappion aikaan, jolloin osa bolsheviikeista, n.k. »otsovistit» Bogdanovin johdolla luopuivat (1907) bolshevismista. Se oli kriitillinen aika puolueemme elämässä. Monet vanhan kaartinkin bolsheviikeista jättivät silloin Leninin ja hänen puolueensa. Mensheviikit kirkuivat silloin bolshevismin tuhoutumisesta. Mutta bolshevismi ei tuhoutunut. Puolentoista vuoden taistelukokemus osoitti, että Lenin ja hänen puolueensa olivat oikeassa taistellessaan risiriitain voittamisen puolesta bolshevismin rivien sisällä. Nämä ristiriidat voitettiinkin, ei niitä peittelemällä, vaan taistelemalla niitä vastaan.

Voisin edelleen nojautua neljänteen vaiheeseen puolueemme historiassa, vv. 1911—1912, jolloin bolsheviikit pystyttivät uudelleen tsaarin taantumuksen hajoittaman puolueen ja karkoittivat pois likvidaattorit. Silloinkin bolsheviikit ryhtyivät rakentamaan ja lujittamaan puoluetta paljastamalla ja voittamalla periaatteelliset erimielisyydet likvidaattorien kanssa, eikä niitä peittelemällä.

Voisin sitten viitata viidenteen vaiheeseen puolueemme kehityksessä, aikaan Lokakuun vallankumouksen edellä, jolloin osa bolsheviikeista tunnettujen puoluemiesten johdolla alkoi horjua eikä tahtonut lähteä kapinaan pitäen sitä seikkailuna. Tämänkin ristiriidan voittivat bolsheviikit avoimesti taistelemalla Lokakuun vallankumouksen puolesta, eikä erimielisyyksiä peittelemällä. Taistelun käytäntö osoitti, että ellemme olisi näitä erimielisyyksiä voittaneet, olisimme saattaneet vallankumouksen kriitilliseen tilaan.

Voisin vihdoin viitata puolueemme sisäisen taistelun myöhäisempiin kehitysvaiheisiin, Brestin rauhan aikaan, ammattiliitto-väittelyn aikaan (1921) ja muihin, mutta kun ne ovat teille tunnettuja, en niistä ryhdy puhumaan. Kaikkina näinä aikoina on puolueemme kasvanut ja lujittunut, samoin kuin aikaisemminkin, voittamalla sisäiset ristiriidat.

Tästä johtopäätöksenä, että puolueen sisäisten ristiriitojen voittaminen taistelun kautta on puolueemme kehityksen laki.

Voitaneen sanoa että se on laki NKP:lle, mutta ei muille proletaarisille puolueille. — Väärä väite. Se on kehityksen laki kaikille vähänkin suuremmille puolueille. Jos pikku maan pikku puolueessa vielä joten kuten voitaneenkin peitellä erimielisyyksiä, tasotella niitä jonkun tai joidenkin henkilöiden auktoriteetilla, niin suurissa puolueissa erilaisine alueineen on kehitys ristiriitojen voittamisen kautta puolueen kasvun ja lujittumisen välttämätön aines. Näin on ollut ennen. Näin on nyt. Tahtoisin vedota Engelsin auktoriteettiin, joka yhdessä Marxin kanssa johti Lännen proletaarisia puolueita enemmän kuin yhden vuoskymmenen

ajan. Kysymys on 80-luvusta, jolloin Saksassa vallitsivat poikkeuslait sosialisteja vastaan. Marx ja Engels istuivat maanpaossa Lontoossa ja Saksan sosialidemokratian ulkomainen maanalainen äänenkannattaja tosiasiassa viitoitti suunnan Saksan sosialidemokratian toiminnalle. Bernstein oli silloin vielä vallankumouksellinen marxilainen ja Engels oli hänen kanssaan vilkkaassa kirjevaihdossa Saksan sosialidemokratian polttavista kysymyksistä. Hän kirjoitti silloin Bernsteinille:

»Kuten näkyy, jokainen suuren maan työväenpuolue voi kehittyä vain sisäisessä taistelussa, täysin dialektisen kehityksen lakien mukaisesti. Saksan puolue on tullut siksi mikä se on eisenachilaisten ja lassallelaisten taistelussa, itse hankaus on siinä näytellyt pääosaa» (1882).

Sillä, sanoo Engels toisessa kohden, »ristiriitoja ei milloinkaan voida peitellä pitkiä aikoja, ne ratkaistaan taistelulla».

Näin ennen kaikkea pitää selittää ristiriidat puolueemme sisällä ja puolueemme kehittyminen voittamalla nämä ristiriidat taistelun kautta.

Mistä tulevat sitten ristiriidat ja eripuraisuus, missä niiden lähde? -

Ajattelen että proletaarisissa puolueissa esiintyvien ristiriitojen lähteenä on kaksi seikkaa.

Ensiksikin porvariston ja porvarillisen ideologian painostus proletariaattiin luokkien taistelussa, painostus, jonka uhreiksi usein joutuvat proletariaatin epävarmimmat kerrokset ja myöskin proletaarisen puolueen epävarmimmat kerrokset. Eihän proletariaatti ole eristettynä yhteiskunnasta, yhteiskunnan ulkopuolella. Proletariaatti on yhteiskunnan osa, kytkeytyy moninaisin sitein sen eri kerroksiin. Ja puolue on osa proletariaatista. Siksi ei myöskään puolue voi olla vapaa porvarillisen yhteiskunnan eri kerroksien yhteyksistä ja vaikutuksesta. Porvariston ja sen ideologian vaikutus proletariaattiin ja sen puolueeseen ilmenee siinä, että porvarilliset aatteet, siveyskäsitteet, tavat ja mielialat usein tunkeutuvat proletariaattiin ja sen puolueeseen proletariaatin niiden kerroksien kautta, jotka tavalla tai toisella ovat kytketyt porvarilliseen yhteiskuntaan.

Toiseksi itse työväenluokan erilaisuus, se että työväenluokan sisällä on eri kerroksia. Ajattelen että proletariaatti luokkana voitaisiin jakaa kolmeen kerrokseen.

Yksi kerros on proletariaatin perusjoukko, sen ydin, vakinainen osa, »puhdasveristen» proletaarien joukko, joka ajat sitten on katkaissut siteensä kapitalistien luokan kanssa. Tämä kerros on marxismin luotettavin tuki.

Toinen kerros — hiljattain ei-proletaarisista luokista, talonpoikaiston, pikkuporvariston ja intelligenssin riveistä lähteneet. Nämä ainekset tuovat työväenluokkaan tottumuksensa, tapansa, horjuntansa. Tämä kerros tarjoaa suotuisimman maaperän kaikenlaisille anarkistisille, puolanarkistisille ja »ultra-vasemmistolaisille» ryhmityksille.

Kolmas kerros — työväen aristokratia, työväen ylimystö, proletariaatin parhaiten turvattu osa, joka pyrkii kompromisseihin porvariston kanssa, joka pyrkii »ihmisten joukkoon». Tämä kerros tarjoaa edullisimman maaperän avoimille reformisteille ja opportunisteille.

Huolimatta ulkoisesta erilaisuudestaan ovat työväenluokan kaksi viimeksi mainittua kerrosta se yhteinen piiri, joka muonittaa opportunismia, avointa opportunismia silloin kun voitolle pääsevät työväen aristokratian mielialat, ja »vasemmisto»-fraasiin kätkeytyvää opportunismia silloin kun voitolle pääsevät työväenluokan niiden kerrosten mielialat, jotka eivät vielä ole katkaisseet välejään pikkuporvariston kanssa. Se tosiasia, että »ultra-vasemmistolaiset» mielialat lankeavat yhteen avoimen opportunismin mielialan kanssa, se ei lainkaan ihmetytä. Lenin sanoi monasti, että »ultravasemmistolainen» oppositsioni on oikeistolaisen, menshevistisen, avoimen opportunistisen oppositsionin nurja puoli. Kun »ultra-vasemmistolainen» on vallankumouksen puolesta vain sentähden, että hän odottaa heti huomenna vallankumouksen voittavan, niin on selviö että hän pakostakin joutuu epätoivoon ja pettymyksen valtoihin vallankumouksessa, jos vallankumouksen kulku hidastuu, jos vallankumous ei huomenna voitakaan.

Luonnollista, että luokkataistelun kehityksen jokaisessa käänteessä, aina tais-

telun kärjistyessä ja vaikeuksien lisääntyessä eroavaisuus proletariaatin eri kerroksien käsityksissä, tottumuksissa ja mielialoissa ehdottomasti näyttäytyy erimielisyyksinä puolueessa, ja porvariston ja sen ideologian painostus ehdottomasti kärjistää näitä erimielisyyksiä, joista ulos pääsynä taistelu proletaarisen puolueen sisällä.

Näitä ristiriitoja ei voi paeta, se olisi itsensä pettämistä. Engels oli oikeassa sanoessaan että ristiriitoja puolueen sisällä ei voida pitkiä aikoja peitellä, että nämä ristiriidat ratkaistaan taistelulla.

Se ei merkitse sitä että puolue pitäisi muuttaa keskusteluklubiksi. Proletaarinen puolue on ja sen täytyy pysyä proletariaatin taistelujärjestönä. Tahdon vain sanoa että ei saa sulkea silmiä erimielisyyksiltä puolueen sisällä, jos näillä erimielisyyksillä on periaatteellinen luonne. Tahdon vain sanoa, että ainoastaan taistelun kautta periaatteellisen linjan puolesta voidaan proletaarinen puolue varjella porvariston painostukselta ja vaikutukselta. Ainoastaan voittamalla puolueen sisäiset ristiriidat voidaan puolue pitää terveenä ja lujittaa.

NKP:n oppositsionin erikoisuudet.

Ensinnä tahtoisin merkitä puolueessamme esiintyvän oppositsionin muutamat erikoisuudet. Tarkoitan sen ulkoisia, silmään pistäviä erikoisuuksia. Ne ovat: 1) se että oppositsioni NKP:ssä on yhtynyt oppositsioni, 2) se että oppositsioni yrittää peittää oportunistisuutensa »vasemmistolaisella» fraasilla komeillen »vallankumouksellisilla» tunnussanoilla, 3) se että oppositsioni periaatteellisen muodottomuutensa vuoksi valittelee sitä, että oppositsionia ei ole ymmärretty, että oppositsionin johtajat muodostavat »väärin ymmärrettyjen» fraktsion.

Mikä selittää sen tosiasian, että oppositsioni meillä esiintyy yhtyneenä oppositsionina, kaikkien puolueen aikaisemmin tuomitsemien virtauksien blokkina, ja vielä trotskismin johdolla? Sen selvittävät seuraavat seikat.

1) Kaikki ne virtaukset, jotka ovat blokkiin yhtyneet, — trotskilaiset, »uusi oppositsioni», »demokraattisen sentralismin» jätteet, »työläis-oppositsionin» jätteet, — kaikki ne ovat enemmän tai vähemmän opportunistisia virtauksia, ovat syntymästään asti taistelleet tai viime aikoina alottaneet taistelun leninismiä vastaan. Tämä yhteinen piirre tietysti helpotti niiden yhtymistä blokkiin taistelussa puoluetta vastaan.

2) Nykyinen murroskausi asetti jälleen suoraan vastattaviksi vallankumouksen peruskysymykset, ja koska kaikki nämä virtaukset käyvät vallankumouksen erinäisissä kysymyksissä eri suuntaan kuin puolue, niin on luonnollista, että nykykauden summeeraava luonne, tehdessään balanssin kaikista erimielisyyksistämme, pakostakin työnsi kaikki nuo virtaukset yhteen blokkiin, blokkiin puolueemme päälinjaa vastaan.

3) Puolueemme valtava voima ja tiiviys toiselta puolen ja poikkeuksetta kaikkien oppositsionivirtausten heikkous ja joukoista irtautuneisuus toiselta puolen teki näiden virtausten hajanaisen taistelun puoluetta vastaan toivottomaksi, jonka vuoksi oppositsionivirtauksien täytyi astua voimiensa yhdistämisen tielle korvatakseen heikkoutensa ja edes ulkonaisesti kohottaakseen oppositsionin mahdollisuuksia.

Mutta mikä selittää sen tosiasian, että juuri trotskilaisuus esiintyy oppositsioniblokin johdossa.

Ensiksikin se, että trotskilaisuus on täydellisin opportunismin virtaus puolueessamme (Kominternin V kongressi oli oikeassa arvioidessaan trotskilaisuuden pikkuporvariliseksi uklooniksi [syrjäpyrkimykseksi]).

Toiseksi se, että mikään muu oppositsitsionivirtaus puolueessamme ei niin taitavasti osaa naamioida opportunismiaan »vasemmistolaiseen» ja rrrrrevolutsionääriseen (vallankumoukselliseen) fraasiin kuin trotskilaisuus.

Eikä tämä ole ensimäinen tapaus puolueemme historiassa, jolloin trotskilaisuus esiintyy oppositsionivirtausten johdossa puoluetta vastaan.

Tahtoisin vedota tunnettuun tapaukseen puolueemme historiassa vv. 1911—1914, jolloin Trotskin johdolla muodostui puoluetta vastaan käyvistä virtauksista oppositsioniblokki, n.k. »elokuun blokki».

Silloin tov. Trotski yhdisti puoluetta vastaan likvidaattorit (Potresov, Martov ym.), otsovistit ja oman ryhmänsä. Nyt on hän yrittänyt liittää oppositsioniblokkiin »työläis-oppositsionin», »uuden opositsionin» ja oman ryhmänsä. Tunnettua on kuinka Lenin silloin taisteli »elokuun blokkia» vastaan kolmen vuoden ajan. Lenin kirjoitti »elokuun blokista» silloin kun se oli muodostumassa:

»Me ilmoitamme koko puolueen nimessä että Trotski ajaa puoluevastaista politiikkaa että hän rikkoo puolue-legaalisuuden, astuu seikkailun ja hajoituksen tielle. . . Trotski vaikenee tästä kiistämättömästä totuudesta siksi, että hänen politiikkansa r e a l i s i a päämääriä varten on totuus sietämätön. Realiset päämäärät taas yhä enemmän selvenevät ja käyvät ilmeisiksi vähimmänkin kaukonäköisille puoluemiehille. Nämä realiset päämäärät ovat Potresovien puoluevastainen blokki vperjodilaisten kanssa, jota blokkia Trotski kannattaa ja järjestää. . . Tuo blokki tietysti tukee Trotskin »fondia» ja hänen kutsumaansa puoluevastaista konferenssia, sillä herrat Potresovit ja vperjodilaiset saavat sen mikä heille on tarpeen: fraktsionivapauden, fraktsionien siunauksen, niiden toiminnan suojan, sen advokaatti-puolustuksen työväen edessä. Ja juuri »periaatteellisten perusteiden» kannalta emme voi olla myöntämättä, että tämä blokki on s e i k k a i l u a sanan täsmällisimmässä merkityksessä. Trotski ei r o h k e n e sanoa, että hän näkee todelliset marxilaiset, sosialidemokratian periaatteellisuuden todelliset puolustajat Potresoveissa ja otsovisteissa. Siinä juuri onkin seikkailukannan ydin, että sen täytyy permanenttisesti kierräillä. . . Trotskin blokki Potresovien ja vperjodilaisten kanssa on seikkailua nimenomaan »periaatteellisten perusteiden» kannalta. Eikä tämä ole vähemmän oikein p u o l u e-p o l i i t t i s t e n tehtävien kannalta. . . Vuoden kokemus täysistunno jälkeen on käytännössä osottanut, että juuri Potresovin ryhmä, juuri vperjodilaisten fraktsioni ruumiillistuttavat tuon porvarillisen vaikutuksen proletariaattiin. . . Vihdoin, kolmanneksi, Trotskin politiikka on seikkailua organisatoorisessa mielessä, sillä niinkuin jo osoitimme, se repii rikki puolue-legaalisuuden ja järjestäessään konferenssin yhden ulkomaisen ryhmän nimessä (tai kahden puoluevastaisen fraktsionin, goloslaisten ja vperjodilaisten nimessä) se suoraan astuu hajotuksen tielle.» (XI, 2, ss. 189—194.)

Näin Lenin puoluevastaisten virtausten ensimäisestä blokista Trotskin johtaessa. Samaa on sanottava ja vielä jyrkemmin puoluevastaisten virtausten nykyisestä blokista myöskin tov. Trotskin johtaessa.

Sanoin jo että oppositsionin toinen erikoisuus on siinä, että se pontevasti yrittää peitellä opportunistista tekoaan »vasemmistolaisilla», »vallankumouksellisilla» fraaseilla. En katso mahdolliseksi esitellä niitä tosiasioita, jotka osoittavat kuinka oppositsionimme »vallankumoukselliset» sanat ja opportunistiset teot käytännössä eroavat toisistaan. Kun silmäilee XV:nnen puoluekonferenssimme teesejä oppositsionista niin ymmärtää kyllä tämän maskeerauksen. Tahtoisin vain esittää puolueemme historiasta muutaman esimerkin, jotka osottavat että kaikki oppositsionivirtaukset puolueessamme vallan valtaamisen jälkeen ovat »vallankumouksellisilla» fraaseilla yrittäneet peitellä ei-vallankumouksellisia tekojaan, aina »vasemmalta» arvostellen puoluetta ja sen politiikkaa.

Esim. »vasemmisto»-kommunistit, jotka nousivat puoluetta vastaan Brestin rauhan aikoina (1918). »Vasemmalta» ne arvostelivat puoluetta, nousivat Brestin rauhaa vastaan, sättivät puolueen politiikkaa opportunistiseksi, epäproletaariseksi, sovittelupolitiikaksi imperialistien suhteen. Teossa kävi niin, että esiintymällä Brestin rauhaa vastaan »vasemmisto»-kommunistit estivät puolueen saamasta hengähdysaikaa järjestääkseen ja lujittaakseen neuvostovaltaa, auttoivat eserriä ja mensheviikkejä, jotka silloin astuivat Brestin rauhaa vastaan, helpottivat imperialismin asiaa silloin kun se heti alkuunsa yritti nujertaa neuvostovallan.

Sitten »työläis»-oppositsioni v. 1921. »Vasemmalta» sekin puoluetta arvosteli, pauhasi uutta talouspolitiikkaa vastaan, sätti Leninin väitettä että teollisuuden elvyttäminen pitää alottaa maatalouden

kehittämisestä, se kun antaa raaka-aineet ja elintarpeet teollisuudelle, sätti tätä Leninin väitettä proletariaatin etujen unohtamiseksi ja talonpoikais-ukklooniksi. Ja teossa kävi niin, että ilman nepin politiikkaa, ilman maatalouden kehittämistä ei meillä olisi ollut minkäänlaista teollisuutta ja proletariaatti luokkana olisi hävinnyt. Tunnettua on mihin suuntaan »työläis»-oppositsioni sen jälkeen on kehittynyt, oikealle vai vasemmalle.

Vihdoin trotskilaisuus, joka niin ikään »vasemmalta» on jo useita vuosia puoluettamme arvostellut, vaikka se, niinkuin Kominternin V kongressi oikein lausui, onkin pikkuporvarillinen uklooni. Mitä yhteistä voi olla pikkuporvarillisella ukloonilla ja tosi vallankumouksellisuudella? Eiköhän ole selviö, että »vallankumouksellinen» fraasi on siinä vain pikkuporvarillisen ukloonin verhona?

En enään puhu mitään »uudesta oppositsionista», jonka »vasemmistolaiset» fraasit vain peittelevät sitä että se on trotskilaisuuden vanki.

Nämä tosiasiat osottavat, että opportunistisen teon »vasemmistolainen» naamari on kaikkien puolueessamme vallan valtaamisen jälkeen esiintyneiden oppositsionivirtausten kuvaavimpia piirteitä.

Mikä selittää tämän ilmiön?

Sen selittää SSSR:n proletariaatin vallankumouksellisuus, proletariaattimme valtavat vallankumoukselliset traditsionit. SSSR:n työläisten suora viha antivallankumouksellisia kohtaan, opportunistisia aineksia vastaan. Se että työläisemme yksinkertaisesti eivät kuuntelisi avointa opportunistia, jonka vuoksi »vallankumouksellinen» naamari on se syötti jonka pitäisi edes ulkoisesti vetää työläisten huomio puoleensa ja istuttaa luottamusta oppositsioniin. Meidän työväki ei esimerkiksi voi ymmärtää miten Englannin työväki ei vieläkään ole hukuttanut sellaisia pettureita kuin Thomas, heittänyt niitä kaivoon. Sellaisille opportunisteille kuin Thomas ei löytyisi asuinsijaa meidän työväen keskuudessa. Mutta Englannin työväki, puhumattakaan siitä että se kävisi Thomaksia hukuttamaan, päinvastoin valitsee heidät uudelleen pääneuvostoon, vieläpä oikein mielenosoitusten säestyksellä. Sellaiset työläiset eivät tietysti kaipaa opportunismille vallankumouksellista naamaria, ovat valmiit hyväksymään sen ilmankin. Englannin työväeltä puuttuvat vallankumoukselliset traditsionit. Nyt ovat nämä traditsionit kypsymässä. Ne kypsyvät ja kehittyvät, eikä ole perusteita epäillä sitä että Englannin työläiset karaistuvat vallankumoustaisteluissa. Mutta toistaiseksi ero Englannin ja neuvostovallan työväen välillä on olemassa. Tämä selittääkin sen tosiasian, että opportunisteille puolueessamme on arveluttavaa lähestyä SSSR:n työväkeä ilman jonkunlaista »vallankumouksellista» naamaria.

Sanoin jo että oppositsionin kolmas erikoisuus sisältyy sen periaatteelliseen muodottomuuteen, sen periaatteettomuuteen ja tästä johtuviin oppositsionin johtomiesten alituisiin valitteluihin, että heitä »ei ole ymmärretty», »väärin tulkittu», omaksuttu heille sitä mitä he »eivät ole sanoneet» jne. Tosiaankin »väärin ymmärrettyjen» fraktsioni. Proletaaristen puolueiden historia kertoo, että tämä erikoisuus (»ei ole ymmärretty») on yleensä opportunismin tavanomaisin, yleisin ominaisuus. Tiedätte että täsmälleen samoin sattui käymään»» tunnetuille opportunisteille Bernsteinille, Volmarille, Auerille ym. Saksan sosialidemokratian riveissä vuossatojen vaihteessa, jolloin Saksan sosialidemokratia oli vallankumouksellinen ja jolloin nämä kiihkeät opportunistit useiden vuosien ajan valittelivat sitä, että heitä »ei ole ymmärretty». Ei voi pitää sattumana sitä tosiasiaa, että oppositsioniblokki on luettava »väärin ymmärrettyjen» fraktsiain joukkoon.

Erimielisyydet NKP:ssä.

Ensimäinen kysymys on sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa. Kysymys ei ole tietysti Montenegrosta eikä Bulgaariastakaan, vaan SSSR:stä. Kysymys on sellaisesta maasta jossa oli ja kehittyi imperialismi, jossa on vissi minimi suurteollisuutta, jossa on vissi minimi proletariaattia, jossa on proletariaattia johtava puolue. Niinpä: onko sosialismin voitto mahdollinen SSSR:ssä, onko mahdollinen rakentaa sosialismi maamme sisäisten voimien poh-

jalla, niiden mahdollisuuksien pohjalla, jotka SSSR:n proletariaatin käytettävissä ovat? Mitä merkitsee sosialismin rakentaminen, jos käännämme tämän sanonnan konkreettiselle luokkakielelle? Sosialismin rakentaminen SSSR:ssä — se merkitsee sitä, että taistelussa omilla voimilla voitamme porvaristomme, neuvostomaan porvariston. Kun siis puhutaan siitä onko sosialismin rakentaminen SSSR:ssä mahdollinen, niin sillä tahdotaan sanoa: kykeneekö SSSR:n proletariaatti omin voiminsa voittamaan SSSR:n porvariston. Näin ja vain näin se kysymys on.

Puolue vastaa tähän kysymykseen myönteisesti, sillä puolue lähtee siitä, että SSSR:n proletariaatilla, proletariaatin diktatuurilla SSSR:ssä on mahdollisuus omilla voimilla voittaa SSSR:n porvaristo.

Jos tämä käsitys olisi väärä jos puolueella ei olisi perustetta väitteelle, että SSSR:n proletariaatti kykenee rakentamaan sosialistisen yhteiskunnan maamme suhteellisesta teknillisestä takapajuisuudesta huolimatta, niin puolueella ei olisi perusteita enään jäädä valtaan, sen pitäisi tavalla tai toisella jättää valta ja siirtyä oppositsioni-puolueen asemaan. Sillä toinen tai toinen: joko me voimme sosialismin rakentaa ja sosialismin rakentaa, voittamalla »kansallisen porvariston», — ja silloin on puolue velvollinen jäämään valtaan ja johtamaan sosialismin rakentamista maassa, jotta sosialismi koko maassa voittaisi; taikka me emme omin voimin kykene voittamaan porvaristoamme, — ja silloin, kun välitön tuki ulkoapäin, voittoisan vallankumouksen puolelta muissa maissa, puuttuu, pitää meidän rehellisesti ja avoimesti poistua vallasta ja suunnata kurssi uuden vallankumouksen järjestämiseen SSSR:ssä. Voiko puolue pettää luokkansa, tässä tapauksessa työväenluokan? Ei voi. Sitä yrittävä puolue pitäisi rikollisena teilata. Juuri siksi että puolueellamme ei ole oikeutta pettää työväenluokkaa, sen pitäisi sanoa suoraan että kun puuttuu varmuus sosialismin rakentamisen mahdollisuudesta maassamme niin puolueen pitää luopua vallasta ja siirtyä hallitsevan puolueen asemasta oppositsionipuolueen asemaan.

Valloitimme proletariaatin diktatuurin ja loimme siten poliittisen perustan kulkeaksemme sosialismia kohden. Voimmeko omin voimin luoda sosialismin t a l o u d e l l i s e n perustan, sosialismin rakentamiselle välttämättömän uuden taloudellisen perustan? Mikä on sosialismin taloudellinen perusta? Sekö että maan päälle on istutettava »taivaallinen paratiisi» ja kaikkien tyytyväisyys? Ei. Se on poroporvarin käsitys sosialismin taloudellisesta olemuksesta. Sosialismin taloudellisen perustan luominen — se merkitsee sitä, että maatalous liitetään sosialistisen teollisuuden kanssa yhdeksi yhtenäiseksi taloudeksi, maatalous alistetaan sosialistisen teollisuuden johtoon, kaupungin ja maseudun väliset suhteet järjestetään maatalouden ja teollisuuden tuotteiden välittömän vaihdon pohjalle, suljetaan lopuksi kaikki ne kanavat, joiden avulla syntyvät luokat, syntyy pääoma, luodaan lopuksi sellaiset tuotannon ja jaon ehdot, jotka suoraan ja välittömästi vievät luokkien häviämistä kohden.

Toveri Lenin sanoi tästä silloin kun uusi talouspolitiikka toteutettiin ja kun kysymys kansantalouden sosialistisen perustan rakentamisesta nousi kaikinpuolisena puolueen eteen:

»Pakko-oton korvaaminen verolla, sen periaatteellinen merkitys: 'sotakommunismista' o i k e a l l e sosialistiselle perustalle. Ei pakko-otto, ei vero, vaan ('sosialistisen') suurteollisuuden tuotteiden vaihto talonpoikain tuotteisiin, se on sosialismin taloudellinen olemus, sen perusta.»

Näin ymmärsi Lenin kysymyksen sosialismin t a l o u d e l l i s e n perustan luomisesta.

Mutta jotta maatalous saataisiin taotuksi yhteen yhteiskunnallistutetun teollisuuden kanssa, sitä varten pitää olla tuotteiden runsas jakoelinten verkko, rikas niin kulutus- kuin tuotannollisenkin osuustoiminnan elinten verkko. Lenin lähti nimenomaan tästä väitteestä kun hän kirjotuksessaan »Osuustoiminnasta» sanoi, että

»Osuustoiminta meidän oloissamme lankeaa kauttaaltaan aivan yhteen sosialismin kanssa.» (XVIII, 2, s. 144.)

Siispä: voiko SSSR:n proletariaatti omin voiminsa rakentaa sosialismin taloudellisen perustan kapitalismin ympäröidessä maatamme?

Puolue vastaa tähän kysymykseen myöntävästi (katso XIV:nnen puoluekonferenssimme päätöstä). Lenin vastaa tähän kysymykseen myöntävästi (»Osuustoiminnasta»). Koko rakennustyömme käytäntö antaa tähän kysymykseen myöntävän vastauksen, sillä taloutemme sosialistinen sektori kasvaa vuosi vuodelta yksityiskapitalistisen osuuden kustannuksella niin tuotannon kuin kiertokulunkin alalla, yksityispääoman merkitys taloutemme sosialististen aineksien merkitykseen verraten alenee vuosi vuodelta.

Entä oppositsioni, kuinka se vastaa tähän kysymykseen?

Se antaa tähän kysymykseen kielteisen vastauksen.

Siis: sosialismin voitto maassamme on mahdollinen, sosialismin taloudellisen perustan rakentaminen voidaan katsoa taatuksi. Merkitseekö tämä sitä, että tätä voittoa voidaan sanoa täydelliseksi voitoksi, lopulliseksi voitoksi, joka turvaa rakentuvan sosialismin maan kaikelta vaaralta ulkopäin, imperialistisen interventsionin vaaralta ja siihen yhtyvän restauratsionin (vanhan komennon palauttamisen) vaaralta? Ei, sitä se ei merkitse. Jos kysymys sosialismin rakentamisesta SSSR:ssä on kysymys oman, »kansallisen» porvariston voittamisesta, niin kysymys sosialismin lopullisesta voitosta on kysymys maailman porvariston voittamisesta. Puolue sanoo että omilla voimillaan ei yhden maan proletariaatti kykene maailman porvaristoa voittamaan. Puolue sanoo, että sosialismin lopullista voittoa varten yhdessä maassa on välttämätön maailman porvariston voittaminen tai ainakin neutralisoiminen. Puolue sanoo että tähän tehtävään tarvitaan useampien maiden proletariaatin voimat. Siksi lopullinen voitto jossakin maassa merkitsee proletaarisen vallankumouksen voittoa ainakin muutamissa maissa. Tämä kysymys ei puolueessamme aiheuta erikoista erimielisyyttä ja siksi en siihen laajemmin kajoa.

Toinen kysymys koskee SSSR:n nykyisen kansainvälisen tilan oloja, sen »hengähdys»-kauden oloja, jonka aikana sosialismin rakennustyö meillä on pantu alulle ja päässyt vauhtiin. Me voimme ja meidän pitää rakentaa sosialismia SSSR:ssä. Mutta rakentaakseen sosialismia pitää ennen kaikkea olla olemassa. Pitää olla »hengähdyshetki» sodasta, ei saa olla interventsioni-yrityksiä, pitää olla valloitettuna jonkunlainen minimi kansainvälisiä ehtoja, jotka ovat välttämättömät olemassa ololle ja sosialismin rakentamiselle. Kysytään: minkä nojassa pysyy yllä Neuvototasavallan nykyinen kansaivälinen asema, mikä määrittelee maamme nykyisen »rauhallisen» kehityskauden suhteessa kapitalistisiin maihin, millä lepää se »hengähdyshetki» tai se »hengähdyshetken» kausi, joka on valloitettu, joka ei anna kapitalistiselle maailmalle mahdollisuutta yrittää välittömästi vakavaa interventsionia ja joka luo välttämättömät ulkoiset ehdot sosialismin rakentamiselle maassamme, jos on todistettu, että interventsionin vaara on olemassa ja tulee edelleen olemaan ja että tämä vaara voi poistua vain tuloksena proletaarisen vallankumouksen voitosta useissa maissa?

Tämän »hengähdyksen» kausi perustuu ainakin neljään tosiasiaan.

1) Ristiriitoihin imperialistien leirissä; ne eivät heikkene eivätkä anna mahdollisuutta sopimukseen Neuvostotasavaltaa vastaan.

2) Ristiriitoihin imperialismin ja siirtomaiden välillä, vapausliikkeen kasvuun siirtomaissa ja alistetuissa maissa.

3) Vallankumouksellisen liikkeen kasvuun kapitalistisissa maissa ja kaikkien maiden proletaarien lisääntyvään myötätuntoon Neuvostomaata kohtaan. Kapitalistimaiden proletaarit eivät vielä kykene tukemaan SSSR:n proletariaattia suoranaisella vallankumouksella kapitalistejaan vastaan. Mutta imperialististen valtioiden kapitalistit eivät enään kykene saamaan »omia» työläisiään SSSR:n proletariaattia vastaan, sillä kaikkien maiden proletaarien myötätunto SSSR:ää kohtaan kasvaa eikä voi olla päivästä päivään kasvamatta. Ilman työväkeä taas ei nykyään voi sotaa käydä.

4) SSSR:n proletariaatin voimaan, sen sosialistisen rakennustyön tuloksiin, sen Puna-armeijan voimaan ja hyvään järjestykseen.

Nämä ja näiden kaltaiset ehdot yhtyneinä luovat sen »hengähdys»-kauden, joka nyt luonehtii Neuvostojen maan kansainvälisen tilan.

Kolmas kysymys koskee jonkun maan proletaarisen vallankumouksen »kansallisia» ja kansainvälisiä tehtäviä. Puolue lähtee siitä, että SSSR:n proletariaatin »kansalliset» ja kansainväliset tehtävät sulavat yhdeksi kaikkien maiden proletariaatin yhteiseksi kapitalismista vapautumisen tehtäväksi, että sosialismin rakentamisen edut maassamme täydelleen sulavat yhteen kaikkien maiden kumousliikkeen etujen kanssa yhdeksi yhteiseksi vallankumouksen kaikissa maissa voiton eduksi. Mitä olisi jos kaikkien maiden proletaarit eivät tuntisi myötätuntoa neuvostojen maata kohtaan eivätkä sitä tukisi? Olisi interventsioni ja neuvostojen tasavallan tuho. Silloin tulisi mustimman taantumuksen aika kaikissa kapitalistisissa ja siirtomaissa, alkaisi työväen ja sorrettujen kansojen raateleminen, hävitettäisiin kansainvälisen kommunismin asemat.

Miten käy jos myötätunto ja neuvostojen maan tukeminen kaikkien maiden proletaarien puolelta vahvistuu ja kasvaa? Se helpottaa suuresti sosialismin rakentamista SSSR:ssä. Miten käy jos SSSR:ssä lisääntyvät sosialistisen rakennustyön saavutukset? Se parantaa suuresti kaikkien maiden proletaarien asemia heidän taistelussaan pääomaa vastaan, murtaa kansainvälisen pääoman asemat sen taistelussa proletariaattia vastaan ja lisää maailman kommunismin mahdollisuudet korkeimpaan mittaansa.

Mutta tästä seuraa että SSSR:n proletariaatin edut kytkeytyvät irroittamattomasti yhteen kumousliikkeen etujen ja tehtävien kanssa kaikissa maissa, ja päinvastoin, kaikkien maiden proletaarien tehtävät kytkeytyvät irroittamattomasti yhteen SSSR:n proletaarien tehtävien ja saavutusten kanssa sosialistisen rakennustyön rintamalla.

Siksi jonkun maan proletaarien »kansallisten» tehtävien ja kansainvälisten tehtävien asettaminen vastakkain — se on syvä virhe politiikassa.

Siksi kuvittelu, että into ja kiihko SSSR:n proletaarien taistelussa sosialistisen rakennustyön rintamalla on »kansallisen sulkeutuneisuuden» ja »kansallisen rajoittuneisuuden» merkki, niinkuin oppositsionimiehet joskus kuvittelevat, — se on joutumista järjiltään tai vajoamista penikkamaisuuteen.

Siksi kaikkien maiden proletaarien kumousliikkeen varmin voiton tie on se että vahvistetaan yhden maan proletaarien etujen ja tehtävien yhtenäisyys kaikkien maiden proletaarien etujen ja tehtävien kanssa, niiden irroittamattomuus toisistaan.

Juuri siksi proletaarisen kumouksen voitto yhdessä maassa ei ole itsetarkoitus, vaan se on kumouksen kaikissa maissa kehittämisen ja voiton ase ja tukikohta.

Siksi sosialismin rakentaminen SSSR:ssä on kaikkien maiden proletaarien yhteisen työn suorittamista, on voitto pääomasta ei ainoastaan SSSR:ssä, vaan kaikissa kapitalistisissa maissa, sillä vallankumous SSSR:ssä on osa maailmanvallankumouksesta, sen alku ja sen laajentumisen tukikohta.

Neljäs kysymys koskee tämän kysymyksen historiaa. Oppositsioni väittää että kysymys sosialismin rakentamisesta yhdessä maassa asetettiin puolueessamme ensi kerran v. 1925. Ainakin t. Trotski sanoi XV:nnessä puoluekonferenssissa suoraan: »Miksi vaaditaan sosialismin yhdessä maassa rakentamisen teoreettista tunnustamista? Mistä on tämä perspektiivi otettu? Miksi ennen v. 1925 kukaan ei ole tätä kysymystä esiin työntänyt?»

Ennen v. 1925 ei siis muka ole tätä kysymystä puolueessamme esitetty. Siis muka Buharin ja Stalin vasta esittivät tämän kysymyksen ja esittivät vasta v. 1925.

Onko se totta? Ei, ei ole totta.

Vakuutan että kysymyksen sosialismin rakentamisesta yhdessä maassa asetti puolueessa ensi kerran Lenin v. 1915. Vakuutan että silloin Leniniä vastaan väitti juuri t. Trotski, ei kukaan muu. Vakuutan että siitä pitäin on kysymystä sosialistisen talouden rakentamisesta yh-

dessä maassa tavan takaa käsitelty lehdissämme ja puolueessamme.

Vedotkaamme tosiasioihin. .

a) V. 1915. Leninin artikkeli »Tunnussanasta Europan Yhdysvallat» bolsheviikkien pää-äänenkannattajassa »Social-Demokrat». Tässä artikkelissaan sanoo Lenin:

»Itsenäisenä tunnussanana olisi tunnussana »maailman Yhdysvallat» kuitenkaan tuskin oikea ensinnäkin siksi että se sulaa yhteen sosialismin kanssa, toiseksi siksi että se saattaisi herättää väärän tulkinnan sosialismin voiton mahdottomuudesta yhdessä maassa ja tällaisen maan suhteesta muihin. Taloudellisen ja poliittisen kehityksen epätasaisuus on kapitalismin ehdoton laki. Tästä seuraa että sosialismin voitto on mahdollinen aluksi muutamissa, jopa yhdessäkin kapitalistisessa maassa erikseen otettuna. Tämän maan voittanut proletariaatti, pakkoluovutettuaan kapitalistit ja järjestettyään itselleen sosialistisen tuotannon, nousisi muuta, kapitalistista maailmaa vastaan, vetäisi puolelleen muiden maiden sorretut luokat, nostattaen niissä kapinan kapitalisteja vastaan, esiintyen tarpeen tullen sotavoimallakin riistäjäluokkia ja niiden valtioita vastaan»... sillä »kansakuntien vapaa yhtyminen sosialismissa ei ole mahdollinen ilman pitempää tai lyhyempää, sitkeää sosialististen tasavaltojen taistelua muita valtioita vastaan.» (XIII, s. 133. Katso »Kommunisti» N:o 9 (21) s. 418. — Alleviiv. Stalin.)

Tässä t. Trotskin vastaus samoin vuodelta 1915 Trotskin johtamassa lehdessä »Nash Golos»:

»'Taloudellisen ja poliittisen kehityksen epätasaisuus on ehdoton laki'. Tästä 'Social-Demokrat' on tehnyt sen johtopäätöksen että sosialismin voitto yhdessä maassa on mahdollinen ja senvuoksi ei ole syytä asettaa Europan Yhdysvaltojen luomista ehdoksi proletariaatin diktatuurille kussakin eri valtiossa. . . Että yksikään maa ei saa »odotella» muita taistelussaan, se on alkeellinen ajatus, jota on hyödyllistä ja välttämätön toistaa, jottei rinnakkaisen kansainvälisen toiminnan aatetta vaihdettaisi kansainvälisen odottelevan toimettomuuden aatteeseen. Odottelematta muita me alotamme ja jatkamme taistelua kansallisella pohjalla täysin vakuutettuina siitä että aloteemme antaa sysäyksen taisteluun muissa maissa; mutta jollei niin kävisi, niin on toivotonta ajatella — sen todistavat sekä historian kokemus että teoreettinen harkinta — että esim. vallankumouksellinen Venäjä voisi kestää taantumuksellisen Europan edessä tai sosialistinen Saksa voisi säilyä eristettynä kapitalistisessa maailmassa. Katsella yhteiskunnallista vallankumousta kansallisissa puitteissa, se merkitsisi joutumista kaikkein kansallisimman rajoittuneisuuden uhriksi, rajoittuneisuuden joka muodostaa sosialipatriotismin olemuksen.» (Trotski v. 1917, III, 1, s. 92—93. Harv. Stalin.)

Näette että kysymyksen »sosialistisen tuotannon järjestämisestä» asetti toveri Lenin jo v. 1915, Venäjän porvarillisdemokraattisen vallankumouksen kynnyksellä, imperialistisen sodan aikana, jolloin päiväjärjestyksessä oli kysymys porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kasvamisesta sosialistiseksi vallankumoukseksi.

Näette että silloin väitti toveri Leniniä vastaan ei kukaan muu kuin toveri Trotski, joka ilmeisesti tiesi, että Leninin artikkelissa puhutaan »sosialismin voitosta» ja »sosialistisen tuotannon järjestämisen» mahdollisuudesta »yhdessä maassa».

Näette että syytöksen »kansallisesta rajoittuneisuudesta» esitti toveri Trotski ensi kerran jo v. 1915, eikä tuo syytös ollut suunnattu Buharinia tai Stalinia vastaan, vaan Leniniä vastaan.

Nyt toveri Sinovjev päästää suustaan naurettavan syytöksen »kansallisesta rajoittuneisuudesta». Hän ei nähtävästi ymmärrä että hän sillä toistaa Trotskin fraasin, joka oli tähdätty Leniniä ja hänen puoluettaan vastaan.

b) V. 1919. Leninin artikkeli »talous ja politiikka proletariaatin diktatuurin kaudella». Lenin kirjoittaa tässä artikkelissaan:

»Miten paljon valehtelevatkaan, parjaavatkaan kaikkien maiden porvarit ja niiden suoranaiset tai verhotut apurit (II

Internatsionaalen »sosialistit»), epäilemättömänä pysyy: perustavan taloudellisen probleemin kannalta on proletariaatin diktatuurille meillä taattu voitto, — kommunismin voitto kapitalismista. Koko maailman porvaristo juuri siksi raivoaa ja riehuu bolshevismia vastaan, järjestää sotaisia päälle karkauksia, salaliittoja ym. bolsheviikkeja vastaan, että se varsin hyvin ymmärtää kiertämättömäksi meidän voiton yhteiskunnallisen talouden uudelleen rakentamisessa, jollei meitä kukisteta sotavoimalla. Ja sillä tavalla se ei meitä onnistu kukistamaan!» (XVI, s. 350. — Harv. Stalin.).

Näette että Leninin tässä artikkelissa puhutaan »proletariaatin diktatuurin taloudellisesta probleemista», »yhteiskunnallisen talouden uudelleen järjestämisestä» »kommunismin voiton» suuntaan. Mitä sitten on »proletariaatin diktatuurin taloudellinen probleemi» ja »yhteiskunnallisen talouden uudelleen järjestäminen» proletariaatin diktatuurin aikana? Se ei ole mitään muuta kuin sosialismin rakentamista yhdessä maassa, meidän maassa.

c) V. 1921. Leninin kirjanen »Luontaisverosta». Tunnettu väite että me voimme ja meidän pitää rakentaa »taloutemme sosialistinen perustus».

d) V. 1922. Lenin esiintyy Moskovan neuvostossa, jossa hän puhuu siitä että »me olemme raahanneet soialismin jokapäiväiseen elämään» ja että »nepin Venäjästä tulee sosialistinen Venäjä» (XVIII, 2, s. 108). Tov. Trotskin vastaväitteet hänen »loppusanoissaan» »Rauhan ohjelmaan» v. 1922 ilman suoranaista viittausta siihen että hän polemisoi Leniniä vastaan. Näissä »jälkisanoissa» sanoo toveri Trotski:

»'Rauhan ohjelmassa' useita kertoja toistuva väite, että proletaarinen vallankumous ei voi voitokkaasti päättyä kansallisissa puitteissa saattaa ehkä joistakin lukijoista näyttää Neuvostotasavaltamme lähes viisivuotisen kokemuksen kumoamalta. Mutta tällainen päätelmä olisi perusteeton. Se tosiasia, että työväen valtio on yhdessä, ja vieläpä takapajuisessa maassa pysynyt pystyssä koko maailmaa vastaan, on todisteena proletariaatin valtavasta voimasta, joka toisissa, edistyneemmissä, siviliseeratummissa maissa on kykenevä aikaan saamaan todella ihmeitä. Mutta vaikka olemmekin säilyttäneet itsemme poliittisessa ja sotilaallisessa mielessä valtiona, emme ole päässeet sosialistisen yhteiskunnan luomiseen emmekä edes käsiksi siihen. Taistelu vallankumouksellis-valtiollisen itsesäilytyksen puolesta on tänä aikana aiheuttanut tuotantovoimien tavattoman alenemisen; sosialismi taasen on ajateltavissa vain niiden nousun ja kukoistuksen pohjalla. Kauppaneuvottelut porvarillisten valtioiden kanssa, konsessionit, Genuan konferenssi jne. ovat liiankin räikeänä todistuksena siitä, että mahdoton on eristetty sosialistinen rakennustyö kansallisvaltiollisissa puitteissa... sosialistisen talouden todellinen nousu Venäjällä käy mahdolliseksi vasta proletariaatin voiton jälkeen Europan tärkeimmissä maissa» (Trotski, III, 1, s. 92—93. — Harv. Stalin).

Ketä vastaan tov. Trotski tässä väittää »eristetyn sosialistisen rakennustyön mahdottomuudesta kansallis-valtiollisissa puitteissa»» Ei ollenkaan Buharinia tai Stalinia vastaan. Trotski väittää tässä toveri Leniniä vastaan, eikä missään muussa kuin perustavassa kysymyksessä — onko mahdollinen »sosialismin rakentaminen kansallis-valtiollisisssa puitteissa».

e) V. 1923. Leninin kirjanen »Osuustoiminnasta», hänen poliittinen testamenttinsa. Tässä kirjasessa Lenin sanoo:

»Itse asiassa valtion valta kaikkiin suuriin tuotantovälineisiin, valtiovalta proletariaatin käsissä, tämän proletariaatin liitto monien miljoonien pikku talonpoikien kanssa, tällä proletariaatilla taatusti johto talonpoikaistoon nähden jne. — eiköhän siinä ole kaikki mitä tarvitaan, jotta osuustoiminnasta, yksistään osuustoiminnasta, jota ennen aikaan halveksimme kaupusteluhommana ja jota meillä on vissiltä puolen oikeus halveksia nytkin nepin aikana, — eiköhän siinä

ole kaikki välttämätön täydelllisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamista varten? Se ei vielä ole sosialistisen yhteiskunnan rakennus, mutta siinä on kaikkea välttämätöntä riittävästi tuota rakennusta varten» (XVIII, 2, s. 140. — Harv. Stalin).

Vaikea kai lausua selvemmin. Toveri Trotskilla käy niin, että »sosialismin rakentaminen kansallis-valtiollisissa puitteissa» on mahdoton. Lenin taas vakuuttaa, että meillä, s.o. SSSR:n proletariaatilla nyt proletariaatin diktatuurin kaudella on »kaikki välttämätön» ja »riittävästi» »täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamista varten». Vastakkaisuus käsityksissä täydellinen.

Tällaiset ovat tosiasiat.

Näette näin ollen, että kysymys sosialismin rakentamisesta työnnettiin esiin jo v. 1915, sen esitti persoonallisesti Lenin, jota vastaan tässä kysymyksessä väitti juuri toveri Trotski, eikä kukaan muu, syyttäen Leniniä »kansallisesta rajoittuneisuudesta».

Näette että siitä pitäin tämä kysymys ei poistunut työjärjestyksestä Leninin kuolemaan saakka.

Näette että tämän kysymyksen on useita kertoja muodossa tai toisessa herättänyt toveri Trotski peiteltynä, mutta aivan määrätietoisena polemiikkina toveri Leniniä vastaan, ja kertaakaan ei t. Trotski ole käsitellyt tätä kysymystä Leninin ja leninismin hengessä, vaan Leniniä ja leninismiä vastaan.

Näette että toveri Trotski puhuu suoraa valetta uskotellessaan että kysymystä sosialismin rakentamisesta yhdessä maassa ei kukaan ole eittänyt ennen kuin v. 1925.

Viides kysymys koskee sosialismin rakentamistehtävän aktuaalisuutta tällä hetkellä. Minkä vuoksi kysymys sosialismin rakentamisesta on saavuttanut erikoisen aktuaalin luonteen juuri nyt, juuri viime aikana? Miksi esim. v.v. 1915, 1918, 1919, 1921, 1922, 1923 kysymystä sosialismin rakentamisesta SSSR:ssä käsiteltiin sattumasta sattumaan, erillisissä kirjoituksissa, mutta v.v. 1924—25—26 tämä kysymys on vallannut erikoisen huomattavan sijan puoluepraktiikassamme? Millä se on selitettävissä?

Mielestäni se on selitettävissä kolmella pääsyyllä.

Ensinnäkin sillä, että viime vuosina on vallankumouksen vauhti muissa maissa hidastunut, on koittanut niin sanottu »kapitalismin osittainen vakaantuminen». Siitä kysymys — eiköhän kapitalismin osittainen vakaantuminen johtane sosialismin rakentamisen mahdollisuuksien heikentymiseen tai jopa häviämiseen meidän maassamme? Siitä kasvanut mielenkiinto kysymykseen sosialismin ja sosialistisen rakennustyön kohtaloista meidän maassamme.

Toiseksi sillä, että me olemme käytäntöön ottaneet nepin, sallineet yksityispääoman ja suorittaneet eräänlaisen peräntymisen uudelleen ryhmittääksemme voimamme ja siirtyäksemme sitten hyökkäykseen. Siitä kysymys — eiköhän nepin käytäntöön otto voine edistää sosialistisen rakennustyön mahdollisuuksien heikentymistä meidän maassamme? Siitä uusi kasvavan mielenkiinnon lähde kysymykseen sosialistisen rakennustyön mahdollisuudesta meidän maassamme.

Kolmanneksi sillä seikalla, että me voitimme kansalaissodassa, karkoitimme saartajat ja valloitimme levähdyshetken sodalta, mikä muodostaa suotuisat olosuhteet likvidoidaksemme taloudellisen rappiotilan, jälleenrakentaaksemme maan tuotantovoimat ja ryhtyäksemme uuden talouselämän (ekonomiikan) rakentamiseen maassamme. Siitä kysymys — mihin suuntaan on talouden rakentamista vietävä, sosialismin vaiko johonkin muuhun suuntaan? Siitä kysymys — jos rakennustyötä on johdettava sosialismin suuntaan, niin onko perustetta laskea meidän omaavan mahdollisuuden rakentaa sosialismia nepin aikana ja osittaisen kapitalismin vakaantumisen olosuhteissa? Siitä koko puolueen ja koko työväenluokan suuri mielenkiinto kysymykseen sosialistisen rakennustyön kohtalosta maassamme. Siitä jokavuotiset kaikenlaisten seikkojen laskemiset, joita puolueen ja neuvostovallan elimet suorittavat pitäen näkökohtanaan sosialististen talousmuotojen ominaispainon lisäänty-

mistä teollisuuden, kaupan ja maatalouden aloilla.

Kas siinä kolme pääsyytä, jotka puhuvat siitä, että kysymys sosialismin rakentamisesta on tullut puolueellemme ja proletariaatillemme samoin kuin Kominternillekin aktuaaliseksi kysymykseksi.

Oppositsioni ajattelee, että kysymyksellä sosialismin rakentamisesta SSSR:ssä on vain teoreettinen mielenkiinto. Se on väärin. Se on mitä syvin hairahdus. Kysymyksen sellainen käsittely voidaan selittää johtuvan vain oppositsionin täydellisestä puoluepraktiikastamme, taloudellisesta rakennustyöstämme, osuustoiminnallisesta rakennustyöstämme irtaantumisesta. Kysymys sosialismin rakentamisesta nyt, jolloin olemme likvidoineet taloudellisen rappiotilan, jälleenrakentaneet teollisuuden ja astuneet koko kansantalouden uudelleen rakentamiseen uudella teknillisellä perustalla, — kysymys on nyt saanut valtavan käytännöllisen merkityksen. Mihin on johdettava asioita taloudellisen rakennustyön vallitessa, mihin suuntaan on rakennettava, mitä rakennettava, minkälaisten tulee olla rakennustyömme perspektiivien, — kaikki nämä ovat sellaisia kysymyksiä, joita ratkaisematta rehelliset ja syventyneet talousmiehet eivät voi ottaa askeltakaan eteenpäin, jos tahtovat suhtautua rakennustyöhön todella tietoisasti ja harkitusti. Rakennammeko me lannoittaaksemme maaperää porvarilliselle demokratialle vaiko rakentaaksemme sosialistisen yhteiskunnan, — siinä on nyt rakennustyömme ydin. Onko meillä mahdollisuus rakentaa sosialistista taloutta nyt, nepin, kapitalismin osittaisen vakaantumisen olosuhteissa, — siinä on nyt yksi puolue- ja neuvostotyömme tärkeimpiä kysymyksiä.

Lenin vastasi tähän kysymykseen m y ö n t e i s e s t i (katso vaikkapa kirjasta »Osuustoiminnasta»). Puolue vastasi tähän kysymykseen m y ö n t e i s e s t i (NKP:n XIV:nnen konferenssin päätöslauselma). No, entä oppositsioni? Mainitsin jo, että oppositsioni vastaa tähän kysymykseen k i e l t e i s e s t i. Lausuin jo alustuksessani NKP:n XV:nnessä konferenssissa ja olen pakotettu toistamaan täällä, että opositsioniblokin johtaja tov. Trotski vielä aivan äskettäin, syyskuussa v. 1926, ilmoitti tunnetussa vetoomuksessaan oppoitsionilaisiin, että »teoriaa sosialismista yhdessä maassa» hän pitää »kansallisen rajoittuneisuuden teoreettisena puoltamisena» (kts. Stalinin alustusta XV konferenssissa).

Verratkaa tätä tov. Trotskin sitaattia hänen kirjoitukseensa v. 1915, jossa hän, polemisoidessaan tov. Leniniä vastaan kysymyksestä sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa, ensi kerran asetti kysymyksen tov. Leninin ja leniniläisten »kansallisesta rajoittuneisuudesta», — ja te ymmärrätte, että tov. Trotski on pysynyt vanhalla sosialidemokraattisella kielteisellä kannallaan kysymyksessä sosialismin rakentamisesta yhdessä maassa.

Juuri sen vuoksi puolue vakuuttaa, että trotskilaisuus on sosialidemokraattinen syrjäpyrintö (uklooni).

K u u d e s k y s y m y s koskee proletaarisen vallankumouksen perspektiivejä. Totv. Trotski lausui puheessaan XV konferenssissa: »Lenin laski, että 20 vuoden kuluessa me emme mitenkään rakenna sosialismia, meidän talonpoikaismaamme takapajuisuuden vallitessa. Emmekä me 30 vuodenkaan kuluessa rakenna. Olettakaamme 30—50 vuotta minimiksi.»

Minun täytyy ilmoittaa täällä, toverit, että tällä tov. Trotskin keksimällä perspektiivillä ei ole mitään yhteistä tov. Leninin perspektiivin kanssa vallankumouksesta SSSR:ssä. Muutaman minuutin kuluttua tov. Trotski itse alottaa puheessaan taistelun tätä perspektiiviä vastaan. Mutta se on jo hänen asiansa. Minun täytyy kuitenkin ilmoittaa, ettei Lenin eikä puolue voi vastata tästä toveri Trotskin keksimästä perspektiivistä ja siitä johtuvista johtopäätöksistä. Se seikka, että tov. Trotski, muodostettuaan tämän perspektiivin, alkaa sitten puheessaan taistella omaa kyhäystään vastaan, — tämä seikka puhuu vain siitä, että tov. Trotski on lopullisesti sekaantunut ja saattanut itsensä naurettavaan asemaan.

Lenin ei lainkaan lausunut, että »me emme mitenkään rakenna sosialismia 30 tai 50 vuoden kuluessa. Todellisuudessa Lenin lausui näin:

»10—20 vuotta oikeita suhteita talonpoikaistoon ja voitto on turvattu yleismaailmallisessa mitassa(jopa proletaaristen vallankumousten hidastuessa, jotka kuitenkin kasvavat), muutoin 20—40 vuotta valkokaartilaisen terrorin kärsimyksiä» (Leninskij Sbornik, IV, s. 374). Voidaanko Leninin tästä väitteestä tehdä se johtopäätös, että me »emme mitenkään rakenna sosialismia 20—30 tai 50 vuoden aikana? Ei, ei voida. Tästä väitteestä voidaan tehdä vain seuraavat johtopäätökset: a) oikeitten suhteitten vallitessa talonpoikaistoon voitto (s.o. sosialismin voitto) on meille turvattu 10—20 vuodessa; b) tämä voitto tulee olemaan ei ainoastaan SSSR:n voitto, vaan voitto »yleismaailmallisessa mitassa»; c) ellemme me saavuta voittoa sinä aikana, tulee se olemaan sen merkki, että meidät on murskattu ja proletariaatin diktatuurin järjestelmän sijaan astuu valkokaartilainen terrori, joka saattaa jatkua 20—40 vuotta.

Tietenkin voidaan myöntää oikeaksi tai olla myöntämättä tämä Leninin väite ja siitä johtuvat johtopäätökset. Mutta vääristää ei sitä saa, kuten tov. Trotski tekee.

Mutta mitä merkitsee voitto »yleismaailmallisessa mitassa»? Merkitseekö se, että tällainen voitto tietää samaa kuin sosialismin voitto yhdessä maassa? Ei, sitä se ei merkitse. Lenin erottaa teoksissaan vakavasti sosialismin voiton yhdessä maassa voitosta »yleismaailmallisessa mitassa». Puhuessaan voitosta »yleismaailmallisessa mitassa», Lenin tahtoo sanoa, että sosialismin menestyksellä meidän maassamme, sosialistisen rakennustyön voitolla meidän maassamme on sellainen valtava kansainvälinen merkitys, että se (voitto) ei saata rajoittua meidän maahamme, vaan sen täytyy aiheuttaa mahtava liike sosialismia kohti kaikissa kapitalistisissa maissa, ellei se tämän ohella satu yhtaikaa proletaarisen vallankumouksen voiton kanssa muissa maissa, niin sen joka tapauksessa täytyy sellaisenaan aloittaa muiden maiden proletaarien mahtava liike maailmanvallankumouksen voittoa kohti.

Kas sellainen on vallankumouksen perspektiivi Leninin mukaan, jos pidetään silmällä vallankumouksen voiton perspektiiviä, josta meillä puolueessa on varsinaisesti puhe.

Tämän perspektiivin sotkeminen tov. Trotskin perspektiiviin 30—50 vuodesta, se merkitsee Leninin parjaamista.

S e i t s e m ä s k y s y m y s. Olkoon, sanoo meille oppositsioni, mutta kenen kanssa on parempi ylläpitää liitoa — maailman proletariaatin vaiko maamme talonpoikaiston kanssa, kenelle on annettava etuoikeus — maailman proletariaatille vaiko SSSR:n talonpoikaistolle? Tällöin asia kuvataan siten, ikäänkuin SSSR:n proletariaatin edessä seisoisi kaksi liittolaista — maailman proletariaatti valmiina viivyttelemättä kaatamaan porvaristonsa, mutta odottaa meidän suostumustamme siihen, ja meidän talonpoikaistomme valmiina auttamaan SSSR:n proletariaattia, mutta ei ole täysin vakuutettu siitä ottaako SSSR:n proletariaatti vastaan tämän avun. Tämä on, toverit, lapsellinen kysymyksen asettaminen. Sellaisella kysymyksen asettamisella ei ole mitään yhteistä vallankumouksen kulun kanssa maassamme, ei voimasuhteiden kanssa maailman kapitalismin ja sosialismin välisen taistelun rintamalla. Suokaa anteeksi sanontani, mutta näin voivat asettaa kysymyksen vain instituuttineitoset. Valitettavasti ei asian laita ole niin, kuin sitä kuvaavat meille eräät oppositsionilaiset, eikä tässä ole syytä epäillä sitä, että me mielihyvin ottaisimme vastaan avunannon sekä puolelta että toiselta, jos se riippuisi meistä. Ei, kysymyksen laita todellisessa elämässä ei ole siten.

Kysymys esiintyy näin: k o s k a maailman vallankumousliikkeen vauhti on hidastunut, sosialismi ei ole vielä voittanut Lännessä, mutta SSSR:n proletariaatti seisoo vallassa, lujittaa sitä vuosi vuodelta, keskittää ympärilleen talonpoikaiston perusmassat, omaa jo vakavaa menestystä sosialistisen rakennustyön rintamalla ja menestyksellä lujittaa ystävyyssiteitään kaikkien maitten proletaarien ja sorrettujen kansojen kanssa, — niin onko syytä kieltää SSSR:n proletariaatin voivan murtaa porvaristonsa ja jatkavan sosialismin voittoisaa rakentamista maassamme, huolimatta kapitalistisesta ympäristöstä?

Kas niin on kysymys nyt, jos lähdetään tietenkin ei mielikuvittelusta, kuten oppositsioniblokki tekee, vaan todellisista voimasuhteista sosialismin ja kapitalismin välisen taistelun rintamalla.

Puolue vastaa tähän kysymykseen, että SSSR:n proletariaatti kykenee näissä olosuhteissa suoriutumaan »kansallisesta» porvaristostaan ja rakentamaan menestyksellä sosialistista taloutta.

Oppositsioni taas lausuu, että:

»Ilman suoranaista europalaisen proletariaatin valtiollista tukea Venäjän työväenluokka ei voi pysyä vallassa ja muuttaa väliaikaista herruuttaan pitempiaikaiseksi sosialistiseksi diktatuuriksi» (Trotski, »Nasha Revoljutsija», s. 278).

Mutta mikä on tämän tov. Trotskin sitaatin ydin ja mitä merkitsee »europalaisen proletariaatin valtiollinen tuki»? Se merkitsee, että ellei proletariaatti ensin voita Lännessä, ellei proletariaatti ensin valloita valtaa Lännessä, niin SSSR:n proletariaatti ei voi edes pysyä vallassa, saati sitten suoriutua porvaristostaan ja rakentaa sosialismia.

Kas näin se kysymys on, kas siinä on erimielisyyksien ydin.

Missä eroaa tämä tov. Trotskin kanta Otto Bauerin kannasta?

Valitettavasti ei missään.

Kahdeksas kysymys. Olkoon, sanoo oppositsioni, kenellä on enemmän voiton mahdollisuuden toiveita — SSSR:n proletariaatilla vaiko maailman proletariaatilla?

»Voiko kuvitella itselleen, — lausuu t. Trotski puheessaan XV konferenssissa, — että 30—50 vuoden aikana europalainen kapitalismi rupee mätänemään, eikä proletariaatti kykene suorittamaan vallankumousta? Minä kysyn: miksi minun täytyy ottaa tällainen edellytys, jota ei voida nimittää muuksi kuin mustan perusteettoman pessimismin edellytykseksi Europan proletariaattiin nähden?. . . Minä vakuutan, ettei minulla ole mitään teoreettisia tai poliittisia perusteita ajatella, että meidän on yhdessä talonpoikaiston kanssa helpompi rakentaa sosialismia kuin europalaisen proletariaatin valloittaa valta».

Ensinnäkin on ehdottomasti heitettävä pois perspektiivi lamaustilasta Europassa »30—50 vuoden aikana». Kukaan ei ole velvoittanut tov. Trotskia lähtemään tästä proletaarisen vallankumouksen perspektiivistä Lännen kapitalistisissa maissa, jolla ei ole mitään yhteistä puolueemme perspektiivin kanssa. Tov. Trotski on itse sitonut itsensä tähän keksittyyn perspektiiviin ja saa itse vastata sellaisen operation seurauksista. Minä ajattelen, että näitä määräaikoja täytyy supistaa, ainakin kaksinkerroin, jos pidetään silmällä todellista proletaarisen vallankumouksen perspektiiviä Lännessä.

Toiseksi tov. Trotski päättelee huomautuksitta, että Lännen proletaareilla on paljon enemmän mahdollisuuksia suoriutua maailman porvaristosta, joka nyt on vallassa, kuin SSSR:n proletariaatilla »kansallisesta» porvaristostaan, joka poliittisesti on jo murskattu, ja taloudellisessa suhteessa on pakotettu perääntymään proletariaatin diktatuurin ja taloutemme sosialististen muotojen rynnistyksen edessä. Minä katson tällaisen kysymyksen asettamisen vääräksi. Minä katson, että tov. Trotski asettaessaan näin kysymyksen paljastaa itsensä kokonaan. Eikö sitä samaa juuri laulaneet meille menshevikit lokakuussa v. 1917, jolloin he julistivat kaikilta katoilta, että Lännen proletariaateilla on paljon enemmän mahdollisuuksia kukistaa porvaristo ja anastaa valta kuin Venäjän proletaareilla, jossa tekniikka on heikosti kehittynyt ja proletariaatti vähälukuinen? Ja eikö se ole tosiseikka, että huolimatta menshevikkien valitusvirsistä, Venäjän proletaareilla osottautui olevan lokakuussa v 1917 enemmän mahdollisuuksia ottaa valta ja kukistaa porvaristo kuin Englannin, Tanskan tai Saksan proletaareilla? Eikö vallankumoustaistelun käytäntö koko maailmassa ole osottanut ja todistanut, ettei kysymystä voida asettaa niin kuin sen asettaa tov. Trotski?

Kysymys siitä kenellä on enemmän mahdollisuuksia pikaiseen voittoon ratkaistaan ei asettamalla yhden maan proletariaattia toisten maitten proletariaattia vastaan tai maamme talonpoikaistoa toisten maitten proletariaattia vastaan. Sellainen vastakkain asetteleminen on las-

ten vertausleikkiä. Kysymyksen siitä kenellä on enemmän mahdollisuuksia nopeaan voittoon, ratkaisee realinen kansainvälinen tilanne, realiset voimasuhteet kapitalismin ja sosialismin välisen taistelun rintamalla. Saattaa tapahtua, että Lännen proletaarit voittavat porvaristonsa ja ottavat vallan ennemmin kuin me ehdimme rakentaa taloutemme sosialistisen perusta. Se ei ole lainkaan mahdotonta. Mutta saattaa tapahtua niinkin, että SSSR:n proletariaatin onnistuu rakentaa taloutensa sosialistisen perustan ennen kuin Lännen proletaarit ovat kukistaneet porvaristonsa. Sekään ei ole mahdotonta.

Nopean voiton mahdollisuuden kysymyksen ratkaisu riippuu tässä realisesta tilanteesta kapitalismin ja sosialismin välisen taistelun rintamalla ja vain siitä.

Tällaiset ovat erimielisyyksiemme perustat.

Näistä perusteista johtuvat käytännöllis-poliittisen luontoisat erimielisyydet sekä ulko- että sisäpolitiikan aloilla että myöskin puhtaasti puoluetoiminnan aloilla. Nämä kysymykset muodostavat y h d e k s ä n n e n k y s y m y k s e n aiheen.

a) Lähtien kapitalismin osittaisen vakaantumisen tosiseikasta, puolue katsoo, että me elämme vallankumousten välistä kautta, että me kuljemme kapitalistisissa maissa vallankumousta kohti, ja kommunistisen puolueen perustehtävänä on tien tallaaminen joukkojen luo, lujittaa yhteyttään joukkoihin, vallata proletariaatin joukkojärjestöt ja valmistaa laajat työläismassat koittaviin vallankumouksellisiin otteluihin.

Mutta oppositsioni uskomatta vallankumouksemme sisäisiin voimiin ja peläten kapitalismin osittaista vakaantumista tosiseikkana, joka voi tuhota vallankumouksemme, katsoo (tai on katsonut) mahdolliseksi kieltää kapitalismin vakaantumisen tosiseikan, pitää (tai on pitänyt) Englannin lakkoa kapitalismin vakaantumisen päättymisen tunnusmerkkinä, mutta kun kuitenkin vakaantuminen osottautui tosiseikaksi, oppositsioni vakuuttaa, että sen pahempi tosiseikoille ja että voidaan siis hypätä tosiseikkojen yli demonstroiden huutavia tunnuslauseita yhteisrintaman taktiikan uudelleen tarkistuksesta, välien katkaisemisesta Lännen ammatilliseen liikkeeseen jne. Mutta mitä merkitsee tosiseikkojen, objektiivisen tapausten kullun huomiotta jättäminen? Se merkitsee poissiirtymistä tieteen pohjalta ja puoskaroimisen kannalle asettumista.

Siitä seikkailuhenki oppositsioniblokin politiikassa.

b) Lähtien siitä, että industrialisoiminen on sosialistisen rakennustyön perustie ja sosialistisen teollisuuden perusmarkkinoina maamme sisäiset markkinat, puolue katsoo, että industrialisoimisen tulee kehittyä talonpoikaiston perusmassan (puhumattakaan enään työläisistä) aineellisen aseman järkkymättömän paranemisen pohjalla, että teollisuuden ja talonpoikaistalouden, proletariaatin ja talonpoikaiston välinen liitto ja proletariaatin johto tässä liitossa ovat, kuten Lenin lausuu, neuvostovallan »alku ja loppu» ja rakennustyömme voitto, että tämän yhteydessä meidän politiikkamme yleensä, verotuspolitiikan ja hintapolitiikan varsinkin tulee olla niin rakennetun, jotta se vastaisi tämän liiton etuja.

Mutta oppositsioni uskomatta talonpoikaiston sosialismin rakennustyöhön mukaan vetämisen mahdollisuuteen ja nähtävästi olettaen industrialisoimista voitavan rakentaa talonpoikaiston perusmassaa vahingoittavasti, eksyy kapitalististen industrialisoimismetoodien tielle, talonpoikaistoa »siirtomaana» proletaarisen valtion »riiston objektina» käsittelevälle tielle ja ehdottaa sellaisia industrialisoimisen toimenpiteitä (talonpoikaiston veroilla kiristämisen lisäämistä, teollisuustavaroitten tukkuhintain kohottamista jne.), jotka kykenevät vain rikkomaan teollisuuden ja talonpoikaistalouden liiton, horjuttamaan köyhäin ja keskivarakkaitten taloudellisen aseman ja hävittämään industrialisoimisen varsinaiset perustat.

Siitä oppositsionin skeptillinen suhde proletariaatin ja talonpoikaiston välisen blokin aatteeseen ja proletariaatin hegemoniaan tässä blokissa, — sosialidemokraateille ominainen suhde.

c) Me lähdemme siitä, että kommunistinen puolue on proletariaatin diktatuurin perusinstrumentti, että y h d e n puo-

lueen johto, joka ei jaa eikä voi jakaa tätä johtoaan muitten puolueitten kanssa, on se perusehto, jota ilman ei ole ajateltavissa vähänkään vakava ja kehittynyt proletariaatin diktatuuri. Tämän vuoksi me katsomme, ettei meidän puolueemme sisällä ole sallittava fraktsiain olemassaoloa, sillä on itsestään selvää, että järjestettyjen fraktsiain olemassaolo puolueen sisällä johtaa yhtenäisen puolueen pirstoutumiseen rinnakkaisjärjestöksi, uuden puolueen tai uusien puolueiden itujen ja jatsheikkain muodostumiseen maassa ja siis proletariaatin diktatuurin halvaantumiseen.

Mutta oppositsioni, väittämättä avoimesti näitä seikkoja vastaan, siitä huolimatta käytännöllisessä työssään lähtee puolueen yhtenäisyyden heikentämisen välttämättömyydestä, fraktsiain vapauden välttämättömyydestä puolueen sisällä ja siis uuden puolueen aineksien muodostamisen välttämättömyydestä.

Siitä hajotuspolitiikka oppositsioniblokin käytännöllisessä työssä.

Siitä oppositsionin valitukset »komennosta» puolueessa, jotka itse asiassa kuvastavat maan ei-proletaaristen ainesten protestia proletariaatin diktatuurin komentoa vastaan.

Siitä kysymys kahdesta puolueesta.

Tällainen on, toverit, erimielisyyksiemme yhteistulos.

Oppositsioni työssään.

Siirrytään nyt kysymykseen / kuinka nämä erimielisyydet ovat ilmenneet käytännöllisessä työssä.

No niin, miltä näytti itse asiassa oppositsionimme käytännöllisessä työssään, taistelussaan puoluetta vastaan?

On tunnettua, että oppositsioni on toiminut, häärännyt ei ainoastaan meidän puolueessamme, vaan myöskin toisissa Kominternin sektsioissa, esimerkiksi Saksassa, Ranskassa jne. Sen vuoksi kysymys on asetettava näin: miltä näytti teossa oppositsionin ja sen kannattajain käytännöllinen työ sekä NKP:ssä että myöskin muissa Kominternin sektsioissa?

a) Oppositsionin ja sen kannattajain käytännöllinen työ NKP:ssä. Oppositsioni alotti »työnsä» siitä, että asetti puoluetta vastaan mitä raskaimmat syytökset. Oppositsioni julisti, että puolue »matelee opportunismin kiskoille». Oppositsioni vakuutti puolueen politiikan »kulkevan vastoin vallankumouksen luokkalinjaa». Oppositsioni vakuutti puolueen menettävän luokkaluonteensa ja kulkevan termidoria kohti. Oppositsioni julisti, että meidän valtiomme »ei ole läheskään proletaarinen valtio». Kaikesta tästä julistettiin joko avoimissa deklaratsioneissa ja oppositsionin edustajain puheissa (KK pleenumi heinäk. 1926), tai oppositsionin maanalaisissa asiakirjoissa, joita sen kannattajat levittivät.

Mutta esittäessään puoluetta vastaan nämä raskaat syytökset, oppositsioni sillä loi pohjaa uusien rinnakkaisjatsheikkain järjestämiselle puolueessa, uuden rinnakkaiskeskuksen järjestämiselle puolueessa, uuden puolueen luomiselle. Yksi oppositsionin kannattajista Ossovski kirjoituksissaan ilmoitti suoraan, että meidän puolueemme puolustaa kapitalistien etuja, että sen vuoksi on välttämätöntä organisoida uusi puolue, »puhtaasti proletaarinen puolue», joka eläisi ja toimisi nyt olevan rinnalla. Oppositsioni voi sanoa, ettei se voi vastata Ossovskin kannasta. Mutta se on väärin. Se vastaa täydelleen ja kokonaisuudessaan Ossovskin »toimista». On tunnettua, että Ossovski avoimesti ilmoitti lukeutuvansa oppositsionin kannattajiin, jota vastaan ei oppositsioni ole kertaakaan yrittänyt väittää. Edelleen on tunnettua, että tov. Trotski puolusti Ossovskia heinäkuun pleenumissa Molotovia vastaan. Lopuksi on tunnettua, että huolimatta puolueen yksimielisestä Ossovskin vastaisesta mielialasta, oppositsioni äänesti KK:ssa Ossovskin puolueesta erottamista vastaan. Kaikki tämä puhuu sen puolesta, että oppositsioni ottaa moraalisesti vastatakseen Ossovskin »toimista».

Johtopäätös: oppositsionin käytännöllinen työ NKP:ssa ilmaisi itsensä Ossovskin kannassa, hänen kannassaan uuden puolueen muodostamisen sallittavaisuudessa.

Eikä toisin voinut ollakaan. Sillä yksi kahdesta: asettaessaan nämä raskaat syytökset puoluetta vastaan oppositsioni j o k o ei uskonut itsekään näiden syytös-

ten vakavuuteen ja asetti niitä vain mielenosoituksellisesti, — ja silloin se johti harhaan työväenluokkaa, mikä on rikollista; t a i oppositsioni uskoi ja jatkuvasti uskoo syytöstensä vakavuuteen, — ja silloin sen täytyy pitää suuntanaan ja se todella piti suuntanaan puolueen johtavien kantajoukkojen murskaamisen, uuden puolueen muodostamisen.

Kas sellaiset olivat oppositsionimme piirteet sen käytännöllisessä työssä NK P:ssa lokakuussa v. 1926.

b) Oppositsionin kannattajain käytännöllinen työ Saksan kommunistisessa puolueessa. Lähtien meidän oppositsionimme asettamista syytöksistä puoluetta vastaan, tekivät »ultra-vasemmistolaiset» Saksassa, hra Korsch päämiehenä, »jatkuvat» johtopäätöksensä ja asettivat pilkut i:n päälle. On tunnettua, että Korsch, tämä Saksan »ultra-vasemmistolaisten» ideoloogi vakuuttaa meidän sosialistisen teollisuutemme olevan »puhtaasti kapitalistista teollisuutta». On tunnettua, että Korsch nimittää puoluettamme »kulakisoiduksi» puolueeksi ja Kominterniä »opportunistiseksi» järjestöksi. Edelleen on tunnettua, että Korsch saarnaa tämän johdosta »uuden vallankumouksen» välttämättömyyttä SSSR:ssä vallassaolevaa valtaa vastaan. Oppositsioni saattaa sanoa, ettei se voi vastata Korschin kannasta. Mutta se on väärin. Oppositsioni vastaa täydelleen ja kokonaisuudessaan hra Korschin »toimista». Se mitä Korsch puhuu on luonnollinen johtopäätös niistä edellytyksistä, joita esittävät kannattajilleen oppositsionimme johtajat tunnettujen puoluevastaisten syytösten muodossa. Sillä jos puolue matelee opportunismin kiskoille, jos sen politiikka eroaa vallankumouksen luokkalinjasta, jos se menettää luokkaluonteensa ja kulkee termidoria kohti, eikä meidän valtiomme ole läheskään proletaarinen valtio, niin tästä voi olla vain yksi ainoa johtopäätös — uusi vallankumous »kulakisoitua» valtaa vastaan. Sitä paitsi on tunnettua, että »ultra-vasemmistolaiset» Saksassa, ja veddingiläiset niiden mukana, äänestivät Korschin puolueesta erottamista vastaan, siten ottaen niskoilleen moraalisen vastuun Korschin vastavallankumouksellisesta propagandasta. Kuka ei tietäisi »ultra-vasemmistolaisten» seisovan NK P:n oppositsionin puolella?

c) Oppositsionin kannattajain käytännöllinen työ Ranskassa. Aivan samaa on sanottava oppositsionin kannattajista Ranskassa. Tarkoitan Souvarineä ja hänen ryhmäänsä, jotka hääräävät tunnetussa aikakauslehdessä Ranskassa. Lähtien meidän oppositsionimme esittämien puolueen vastaisten syytösten seikoista, Souvarine tulee sellaiseen johtopäätökseen, että vallankumouksen perusvihollinen on puolueen byrokratia, puolueemme johtava huippu. Souvarine vakuuttaa »pelastuksen» riippuvan vain yhdestä seikasta: uudesta vallankumouksesta puolueen ja vallan johtavaa huippua vastaan, uudesta vallankumouksesta ennen kaikkea sihteeristöä vastaan. Siellä Saksassa — uusi vallankumous voimassaolevaa valtaa vastaan SSSR:ssä. Täällä Ranskassa — uusi vallankumous KK:n sihteeristöä vastaan. Mutta kuinka on järjestettävä tämä uusi vallankumous? Voidaanko se organisoida ilman erikoista, uuden vallankumouksen tarkoitusperiin soveltuvaa puoluetta? Eipä tietenkään. Siitä kysymys uuden puolueen muodostamisesta. Oppositsioni saatta sanoa, ettei se vastaa Seuvarinen kirjoituksista. Mutta se on väärin. On tunnettua ensiksikin, että Souvarine ja hänen ryhmänsä ovat oppositsionin, varsinkin sen trotskilaisen osan, kannattajia. Toiseksi on tunnettua, että vielä aivan äsken oppositsioni suunnitteli hra Souvarinen sijoittamista Ranskan kommunistisen puolueen pää-äänenkannattajan toimitukseen. Tosin tämä suunnitelma epäonnistui. Mutta se ei ole meidän oppositsionimme syy, vaan sen vahinko.

Näin ollen tullaan siihen, että oppositsioni käytännöllisessä työssään, ellei sitä oteta siinä muodossa, miksi se itse itsensä kuvaa, vaan otetaan se sellaisena, jollaisena se ilmenee työn touhussa sekä meillä SSSR:ssä että myöskin Ranskassa ja Saksassa, — tullaan siihen, että oppositsioni käytännölisessä työssään on kiinteästi tullut puolueessa olevien kantajoukkojen murskaamisen ja uuden puolueen perustamisen kysymykseen.

Mistä proletariaatin diktatuurin viholliset kehuvat oppositsionia.

Mistä sosialidemokraatit ja kadetit kehuvat oppositsionia, tai toisin sanoen, kenen mielialoja oppositsioni heijastaa?

Te olette varmaankin huomanneet, että niin sanottu »Venäjän kysymys» on viime aikoina muodostunut päivänpolttavaksi kysymykseksi Lännen sos.-dem. ja porvarillisessa sanomalehdistössä. Liekö tämä satunnaista? Tietenkään se ei ole satunnaista. Sosialismin kasvu SSSR:ssä ja kommunistisen liikkeen leviäminen Lännessä eivät saata olla synnyttämättä mitä suurinta levottomuutta porvariston ja sen työväenluokassa olevain agenttien — sos.-dem. johtajain — keskuudessa. Vallankumouksen ja vastavallankumouksen välinen vedenjakaja kulkee nyt toisten raivoisan vihan ja toisten toverillisen SSSR:n proletaariseen puolueeseen kohdistuvan ystävyyden linjaa. »Venäjän kysymyksen» suunnaton kansainvälinen merkitys on nyt tosiseikka, jota eivät voi jättää huomiotta kommunismin viholliset. Venäjän kysymyksen ympärille on muodostunut kaksi rintamaa: Neuvostotasavallan vastustajain rintama ja sen uskollisten ystäväin rintama. Mitä tahtovat Neuvostotasavallan vastustajat? He pyrkivät luomaan laajoissa väestökerroksissa aatteellisia ja moraalisia edellytyksiä taistelulle proletaarista diktatuuria vastaan. Mitä tahtovat Neuvostotasavallan ystävät? He pyrkivät luomaan proletariaatin laajojen joukkojen keskuudessa aatteellisia ja moraalisia edellytyksiä Neuvostotasavallan tukemiseksi, sen puolustamiseksi.

Tarkastakaammepa nyt mistä venäläisen emigration sosialidemokraatit ja kadetit kehuvat meidän oppositsioniamme.

Kas noin lausuu esimerkiksi Paul Levi, tunnettu sos.-dem. johtaja Saksassa:

»Me olimme sitä mieltä, että työläisten erikoiset edut, loppukädessä sosialismin edut, ovat ristiriidassa talonpoikaisomaisuuden kanssa, että työläisten ja talonpoikain etujen yhtäläisyys on vain näennäistä, ja että Venäjän vallankumouksen jatkuva kehitys kärjistää ja tekee ilmeisemmäksi tämän ristiriidan. Etujen yhtäläisyyden aatetta me pidämme kokoomuksen muodon muutoksen aatteena. Jos marxilaisuudella yleensä on vaikkapa perustelun arvokin, jos historia kehittyy dialektisesti, niin tämän ristiriidan täytyi murskata kokoomuksen aatteen samoin kuin se on jo murskattu Saksassa... Meille on SSSR:n tapahtumien sivulta, Länsi-Europasta, tarkastelevina selvää: meidän mielipiteemme käyvät yhteen oppositsionin mielipiteiden kanssa... Edessämme on tosiseikka, että Venäjällä alkaa uudelleen itsenäinen, kapitalistisvastainen liike luokkataistelun merkeissä.» (Leipziger Folkzeitung, 30 p. heinäkuuta 1926.)

Että tässä sitaatissa on eräänlainen sotku työläisten ja talonpoikain etujen »yhtäläisyyden» kysymyksessä se on ilmeistä. Mutta että Paul Levi kehuu meidän oppositsioniamme sen taistelusta työläisten ja talonpoikain blokkia vastaan, työläisten ja talonpoikain liiton aatetta vastaan, — se on myöskin kieltämätöntä.

Kas näin lausuu meidän oppositsionistamme tunnettu Dan, »Venäjän» sosialidemokratian johtaja, »venäläisten», kapitalismin SSSR:ään uudelleen palauttamisen puolesta sotivain menshevikkien johtaja:

»Vallitsevan järjestelmän melkein sananmukaisesti sosialidemokratian kritiikkiä toistavalla kritiikillään bolshevistinen oppositsioni valmistaa mieliä... sosialidemokratian myönteisen platformun vastaanottoon.»

Ja edelleen:

»Oppositsioni kasvattaa ei ainoastaan työläisten, mutta myöskin kommunistityöläisten keskuudessa sellaisten aatteitten ja mielialojen ituja, jotka taitavan hoidon avulla voivat helposti tuottaa sosialidemokratisia hedelmiä.» (Sotsialistitcheskij Vjestnik N:o 17—18.)

Kai on selvää.

Kas näin kirjoittaa meidän oppositsionistamme Miljukovin puolueen päääänenkannattaja »Poslednije Novosti»:

»Tänään oppositsioni horjuttaa diktatuuria, jokainen oppositsionin uusi julkaisu ilmaisee yhä »hirmuisempia» sanoja, itse oppositsioni kehittyy yhä räikeämpäin vallitsevan järjestelmän vas-

taisten törmäysten suuntaan, ja tämä riittää toistaiseksi vastaanottaaksemme sen kiitollisuudella laajojen poliittisesti tyytymättömien väestökerrosten huutotorvena.» (P. Novosti, N:o 1990.)

Ja edelleen:

»Neuvostovallan hirvittävin vihollinen on nyt se, joka hiipii huomaamatta sen luo, ympäröi sen joka puolelta koskettimillaan ennenkuin se huomaa olevansa likvidoitu. Juuri tätä valmistavalla kaudella, josta me emme ole vielä päässeet, kiertämätöntä ja tarpeellista roolia näyttelee neuvosto-oppositsioni.» (P. Novosti, N:o 1983, 27 p. elok. t.v.)

Minä luulen kommentaarioiden olevan tässä liikaa.

Rajoitun vain näihin sitaatteihin ajan vähyyden vuoksi, vaikka voitaisiin kyllä esittää kymmeniä ja satoja samanlaisia sitaatteja.

Kas tästä kehuvat meidän oppositsioniamme sosialidemokraatit ja kadetit.

Onko tämä satunnaista? Ei, se ei ole satunnaista.

Tästä näkyy, että oppositsioni heijastaa ei maamme proletariaatin mielialoja, vaan ei-proletaaristen proletariaatin diktatuuriin tyytymättömien, proletariaatin diktatuuria vastaan julmistuneitten ja sen rappeutumista, sen kukistumista kärsimättömästi odottavien ainesten mielialoja.

Näin ollen on meidän oppositsionimme fraktsiataistelun logiikka teossa johtanut siihen, että oppositsionimme rintama on objektiivisesti sulautunut proletariaatin diktatuurin vastustajain ja vihollisten rintaman kanssa yhteen.

Tahtoiko oppositsioni sitä? Tietenkään se ei sitä tahtonut. Mutta asia ei tässä riipu siitä mitä oppositsioni täällä tahtoo, vaan siitä mihinkä objektiivisesti johtaa sitä fraktsiotaistelu. Fraktsiotaistelun logiikka on näiden tai noiden ihmisten toivomuksia voimakkaampi. Ja juuri siitä syystä asiat kääntyivät niin, että oppositsionin rintama teossa sulautui proletariaatin diktatuurin vastustajain ja vihollisten rintaman kanssa yhteen.

Lenin opetti meille, että kommunistien perusvelvollisuutena on proletariaatin diktatuurin puolustaminen ja lujittaminen. Mutta juttu kääntyykin niin, että oppositsioni fraktsiotaistelun vuoksi osottautui proletariaatin diktatuurin vastustajain leirissä.

Kas tästä syystä me lausumme, että oppositsioni on irtautunut leninismistä ei ainoastaan teoriassa, vaan myöskin käytännössä.

Eikä muutoin voinut ollakaan. Voimasuhteet kapitalismin ja sosialismin välisen taistelun rintamalla ovat sellaiset, että työväenluokan riveissä on nyt mahdollinen vain toinen kahdesta politiikasta: joko kommunismin politiikka tai sosialidemokratismin politiikka. Oppositsionin yritys astua kolmannelle kannalle NKP:n vastaisen taistelun kärjistyessä kiertämättä täytyi päättyä siihen, että fraktsiotaistelun kulku heitti oppositsionin leninismin vastustajain leiriin.

Niin se sitten tapahtuikin, kuten esitetyistä tosiseikoista käy ilmi.

Kas siitä kehuvat oppositsionia sosialidemokraatit ja kadetit.

Oppositsioniblokin tappio.

Minä puhuin edellä, että oppositsioni taistelussaan puoluetta vastaan käytteli mitä raskaimpia syytöksiä puoluetta vastaan. Minä puhuin, että oppositsioni käytännöllisessä työssään lähestyi hajaantumisen ja uuden puolueen muodostamisen kysymyksen kynnykselle. Siitä kysymys — kuinka kauan oppositsioni onnistui pysyä tällä hajotuskannalla? Tosiseikat sanovat, että se kykeni pysyttelemään tällä kannalla kaikiaan eräitä kuukausia. Tosiseikat puhuvat, että tämän vuoden lokakuun alkuun mennessä oppositsioni osottautui pakotetuksi tunnustamaan tappionsa ja perääntymään.

Mikä aiheutti tämän oppositsionin perääntymisen?

Minä luulen, että oppositsionin perääntymisen aiheuttivat seuraavat syyt.

Ensiksikin se, ettei Venäjällä oppositsionilla osottautunut olevan armeijaa. Voi olla sangen mahdollista, että uuden puolueen rakentaminen esiintyy viehättävänä tehtävänä. Mutta jos diskussion jälkeen osottautuu, ettei ole kenestä uusi puolue rakennettaisiin, niin on selvää perääntymisen tällöin olevan ainoan ulospääsyn.

Toiseksi se, että fraktsiotaistelun kulussa oppositsioniin takertui kaikenlaisia likaisia aineksia sekä meillä SSSR:ssä että myöskin ulkomailla ja sos.-dem:it ja kadetit rupesivat kehumaan sitä määrättömästi, häpäisten ja alentaen sitä suuteloillaan työläisten silmissä. Oppositsionin tehtäväksi tuli valita: joko ottaa nämä vihollisten kehuskelut ja suutelot vastaan ansaittuina tai tehdä jyrkkä käännös perääntymiseen jotta mekaanisesti karisisivat oppositsionista siihen tarttuneet likaiset hännät.Perääntyen ja allekirjoittaen perääntymisensä oppositsioni tunnusti toisen ulospääsyn olevan sille ainoan hyväksyttävän ulospääsyn.

Kolmanneksi se seikka, että tilanne SSSR:ssä osottautui oppositsionin olettamuksia paremmaksi ja puoluemassat osottautuivat tietoisemmiksi ja tiiviimmiksi kuin saattoi näyttää oppositsionista taistelun alussa. Tietysti jos maassa olisi ollut kriisi, jos työläisten tyytymättömyys olisi kasvanut ja jos puolue olisi osottanut vähempää keskittyneisyyttä, — niin oppositsioni olisi lähtenyt toista tietä eikä se olisi päätynyt perääntymiseen. Mutta tosiseikat osottivat oppositsionin laskelmien romahduksen tälläkin alalla.

Siitä oppositsionin tappio.

Siitä sen perääntyminen.

Oppositsionin perääntyminen kolmen vaiheen lävitse.

Ensimäinen vaihe — oppositsionin »tiedonanto» lokakuun 16 pnä v. 1926. Tässä asiakirjassa oppositsioni kieltäytyi fraktsiovapauden teoriasta ja käytännöstä sekä taistelun fraktsiometodista tunnustaen avoimesti ja ei-kaksimielisesti erehdyksensä tällä alalla. Mutta oppositsioni ei kieltäytynyt ainoastaan siitä. Mikäli se erottautui »tiedonannossaan» »työläisoppositsionista» ja kaikenlaisista Korscheista ja Souvarineista, opposioni sillä kieltäytyi myöskin niistä aatteellisista asemistaan, jotka lähensivät äsken sitä näihin virtauksiin.

Toinen vaihe — faktillinen oppositsionin hiljattain puoluetta vastaan esittämistä syytöksistä kieltäytyminen. Täytyy tunnustaa ja tunnustaen täytyy korostaa, että oppositsioni ei rohjennut toistaa syytöksiään puoluetta vastaan NKP:n XV konferenssissa. Jos verrataan KK ja KKK:n heinäkuun pleenumin pöytäkirjoja XV konferenssin pöytäkirjoihin, niin ei voida olla merkitsemättä, että vanhoista syytöksistä opportunismista, termidorista, vallankumouksen luokkalinjalta poismatelemisesta jne. ei jäänyt jälkeäkään XV konferenssissa. Jos sitä paitsi otetaan huomioon se seikka, että kokonainen liuta edustajia kääntyi oppositsionin puoleen kysymyksellä vanhoista syytöksistä ja oppositsioni jatkoi siihen nähden sitkeätä vaitioloaan, niin ei voida olla tunnustamatta oppositsionin teossa kieltäytyneen vanhoista syytöksistä puoluetta vastaan. Voidaanko tätä seikkaa pitää oppositsionin faktillisena useista aatteelisista asemistaan kieltäytymisenä? Voidaan ja täytyy pitää. Se on tietoinen oppositsionin taistelulipun kokoonkääriminen tappionsa kohdatessa. Eihän muuten voinut ollakaan. Syytökset olivat esitetyt uuden puolueen rakentamisen laskelmiin perustuen. Mutta kun kerran nämä laskelmat raukesivat, täytyi myöskin syytösten raueta, ainakin toistaiseksi.

Kolmas vaihe — oppositsionin täydellinen eristäminen NKP:n XV konferenssissa. Täytyy merkitä, ettei oppositsioni saanut XV konferenssissa ainoatakaan ääntä, osottautuen näin ollen täydelleen eristetyksi. Kuvitelkaa itsellenne sitä melua aj hulinaa, jonka oppositsioni nosti tämän vuoden syyskuun lopulla taisteluun, avoimeen puolueen vastaiseen taisteluun lähtiessään ja verratkaa tätä meluamista siihen tosiseikkaan, että oppositsioni jäi XV konferenssissa yksin, ja te käsitätte ettei oppositsionille voitu toivoa »parempaa» tappiota.

Voidaanko kieltää sitä tosiseikkaa, että oppositsioni kieltäytyi teossa syytöksistään puoluetta vastaan, ei rohjennut toistaa niitä XV konferenssissa huolimatta edustajain vaatimuksesta?

Ei voida, sillä se on tosiseikka.

Miksi siis oppositsioni asettui tälle tielle, miksi se kääri kokoon lippunsa?

Siksi, että oppositsionin aatteellisen lipun levittäminen merkitsee ehdottomasti ja kiertämättömästi kahden puolueen teorian, kaikenmoisten Katzien, Korschien, Maslovien, Souvarine'in ja muitten likaisten ainesten elpymisen, proletaarisvastaisten voimien aukisolmiamisen meidän

maassamme, kehumista ja suuteloita venäläisen emigration sosialidemokratian ja liberaalisen porvariston taholta.

Oppositsionin aatteellinen lippu tappaa oppositsionin, — kas siitä on kysymys, toverit.

Sen vuoksi välttääkseen lopullista mätänemistään, oppositsioni osottautui pakotetuksi perääntymään ja heittämään pois lippunsa.

Siinä on oppositsioniblokin tappion perusta.

NKP:n XV konferenssin käytännöllinen ydin ja merkitys.

Minä lopetan. Minun täytyy mainita vain muutama sana johtopäätöksistä XV konferenssin ytimen ja merkityksen näkökannalta katsoen.

Ensimäinen johtopäätös sisältää sen, että konferenssi veti yhteenvedon puolueen sisäisestä taistelusta XIV puoluekokouksen jälkeen, muodollisesti kruunasi sen voiton, jonka puolue saavutti oppositsionista ja, eristettyään oppositsionin, pani lopun sille oppositsionihurjuudelle, jota oppositsioni tyrkytti puolueelle edelläkäyneenä kautena.

Toinen johtopäätös sisältää sen, että konferenssi tiivisti puoluettamme enemmän kuin koskaan ennen rakennustyömme sosialistisen perspektiivin pohjalla, sosialistisen rakennustyön voiton puolesta käytävän taistelun aatteen pohjalla, kaikkia puolueemme oppositsionivirtauksia vastaan, kaikkia syrjäpyrintöjä (uklooneja) vastaan puolueessamme. Puolueemme aktuaalisin kysymys on nyt kysymys sosialismin rakentamisesta meidän maassamme. Lenin oli oikeassa kun hän lausui, että koko maailma katsoo meihin, meidän taloudelliseen rakennustyöhömme, meidän menestyksiimme rakennustyön rintamalla. Mutta jotta saavuttaisimme menestystä tällä rintamalla on välttämätöntä, että proletariaatin perusinstrumentti, meidän puolueemme, olisi valmis siihen työhön, jotta se tajuaisi tämän tehtävän tärkeyden ja jotta se voisi olla sosialistisen rakennustyön voiton vipusin. XV konferenssin ydin ja merkitys on siinä, että se kruunasi ja seppelöi puolueemme aseistamisen asian sosialistisen rakennustyön voiton aatteella meidän maassamme.

Kolmas johtopäätös sisältää sen, että konferenssi ratkaisevasti torjui kaikki ja kaikkinaiset aatteelliset horjunnat meidän puolueessamme ja siten helpoitti leninismin täydellistä voittoa NKP:ssä.

Jos Kominternin Toimeenpanevan Komitean laajennettu pleenumi hyväksyy NKP:n XV konferenssin päätökset ja tunnustaa puolueemme politiikan oikeaksi oppositsioniin nähden, jota minulla ei ole syytä epäillä, niin se johtaa neljänteen johtopäätökseen siitä, että XV konferenssi valmisti eräitä suuriarvoisia leninismin koko Kominternissä, kaikkien maiden ja kansojen vallankumouksellisen proletariaatin riveissä voitolle pääsyn välttämättömiä ehtoja. (Myrskyisiä suosionosoituksia. Koko pleenumi osottaa suosiotaan.)

Kommunistipuolueiden lähimmät tehtävät.

O. V. Kuusisen alustus KI:n Tpk:n laajennetussa täysistunnossa.
(Saksankielestä suomennettu.)

Toveri Buharin viittasi vallankumouksen ja vastavallankumouksen voimien suureen erilaistumiseen, mikä vuosi vuodelta yhä enemmän kehittyy koko maailmassa. Tämä erilaistuminen ei tietenkään käy kaikissa maissa samalla lailla. Mutta kapitalistisessa maailmassa on tuskin yhtään ainoata maata, jossa tämä prosessi ei olisi käynnissä. Ei ole mikään sattuma, että nyt niin monissa maissa vallitsee valkoinen terrori. Koko, voisimme sanoa »kuuma vyöhyke» Neuvosto-Venäjän ympärillä länteen päin muodostuu maista, joissa vallalla on valkoinen terrori, ja näidenkin maiden takana tuntuu vielä Venäjän vallankumouksen hehku. Valkoinen terrori näissä maissa ei ole mikään vankan vakaantumisen todiste. Se on paljon enemmän todistus ensinnäkin siitä, että puolueemme otetaan vakavasti, vaikka ne ovatkin pieniä puolueita, ja toiseksi todiste siitä että kapitalistisen komennon vastavallankumouksellinen luonne on astunut yhä enemmän etualalle sodanedelliseen aikaan verraten.

Väkivalta on jokaisen uuden yhteiskunnan kätilö, mutta väkivalta on myös yhtä paljon jokaisen vanhan yhteiskuntajärjestyksen tuki, kun se vallankumouksen voimia murskaamalla tahtoo pelastaa itsensä vielä joksikin ajaksi. Alaston väkivalta tulee yhä enemmän kapitalistisen hallitustaidon systeemiksi. Eikä lainkaan ainoastaan valkoisen terrorin mallimaissa. Tosin kykeni porvaristo näissäkin maissa vississä määrin pääsemään irti valkoisesta terrorista, luomaan alastoman, villin väkivaltasysteemin tilalle verhotun väkivallan ja »laillisen» diktatuurin. Mutta se onnistuu siinä perin työläästi ja vain tilapäisesti. Olihan Venäjälläkin terrori! — sanotaan meille. Niin, Venäjän proletariaatin oli luokkasodan aikana pakko käyttää punaista terroria; mutta jo ajat sitten on Venäjän proletariaatti kyennyt vakaannuttamaan valta-asemansa, muuttamaan sen lailliseksi diktatuuriksi. Samanlaisen vakaantumisen haluaa porvaristo valkoisen terrorin maissa toteuttaa, mutta saa siinä vähän tuloksia.

Eikä vain näissä maissa, vaan sellaisissakin maissa kuin Saksa, Tsekkoslovakia, jopa Englanti ja Ranska esintyy hyvin paljon alastonta väkivaltaa, hyvin paljon alastonta luokka-oikeutta, työläisten joukkovangitsemisia, poliisinuuskintaa, provokatsionia jne. Vieläpä sellaisessakin maassa kuin Ruotsi, jossa luokkavastakohdat esim. Saksaan verraten ovat perin kehittymättömät, jopa sielläkin tuli paljastetuksi, että Tukholman poliisimestari jo ajat sitten oli hankkinut koko joukon konekiväärejä »kommunististen epäjärjestysten» varalle; siis Ruotsissakin, jossa jok'ainoa ministeri on valmis puhuttelemaan kommunistista valtiopäivämiestä »arvon herraksi», hankkii pääkaupungin poliisimestari uusimman tekniikan sota-aseita näitä »arvon herroja» vastaan. Se on myös yksi symptoomi. Se on kapitalistista vastakumousta, joka ponnistelee pystyyn päästäkseen.

Mutta valtion väkivaltaelimet eivät riitä porvaristolle sen taistelussa proletariaattia vastaan. Eivät riitä edes valkoisen terrorin maissa. Porvaristo tarvitsee ja etsii liittolaisia laajojen massojen joukosta, talonpoikaismassojen joukosta, kaupunkien pikkuporvariston ja myöskin proletariaatin massojen joukosta. Vastavallankumouksellisen porvariston joukkoliikkeen oikeana edustajana astuu esiin fascismi. Että fascismi on luonteeltaan vastavallankumouksellista liikettä, se on myös helppo tajuta.

Mutta aivan helposti ymmärrettävää ei ole se, että myöskin sosialidemokratia näyttelee nykyään vastavallankumouksellista osaa ja että se tässä osassaan on paljon vaarallisempi kuin fascismi. Sanomme usein että sosialidemo-

kratia, reformismi on kärsinyt vararikon. Kyllä, edistyksellisenä työväenliikkeenä se on kärsinyt vararikon, mutta kansainvälisen vastavallankumouksen apurina se ei vielä ole suinkaan vararikkoa kärsinyt. Missään valkoisen terrorin maassa, lukuunottamatta Italiaa — siitä tulen vielä erikseen puhumaan — ei porvaristo uskalla luopua sosialidemokratian avusta. Tämä apu ei kylläkään aina näy karkeassa muodossaan, hallitukseen osanottona. Yksin tällä tavalla ei sosialidemokratia milloinkaan pitkää aikaa kykenisi asettamaan porvariston palvelukseen sanottavia työläisjoukkoja. Vain ohimenevästi voi sosialidemokratia joissakin maissa osallistua hallitukseen. Mutta »lojaalilla oppositsionillaan» porvarillista hallitusta ja valkoisen terrorin komentoa kohtaan tekee sosialidemokratia parhaat palveluksensa vastavallankumoukselle. Vain tällä tavalla, lojaalisella oppositsionillaan onnistuu se työväkeä pettämään.

Puolassa on PPS hiljattain selittänyt, että se asettuu periaatteelliseen oppositsioniin Pilsudskin hallitusta vastaan. Samalla selitettiin puolueen pää-äänenkannattajassa, että sen oppositsionilla ei ole sitä tarkoitusperää, mihin porvarillisten oppositsioni pyrkii, nimittäin myrkyttämään ministerien elämän. Emme tahdo tehdä mitään sellaista oppositsionia — kirjoitetaan siinä, — me tahdomme olla lojaali, säädyllinen oppositsioni. Tämän oppositsionin merkiksi on sitten PPS:n pää-äänenkannattaja kansallispäivänä demonstreerannut hallitusta vastaan siten, että se — ei julkaissut Pilsudskin muotokuvaa. Se oli sosialidemokraattisen »luokkataistelun» ilmaus. En ole varma, eikö PPS juuri tällä »demonstratsionilla» tuhtuvimmin myrkyttänyt Pilsudskin elämää; mutta että se on Puolan fascismin etujen mukaista kun PPS ajaa tuollaista oppositsionia, se näyttää minusta aivan selviöltä.

Italiassa tekee Mussolini nyt reformistien avun halveksimiskokeen: reformistejakin nyt Italiassa ainakin jossakin määrin vainotaan. Onko tämä Mussolinin koe kapitalistien luokkavallan kannalta viisas vai eikö, sen tulemme vielä näkemään. Minusta se näyttää hieman vaaralliselta. Sen kautta on kyllä Italian reformismi saatettu täydelliseen vararikkoon. Turati parka, reformistien suuri johtaja — ei fascistisen puolueen pääsihteeri — tuijottaa nyt italialaisiin tovereihimme ja ruikuttaa: te olette sentään kommunisteja, te olette vallankumouksen puolesta, tehkää toki jotakin että me pääsisimme tästä tilasta! Se on Italian reformismin täydellinen vararikko. Mutta on mahdollista että tämän vararikon jälkeen on pian tuleva myös fascismin vararikko. Voi käydä niin, että Mussolini juuri sen kautta, että hän vastavallankumouksellisessa hantvärkissään halveksii reformistien apua, näyttää lopultakin olevansa pelkkä seikkailija.

Käsitykseni mukaan ei siis ainoana vastavallankumouksen poliittisena koneistona ole vain valtion väkivalta-organisatsio, vaan valtion väkivalta-organisatsio plus sosialidemokratia, ei vain valkoinen terrori, vaan valkoinen terrori plus reformismi. Pelkkä valtiollinen väkivalta on ajanoloon voimaton vallankumouksellista liikettä vastaan. Vain reformististen työväenjohtajien avulla saattaa kapitalistiluokka nyt (jopa monessa maassa verrattain vankasti) pysyä satulassa. Siis: valtiollinen väkivalta plus sosialidemokratia — se on se sotahevonen, jolla vastavallankumouksellinen porvaristo tahtoo meidät kumoon ajaa.

Voitaisiin vississä mielessä sanoa, että sosialidemokratia on erinäisissä maissa suhteellisen vakaantumisen peilikuva, kuten es. Saksassa. Me kaikki tietysti toivomme, että siellä ei olisi mitään kapitalistisen komennon vakaantumista. Mutta kun katsomme suhteellisen vahvaa sosialidemokratiaa, mikä siellä vielä on olemassa, ja suhteellisen vahvaa reformistista diktatuuria ammattiliitoissa, niin täytyy myöntää, että kommunistisilla puolueillamme on vielä iso työ edessään ennenkuin ne ovat voittaneet kapitalistisen luokkavallan suhteellisen vakaantumisen.

Itävallassa kuullaan usein väite, että koko talous siellä on niin mätä ettei oikeastaan ole minkäänlaista pohjaa kapitalismin suhteelliselle vakaantumiselle.

Mutta missä on niin suhteellisen vankka sosialidemokratia kuin Itävallassa, jossa kommunistinen etujoukko vielä tänään sosialidemokratian varjossa näyttää niin pieneltä, täytyy todeta että kapitalismin suhteellisella vakaantumisella on vielä vankka poliittinen tuki.

Ranskassa on sosialistinen puolue viime aikoina voittanut aika paljon uusia jäseniä. Se on huono merkki, vissi kapitalismin poliittisen vakaantumisen merkki.

Englannissa on kyllä kriisi reformistisessa työväenliikkeessä, mutta kukaan ei voi väittää sitä vastaan että siellä reformistisella johdolla on vielä hyvin vankka vaikutus. Reformismi Englannin työväenliikkeessä ei vielä ole voitettu.

Pidän hyvin tärkeänä että puolueidemme kaikki jäsenet näkevät aivan selvästi, että sosialidemokratia ja reformismi näyttelevät nykyään vastavallankumouksellista osaa. Aivan eri asia on pitääkö tyytyä pelkästään toitottamaan tätä tosiasiaa puolueettomille ja sosdem joukoille. Työssämme joukkojen keskuudessa emme sillä pitkälle pääse. Tässä on kysymys siis siitä kuinka voimme tämän yksinkertaisen kysymyksen saada selväksi puolueettomille ja sosialidemokraattisille joukoille. Ensiksi: Miten on selitettävissä että sosialidemokraattisten johtajain, jotka ajavat vastavallankumouksellista politiikkaa, takana yhä vielä seisovat niin suuret työväenjoukot? Toiseksi: miten on paljastettavissa tämä sosialidemokratian petos? Ja kolmanneksi: kuinka meidän työssämme tulee suhtaantua puolueettomiin ja sosialidemokraattisiin joukkoihin? Ajattelen että viimeisen kysymyksen ratkaisussa auttaa se, jos suoritamme kolminkertaisen poliittisen kontrollin linjamme selvittämiseksi.

Vasemmistolainen syrjäpyrkimys — karkeassa muodossa ilmaistuna — tietää ylipäänsä teossa laajojen työväenjoukkojen keskuudessa suoritettavan käytännöllisen kumoustyön halveksumista. Se panee arvoa vain vallankumoukselliselle propagandalle lopullisen päämäärän puolesta: Oikeistolainen opportunistinen syrjäpyrkimys lähtee seuraavasta: Nyt kun tilanne ei ole välittömän vallankumouksellinen, nyt ei oikeastaan mikään vallankumouksellinen työ ole mahdollinen; voidaan tehdä parlamentaarista työtä ja kaikenlaista reformityötä, voidaan ja pitääkin esittää hiukan jyrkempiä tunnussanoja kuin sosialidemokratia esittää, mutta kunnon vallankumoukselliselle työlle ei tältä kannalta katsoen toistaiseksi ole mitään tilaa.

Mikä sitten on oleva meidän joukkotyömme päämäärä, ja mikä on sosialidemokratian työn päämäärä? Minä sanoisin näin: sosialidemokratian tarkoituksena on työväessä käyvän vallankumouksellistumis-prosessin pidättäminen. Meidän tarkoitus on päinvastoin tämän prosessin joudattaminen, työväen vallankumouksellistuttaminen. Kuinka tämä prosessi käy? Käsitykseni mukaan pääasiassa työläisten uusien kumouksellistuttavien kokemuksien kautta, vanhojen, estävien taantumuksellisten, perinnäistapaisten kokemuksien voittamisen kautta.

Te muistatte kuinka Lenin korosti sitä, että traditsionin, tottumuksen voima on massojen pelottavin este niiden kumouksellistumisen tiellä. Proletariaatissa, niinkuin yksityisenkin työläisen päässä on ristiriita kumouksellistuttavain ja pidättäväin kokemusten välillä esim. valtiosta. Työläisellä on sekä konservatiivisia traditsioneja että konservatiivisia kokemuksia. Valtion luokkaluonne ei hänelle aina näy selvästi. Hän saa usein jokapäiväisessä elämässä esim. tuomioistuinten päätöksistä tavallisissa rikosasioissa (ei poliittisissa) sen väärän käsityksen, että valtio on sittenkin jotain luokkien yläpuolella olevaa, että se julistaa »oikeita» tuomioita eri luokkien jäsenille. Muodollisen demokratian käytännön pohjalla saattaa työläinen tulla väärään kuvitelmaan luokattomasta demokratiasta, hänellä saattaa myös olla erilaisia muita pikkuporvarillisia käsityksiä, esim. kansallisia ja muitakin. Toisaalta on hänellä kumouksellistuttavia kokemuksia luokkataistelussa, työväenliikkeessä. Mutta näitä kumouksellistuttavia kokemuksia voivat osittain tunkea taka-alalle toiset, esim. kun hänet terrorisoi palkan alennus tai uhkaava työttömyys, kun hänellä on kokemuksia tappiosta luokkataistelussa ja

kun hänellä on avuttomuuden tunne työväenliikkeen voimien pirstoontuneisuuden pohjalla.

Meidän työnämme on kumouksellistuttavien kokemuksien tekeminen työläisten tietoisuudeksi, kaikin voimimme työläisten auttaminen tehostamaan kumouksellista toimintaansa, kohottamaan kumouksellista tasoaan. Sosialidemokratia tekee päinvastoin.

Esim. uuden kansainvälisen kokemuksen, kumouksellisesti erittäin tärkeän kokemuksen on kapitalistimaiden työläisille viime vuosien aikana antanut Venäjän vallankumouksen havainto-opetus. Onhan jokaiselle työläiselle suuri kysymys: onko proletariaatin voitto mahdollinen ja kykeneekö proletariaatti pitämään valtaa käsissään ja rakentamaan sosialismia? Sosialistisen Neuvostoliiton kautta ovat niin täällä käyneet työväen lähetystöt kuin maailman koko proletariaatti saaneet sen havainto-opetuksen, että voitto on mahdollinen, että proletariaatti kykenee säilyttämään vallan ja rakentamaan sosialismia.

Sosialidemokratia tahtoo kaikin keinoin kieltää työläisiltä nämä kansainväliset kumouksellistuttavat kokemukset. Erittäin kuvaavaa esim., kuinka »Vorwärts» Saksassa harjoittaa propagandaa neuvostovaltaa vastaan. »Vorwärts» ei voi enää valehdella, että valta SSSR:ssä ei olisi työväellä, mutta se väittää nyt: valtion tuotantolaitokset Venäjällä eivät ole mitään sosialistisia, ne ovat kapitalistisia laitoksia, Venäjällä ei muka ole mitään ajatuksen vapautta, siellä muka on vallan päällä byrokratismi; ei siis maksa vaivaa tuollaisten »taistelun hedelmien» vuoksi tehdä vallankumousta. Onko hyödytöntä meidän puoleltamme oikaista tuollaiset valheet ja selvittää asia työläisille? Ei, se ei ole suinkaan hyödytöntä, se on tärkeimpiä tehtäviämme.

Toverit, olen yleensä sitä mieltä, että meille on hyödyllistä seurata sosialidemokraattista lehdistöä, tehdäksemme havaintoja siitä kuinka nuo ihmiset usein suurella taidolla suorittavat vastavallankumouksellista agitatsioniaan. Kun silmäilee vain »Vorwärtsin» lisälehtiä niin täytyy myöntää että siellä usein tulee ilmoille vastavallankumouksellista tosi taituruutta. Kuinka siellä esim. kuvataan »sosialistinen perhe», joka nyt Saksassa on jotain perinpohjin toista kuin »ennen vallankumouksellista aikaa» (s.o sodan edellä). Työläisten tarvitsee vain liittyä sosialidemokraattiseen puolueeseen ja heillä on perheessä »sosialistinen nykyisyys, jota niin usein kaivataan». Kuinka »Vorwärts» ravitsee lukijoitaan suurilla luetteloilla Berlinin pelihelveteistä, kuinka emännille annetaan neuvoja kodin hoidosta, kuinka kirjoitetaan niistä »jotka ovat ilman miestä» jne. Ottakaa edelleen esim. jokaisessa numerossa oikeuskronikka, joka on pikkuporvarille sensatsionia. Siinä esiintyy tosiasiain kertomisessa porvarillinen valaistus täydellisenä. Tuomioistuin esiintyy valtiollisena luokkien yläpuolella olevana tuomiovaltana, jonka oikeudenmukaisuutta ei saa epäillä; taikka jos siellä joitakin »virheitä» sattuukin, ovat ne aina jonkun tuomarin tilapäisiä virheitä. Tilaisuuden tullen saattaa »Vorwärts» uskaltaa niinkin pitkälle että laulaa oikean ylistysvirren poliisille:

> »Nyt olemme me kaikki poliisinäyttelyn kautta voineet vakuuttaa itsellemme, kuinka tyytyväisiä poliisiimme me oikeastaan voisimme olla.»

Mutta kun »Vorwärtsin» lukija saattaisi tällöin muistaa että poliisi on usein pahoinpidellyt vangittuja, niin hälvennetään tämä muisto seuraavasti:

> »Yhä vielä esiintyy kyllä tapauksia, että vangittuja pahoinpidellään vartiopaikalla; sillä yhä vielä on valitettavasti pahanhengen riivaamia virkamiehiä, jotka mielellään puskevat kiukkunsa ihmisiin joilla on heille vastenmielinen väri. Mutta toisista paikoista tullaan jatkuvasti valvomaan, että nämä epäsopivat henkilöt karkoitetaan, koska poliisimies tietää, että ne vaikeuttavat poliisin työtä sietämättömällä paarlastilla, yleisön epäluottamuksella. Yhä vielä on yleisökin taipuvainen sokeasti asettumaan vangittujen puolelle, vaikka eivät vielä kaikki nuo muistot vanhasta kauhun ajasta ole hälvenneet. . .»

Vielä on työläisiä, jotka antavat tällä tavoin pettää itseään. Sosialidemokraattisilla johtajillaan on työläisjoukkoja hieroessaan tietysti muitakin metodeja kuin lehtipropaganda.

Esimerkiksi Otto Bauer kertoo, kuinka Itävallassa pelastettiin isänmaa suurimmassa hädässä, jolloin vallankumouksellisen liikkeen nousu uhkasi: muutamassa kuukaudessa antoi sosialidemokraattinen kunnallishallinto rakennuttaa Wienin lähistölle 60.000 pikku taloa työläisille, antoi luottoa ja järjesti koko asian asuttaakseen niihin 60.000 työläisperhettä, jotka kumousliike siitä päivästä toistaiseksi tietysti menetti.

Tässä vetoomuksessa työläisten pikkuporvarillisiin kokemuksiin ja vaistoihin on sosialidemokratian voima. Reformismin juuret kasvavat porvarillisessa ympäristössä yhä uudelleen. Tämä täytyy meidän ymmärtää, sillä muutoin jää meille käsittämättömäksi kuinka meidän pitää lähestyä joukkoja. Meidän täytyy tarkoin kuunnella joukkoja voidaksemme elävöittää niissä kumouksellistuttavat kokemukset. Mielipiteeni mukaan on keskiötehtävänämme kapitalistimaissa yhä edelleen *joukkojen vapauttaminen II:n ja Amsterdamin internatsionaalen kahleista.* Se ei voi käydä opportunistisen eikä ultra-vasemmistolaisen politiikan kautta, ei myöskään mekaanisesti kytkemällä osittaisvaatimukset perusvaatimuksiin: *elimellisen yhteen kytkemisen taito* se meidän pitää oppia.

Puolueidemme heikko puoli on edelleen *suhteellinen eristyneisyys laajoista joukoista.* Sosialidemokratian heikko puoli taas se, että sen joukot kehittyvät vasemmalle. Tätä vasemmalle kehitystä pitää meidän osata työntää eteenpäin siinäkin tapauksessa, että jyrkemmälle kannalle astuvat joukot eivät ole heti valmiit liittymään puoueeseemme, ja näin on nyt hyvin usein asia eräisissä maissa. Siellä missä suhteellinen vakaantuminen on vahvin, siellä se on usein sääntönä puolueettomien ja sosdem. vasemmistojoukkojen keskuudessa. Vississä mielessä voidaan sanoa, että meillä on näissä maissa kahdenlaisia kannattajia, ensiksi tietoiset kannattajat tai ainakin sellaiset, jotka eivät pelkää äänestää kommunistipuolueen puolesta ja tunnustaa olevansa sen kannattajia, ja toiseksi sellaiset puolvallankumoukselliset työläisainekset, joilla on jonkunlainen ahdistuksen tunne silloin kun kommunistipuoluetta pitäisi suoranaisesti tukea.

Siinä nykyhetken yksi luonnepiirre. Meidän täytyy ymmärtää että on olemassa myös »*tiedottomia kommunismin kannattajia*». Niitä ovat työläiset, jotka esim. ovat rehellisesti myötätuntoisia SSSR:ää kohtaan. Ne saattavat olla valmiit jopa lähtemään rintamalle jos on kysymyksessä Neuvostoliiton puolustaminen. Mutta ne eivät ole valmiit liittymään puolueeseemme. Voivatpa ne eräissä tapauksissa olla jyrkempiä, kypsempiä vallankumouksellisessa mielessä kuin eräät puolueidemme jäsenet; onhan meillä avoimesti sanoen, riveissämme eräitä ammattiliikkeen toimitsijoita, jotka tosiaan ovat vähemmän kumouksellisia kuin monet vasemmistolaiset puolueettomat työläiset. Meidän täytyy ymmärtää niin kytkeä nämä vasemmistolaiset työläiset organisatoorisesti sopiviin muotoihin ja jatkuvasti vaikuttaa niihin niin, että voisimme olla varmat niiden edelleen kehittymisestä vasempaan päin, jottei kävisi niin että ne tänään ilmaisevat myötätuntoaan Neuvostoliittoa kohtaan, mutta huomenna kannattavat sosialidemokraattista politiikkaa.

Uskotteko että se voimaperäinen ajojahti, jota sosialidemokraattinen porvarillinen lehdistö sellaisissa maissa kuin esim. Saksa on vuosikausia harjoittanut kommunistista puoluetta vastaan, ei olisi mitään vaikuttanut? Se on henkisesti terrorisoinut suuren osan joukoista, se on moneen juurruttanut vaikutelman, että kommunistit eivät ole ainoastaan heikkoja, vaan eivät ne edes ymmärrä ajaa käytännöllistä työväenpolitiikkaa. Siksi on usein helposti ymmärrettävissä, että nämä joukot voivat vain suurin vaikeuksin tulla meidän puolelle. Ja valkoisen terrorin maissa on meitä vastaan kohdistettu tuli vielä enemmän omansa terrorisoimaan joukot. Ei ole helppo asia selittää olevansa kommunismin puolesta. Usein vaatii se suurta poliittista rohkeutta. Ja niin muodostuu hyvin helposti

erottava seinä meidän liikkeen ja sosialidemokraattisten ja puolueettomien työläisten rivien välille. Muodostuu tulilinja, jonka ylitse sosialidemokraattiset ja puolueettomat työläiset eivät uskalla tulla meidän luoksemme. Mutta meidän työnämme on näihin työläisiin nähden sellaisen politiikan ajaminen, että helpotamme niiden tuloa luoksemme.

On aikoja jolloin joukoissa ei ole mitään arkuutta selittäessään olevansa meidän puolella, avoimen vallankumouksellisen puolueen puolella. Aikoja joina kommunismin kysyntä on varsin myrskyistä. Ne ovat avoimen vallankumouksellisen tilanteen aikoja.

Eräissä maissa on tapa, että väkeä kokoontuu häiden edellisenä päivänä morsiamen kodin ympärille ja vaatii morsiamen tulemaan parvekkeelle. Mutta joka päivä ei ole hääpäivä. Nyt, suhteellisen vakaantumisen kaudella ei ole voimakas tämä vallankumouksen kysyntä puolueettomien ja sosialidemokraattisten joukkojen keskuudessa. Meidän pitää auttaa niitä myöskin kiertotielle, jotta ne lopulta löytäisivät tien luoksemme.

Erottava seinä meidän rivien ja puolueettomain ja sosialidemokraattisten työläisten väliltä pitää hinnalla millä tahansa saada murretuksi. Kaikissa maissa se ei ole yhtä vankka. Saksassa se esim. on vielä aika vankka. Siellä käy vielä usein niin, että kun sosialidemokraattinen työläinen kuulee mitä kommunisti puhuu, niin hän ehkä ajattelee: »Saattaa olla oikein, mutta koska sinä sitä puhut, niin minä en mukaan tule.» Ranskassa on hiukan toisin. Siellä kuuntelevat reformistisetkin työläiset mielellään kommunistista puhujaa. Siellä on helpompaa. Siellä ei kysytä kuka puhuu, vaan mitä hän puhuu ja mitä on tehtävä. Ja siellä pitää meidän puolueen heille osottaa mitä pitää tehdä. Eräissä muissa maissa on vieläkin helpompaa. Ruotsissa esim. eivät työläiset ylipäänsä pelkää kuunnella kommunistia. Mutta siellä missä mainittu erottava seinä on muodostunut, siellä on liikkeemme korkeimpana etuna sen murtaminen. Veljeily sosialidemokraattisten ja meikäläisten työläisten välillä on välttämätön. Ei milloinkaan veljeilyä heidän johtajainsa kanssa, vaan veljeily tulilinjan molemmilla puolilla olevien miehistöjen välillä. Se on välttämätön. Meidän pitää ymmärtää käydä asiallista väittelyä sosialidemokraattisten työläisten kanssa. Ei pidä käydä heti väittelemään korkeimmista periaatteellisista kysymyksistä, lopullisista päämääristä. Voidaan esim. väitellä oloista Neuvostoliitossa ja erilaisista käytännöllisistä päivän kysymyksistä. Voidaan sanoa: me olemme kommunisteja, tahdomme puhua kanssanne noista ja noista kysymyksistä tullaksemme noissa käytännön kysymyksissä yhteiseen tulokseen.

Paljon jokapäiväistä pikkutyötä on välttämätön joukkojen voittamiseksi. Tämä työ ei ole ollenkaan ristiriidassa niiden suurten poliittisten taistelujen kanssa, joita meidän on ohjattava ja jotka luokkavastakohtien kautta myös Länsi-Europassa yhä enemmän taas astuvat etualalle. Työ erilaisissa proletariaatin suurissa joukkojärjestöissä tulee yhä tärkeämmäksi. Monissa näistä järjestöistä ei vasemmisto-siiven strategia vielä ole tullut tarpeettomaksi. Niinkuin kokemus osoittaa, voidaan sitä nykykaudella usein käyttää suurella menestyksellä, tietysti vain sillä edellytyksellä, että puolueemme eivät siinä menetä kommunistista ulkomuotoaan, että puolueemme itse pitää itsensä sitä lujempana, mitä suuremmat joukot se vaikutuspiiriinsä sulkee. Näitä suuria joukkoja ei voida ohjata käyttämällä mekaanista johtoa, niitä voidaan ohjata vakuutuksen ja henkisen auktoriteetin kautta.

Minusta näyttää, että puolueemme eivät aina älyä joukkoliikkeiden suorien johtamismetodien välttämättömyyttä, että kokemattomat toverimme usein vississä määrin pelkäävät ulkonaisesti itsenäistä vasemmistoliikettä, ulkonaisesti puolueetonta toimintaa jne., että he pelkäävät siinä vissiä kilpailua tai näkevät kaikkialla sellaisessa toiminnassa vaarallista opportunismia, jota vastaan pitää tiukasti taistella. Niin, onhan kyllä vasemmistolaisia ja »vasemmistolaisia» järjestöjä. Esim. Saksissa on n.s. vasemmistolainen sosialidemokraattinen puolue. Pitääkö meidän veljeillä tämän puolueen kanssa? Sellainen ajatus on ehdottoman tolkuton.

Sellainen puolue on matkalla takaisin vastavallankumoukselliseen sosialidemokratiaan. Mutta toverit, on myös muita vasemmistolaisia järjestöjä, esim. punaisten rintamamiesten liitto Saksassa, vallankumoukselliset työpaikkaneuvostot jne., joissa voimme ja joissa meidän pitää työtä tehdä.

Että tässä työssä on isoja vaaroja, sen me tiedämme ja se pitää meidän aina selvästi nähdä. Meidän pitää tässä työssä kyetä yhdistämään korkein periaatteellinen lujuus manööverikykyyn. Meidän pitää siinä selvästi nähdä se vaara, että voimme helposti langeta perässä laahustavan politiikkaan. Mutta kun me selvästi tämän vaaran näemme, niin se oikeuttaa jättämään pois pelon tässä työssä.

Toverit, näiden yleisten lauseiden jälkeen tahdon siirtyä paremmin valaisemaan näitä ajatuksia, lähinnä kysymykseen ammatillisesta työstämme.

Ensin eräs erikoiskysymys. Siellä täällä riveissämme on eräs virheellinen käsitys, joka ilmenee eritoten niissä maissa, joissa meillä on punaisia ammattiliittoja, mutta osittain myös muissa maissa. Nimittäin se että jossain määrin sotketaan käsitteet puolue ja ammattiliitot. Tahdotaan politisoida ammattiliitot. Jos se tehdään oikein, niin se on vain hyvä. Ammattiliittojen vallankumuoksellisen aktiivisuuden kohottaminen on välttämätön. Mutta yritys muuttaa ammattiliitot puolueeksi, se on virhe. Asetetaan sellaisia poliittisia tunnussanoja, jotka oikeastaan ovat puolueen tunnussanoja, joilta puuttuu kaikki yhteys varsinaisen ammatillisen työn kanssa ja joita ammattiliittoihin järjestyneet työläiset pitävät sellasina puoluetunnussanoina, joiden kanssa ammattiliitot eivät saa askarrella. Ammattiliitot ovat kyllä koulu puoluetta varten, mutta ne eivät ole puolue, ja jokainen yrite muuttaa punainen ammattiliitto puolueeksi on omansa vain eristämään meidät joukoista. Siinäkin tapauksessa että tällainen yritys onnistuisi, saisimme sen kautta vain puolueen kehnon sijakkeen.

Eritoten valkoisen terrorin maissa, mutta myöskin muissa maissa voimme useimmissa tapauksissa tyytyä vaatimaan ammattiliitoilta ensi kädessä tarmokasta aktiivisuutta taloudellisissa taisteluissa ja kaikissa ammatillisissa kysymyksissä. Emme vaadi niiltä lähinnä puhtaasti poliittista aktiivisuutta, riittää kun ne kunnollisesti ja vallankumoukselliselta kannalta oikein ohjaavat taloudelliset taistelut. Työläiset ajattelevat tavallisesti niin, että kun me kerran olemme ammatillisissa järjestöissämme, niin me tahdomme puhua siellä työpalkasta, työajasta ja muista työoloista ja ylipäänsä askarrella ammatillisten kysymysten parissa. Ja jos silloin kommunisti perustelemattomasti vaatii puhtaasti puoluetunnuksien hyväksymistä, niin karkoittaa hän sillä työläiset.

Ammatillisesta yhteysliikkeestä en tule tässä lähemmin puhumaan. Kysymys kuinka tätä liikettä pitää edelleen ohjata on ammatillisen valiokunnan harkittavana. Mielipiteeni mukaan pitää tätä liikettä kaikin puolin edelleen kehittää, eikä pyrkiä yhtenäisyyteen ainoastaan propagandajärjestöjemme kautta. Tärkeätä ja välttämätöntä on konkretisoida tehtävämme ammattiliitoissa. Meille on tarpeen niin sanoakseni spesialisoitu strategia ammatillista työtä varten. Sitä ei aina älytä. Uskotaan useinkin että voidaan tyytyä niihin suuntalinjoihin, jotka on vedetty yleiselle puoluepolitiikalle, ettei muka tarvita mitään erikoista konkretisoitua strategiaa ammatillista työtä varten. Unohdetaan usein se, mitä jo III kongressissa tuli päätetyksi:

»On helppoa mutta hedelmätöntä aina vain saarnata kommunismin yleisiä periaatteita langetaksensa sitten konkreettisissa kysymyksissä tusinasyndikalismin kielteiseen menettelyyn. Sen kautta helpottuu vain amsterdamilaiskeltaisen johdon peli.

Sen sijaan pitää kommunistien punnita vallankumouksellista kannanmäärittelyänsä jokaisen esille tulevan kysymyksen asialliseen sisältöön nähden. Esimerkiksi teoreettis-periaatteellisen vastustuksen asemesta kaikkia tariffisopimuksia vastaan on heidän mieluummin iskettävä amsterdamilaisten johtajien suosittelemien tariffien asial-

lisen sisällön kimppuun. Tosin on tuomittava ja päättävästi vastustettava jokaista proletariaatin taisteluvalmiuden kahletta. Onhan kapitalistien ja niiden amsterdamilaisten apurien tunnettuna päämääränä jokaisen tariffisopimuksen avulla kytkeä taistelevien työläisten kädet, jonka takia jokaisen kommunistin itsestään selvä velvollisuus on työläisten edessä paljastaa tämä tarkoitus. Mutta sen voivat kommunistit tavallisesti paraiten paljastaa sen kautta, että vaativat tariffille sellaista muotoa, joka ei tule työläisille kahleeksi.

Samanlainen kanta on tarkoituksenmukainen myöskin esim. apukassojen ja ammattiyhdistysten avustuslaitosten suhteen. Jne.»

Ammatillisen liikkeen miehistä näyttää tämä tietysti aakkosilta, joista tässä ei lainkaan tarvitse muistuttaa. Mutta minulla on kuitenkin se vaikutus, että ammatillisessa työssämme tämä aapistotuus ei ole vielä tullut aktiivisten tovereittemme lihaksi ja vereksi, että me yhä vielä työskentelemme liian paljon yleisillä tunnussanoilla. Se mitä III kongressissa tuli sanotuksi, se on yksityiskohdissa tietysti jossain määrin vanhentunut, se ei ole vasiten sovellettu nykyaikaan. Se pitää meidän nyt konkretisoida.

Konkretisoidessamme sitä tulemme k y s y m y k s e e n j ä r k i p e r ä i s t y t t ä m i s e s t ä ja joudumme käytännöllisesti määräämään kantamme tähän kysymykseen. Siitä muutama huomautus. Tutkiessani tätä kysymystä olen tullut siihen johtopäätökseen, että emme voi nousta jokaista tuotannon järkiperäistyttämistoimenpidettä vastaan kapitalistisissa maissa. Mutta jokainen tuotannon järkiperäistyttämistoimenpide kapitalistisissa maissa on »kapitalistista järkiperäistyttämistä», sillä se tapahtuu pääoman voittoetujen vuoksi ja se tapahtuu kapitalistisissa laitoksissa. Mutta samalla julistamme me taistelun jokaista pääoman hyökkäystä vastaan, jokaista työolojen ja työläisten aseman huonontamista vastaan, tapahtukoonpa se millä varjolla tahansa. Kapitalismin varhaisempina aikoina, niin kauan kuin kapitalismi oli vielä nousussaan ei kenties olisi voitu näin sanoa. Nyt se voidaan sanoa ja nyt se pitää sanoa. Siis: t a i s t e l u j o k a i s t a k a p i t a l i s t i e n h y ö k k ä y s t ä v a s t a a n, j o k a i s t a k a p i t a l i s t i s e n j ä r k i p e r ä i s t y t t ä m i s e n a i h e u t t a m a a t y ö e h t o j e n j a t y ö l ä i s t e n a s e m a n h u o n o n t a m i s t a v a s t a a n. Ei jokaista tuotannon järkiperäistyttämistä vastaan, mutta jokaista sellaista tuotannon järkiperäistyttämistä vastaan m i k ä h u o n o n t a a t y ö l ä i s t e n a s e m a a. Emme ole puolesta emmekä vastaan sellaisiin teknillisiin keksintöihin nähden, jotka eivät lainkaan huononna työläisten asemaa, ne eivät kapitalistisissa maissa liikuta meitä.

S o s i a l i d e m o k r a a t t i s e t j o h t a j a t tahtovat auttaa kapitalismia sen toteuttaessa kapitalistista järkiperäistyttämistä. Ne tahtovat auttaa kapitalisteja murtamaan työläisten vastustuksen, mahdollisimman kivuttomasti painamaan työläiset ikeen alle. Kun järkiperäistyttäminen useimmissa tapauksissa merkitsee suoraa tai välillistä hyökkäystä työväen kimppuun ja samalla nostaa työläisten vastustuksen, niin vaikuttaa se sen kautta objektiivisesti kumouksellistuttavana tekijänä. Tämän vastustuksen tahtovat kapitalistit voittaa osin pirstomalla työväen työtätekeviin ja työttömiin, osin tukkimalla suun tyytymättömiltä niin työtätekevien kuin työttömienkin keskuudessa. Sosialidemokraattiset johtajat, ennen kaikkea ammatilliset byrokraatit tahtovat auttaa kapitalisteja joukkoerottamisissa, työttömien rauhoittamisessa, niiden eristämisessä työtätekevistä ja työtätekevien voittamisessa kapitalistisen järkiperäistyttämisen puolelle.

Kuinka se käy? Miten sosialidemokratia sen tekee? Ensiksi pienentelemällä kapitalistisen järkiperäistyttämisen toimenpiteiden työläisille tuottamaa vahinkoa tai kieltämällä sen. Meidän sitävastoin pitää paljastaa jokaiselle työläiselle totuus tässä suhteessa. Toiseksi sosialidemokraatit yrittävät perustella kapitalistisen järkiperäistyttämisen toteuttamista muka taloudellisella välttämättömyydellä ja samalla sitoa työväen huomion näennäisellä taistelulla, esim. näennäisellä taistelulla »järkiperäistyttämisen rasitusten tasajaon» puolesta. »Vorwärts» esim. puhuu näin: tuotannon järkiperäistyttä-

minen tuottaa erinäistä rasitusta työläisille, siellä täällä erotetaan työläisiä, kun sitävastoin liikoja tirehtöörejä ei eroteta, vieläpä eräissä tapauksissa samalla palkataan uusia tirehtöörejä; sosialidemokratia tulee sen vuoksi vaatimaan, että työläisiä erotettaessa erotetaan myös joitakin tirehtöörejä. On aivan selvää, että tämä on vain viekas houkutus oikealta tieltä. Tästä sosialidemokratian vaatimuksesta ei työläisille milloinkaan tule herumaan mitään hyötyä, se voi vain johtaa ne harhaan. Jos esim. joku tovereistamme esittäisi sellaisen 'jyrkennetyn' vaatimuksen, että joka kerta kun erotetaan työläisiä pitää erottaa myös yhtä monta johtavasta henkilökunnasta, niin olisi se ehdottomasti valheellista. Me olemme j o k a i s t a työläisten erottamista vastaan, me olemme j o k a i s t a työläisten aseman huonontamista vastaan. Ja kun sosialidemokraatit sanovat, että ilman tuotantokustannusten pienentämistä ei tuotannon kannattavaisuutta voida saada varmalle pohjalle, niin me vastaamme: säästäkää missä tahdotte, säästäkää herrojenne kustannuksella, säästäkää erottamalla tirehtöörejä tai missä muualla teille sopii, mutta älkää säästäkö työläisten kustannuksella — sitä vastaan me tappelemme.

Sosialidemokraattien toisena argumenttina on tämä: työläisten pitää nyt tämä uhraus kestää sillä myöhemmin tulee heidän asemansa sen kautta paremmaksi, nyt tulee kyllä osa työläisistä erotettavaksi, mutta myöhemmin otetaan heidät jälleen työhön. Tämä argumentti pitää meidän puolelta paljastaa p e t o k s e k s i. Meidän pitää tehdä työtätekeville selväksi se, että uudet joukko-erottamiset uhkaavat. Meidän pitää tehdä työläisille selväksi että petosta on väittää kapitalismin antavan työläisille sellaisia parannuksia kuin sosialidemokratia heille uskottelee. Tämä kaikki pitää meidän työläisille asiallisesti todistaa. Sitäpaitsi pitää meidän vaatia että työmaaneuvostojen oikeuksia laajennetaan. Voimme esim. Saksassa vaatia, että työmaaneuvostoilla pitää olla oikeus tutkia eikö liikkeen hallinnon väitteistä huolimatta jotkut järkiperäistyttämis-toimenpiteistä ole työläisille vahingollisia, ja sitten pitää meidän työmaaneuvostoissa taistella käsityksiemme puolesta.

Ei pidä luulla, että taistelumme järkiperäistyttämiskysymyksessä tulee olemaan helppoa. Sosialidemokratia on oppinut manöveeraamaan. Eivät ne lehdissään suoraan kirjoita, että kaikki rasitukset, jotka kapitalistinen järkiperäistyttäminen tuottaa, pitäisi sälyttää työläisten niskoille. Esim. Saksan sosialidemokratia on nyt alottanut näennäisen taistelun työajan lyhentämisen puolesta. Tuollaiset kamppailut sosialidemokratian puolelta ovat vain valheellista näennäistä taistelua, ja sitä emme vielä ole kaikille työläisille paljastaneet. Ennen kaikkea on tietysti tärkeä osanottomme kaikkiin todellisiin joukkoliikkeisiin ammatillisella alalla. Se on tärkeintä. Eräissä maissa se on vielä ollut heikkoa.

Puhelin näinä päivinä erään vast'ikään Keski-Europasta tulleen toverin kanssa. Hän oli keskustellut monen puolueettoman työläisen kanssa ilman että nämä tiesivät, että hän on kommunisti. Hän oli kysynyt heiltä mitä he ajattelevat kommunisteista. Vastaus oli miltei aina saman suuntainen. Nämä työläiset vastasivat: jaa, kommunistinen puolue on ainoa puolue, joka taistelee työväen etujen puolesta, yleensä se on aivan oikeassa, mutta ne kommunistit, ne eivät ymmärrä k ä y t ä n n ö l l i s t ä politiikkaa. Tämä on liioiteltua, toverit; mutta emme voi kieltää että monissa tapauksissa olemme vielä kokemattomia. Tämän kokemattomuuden tulemme voittamaan käytännöllisessä työssä.

J o u k k o t y ö m m e t o i s i s t a a l o i s t a, esim. t y ö m a a n e u v o s t o i s s a, o s u u s k u n n i s s a, u r h e i l u j ä r j e s t ö i s s ä ja n a i s t e n keskuudessa. Toverit, mitä minun pitäisi siitä oikeastaan sanoa? Tiedätte, että tästä työstä olemme paljon puhuneet, hyväksyneet pitkiä ja hyviä päätöksiä, mutta ne ovat tulleet huonosti toteutetuiksi. Pitääkö meidän asettaa nämä vanhat päätökset vielä kerran täällä äänestettäviksi? Mitä pitää meidän tehdä päästäksemme näillä aloilla tosiaan eteenpäin? Toivoisin että te lausuisitte ajatuksenne näistä kysymyksistä. Te tulette paikan päältä, jossa tätä työtä pitää suorittaa. Teidän

pitää toki tietää mitä esteitä on olemassa, miksi päätöksiemme toteuttaminen on niin vaikeaa. Vai pitääkö meidän ehkä muuttaa päätöksiämme? Vai onko ehkä puolueillamme tai puolueiden johdoilla pieni syrjäpyrkimys näillä aloilla suoritettavan työn merkityksen aliarviointiin? Minä uskon sitä olevan, ainakin työhön proletaaristen naisjoukkojen keskuudessa. Väitän täysin vakuutettuna, että puolueemme aliarvioivat tämän työn merkityksen. Varmaankaan ei tietoisesti eikä periaatteessa — eihän kukaan ole tätä työtä vastaan — mutta käytännössä olemme perin heikkoja tällä alalla. Mitä tulee työläisnaisten vetämiseen yhteisiin joukkoesintymisiin, heidän aktiivisuutensa kohottamiseen ammattiliitoissa ja työpaikoilla — toverit, mitä ovat parhaatkaan puolueemme kapitalistimaissa vakavasti tehneet tässä tarkoituksessa? Pyydän, esittäkää konkreettista. Jos me varmasti tietäisimme, että joku kommunistipuolue sitten viimeisen laajennetun Tpk:n on voittanut vallankumouksellisen työn puolelle vaikkapa pari-kolmekymmentä uutta puolueetonta työläisnaista, niin että ne nyt todella tekevät tätä työtä työläisnaisten joukossa, niin se olisi jo jotakin, tosin vasta varsin vähäistä, mutta kuitenkin jotakin. Mutta voimmeko varmuudella todeta kaikissa maissa näin tehdyn? Enpä usko.

Nuorisoliike on meidän toivomme. Mutta minä ajattelen että laajennetun Tpk:n jälkeen meidän pitää puhua hyvin vakavasti nuorisotoverien kanssa. Nuorisoliikkeen nykyistä tilaa en katsele pessimistisesti, mutta en myöskään optimistisesti. Nuorisotyömme on puristettu liian ahtaisiin puitteisiin: monissa maissa tämä liike on kutakuinkin puhtaasti kommunistista. Yksi asia on kumminkin varma: nuorisoliikkeellämme on nykyään liian vähän vetovoimaa, liian vähän värväysvoimaa puolueettomaan nuorisoon nähden.

Puolueettomista, meille myötämielisistä järjestöistä voisin mallina mainita punaisten rintamamiesten liiton Saksassa erikoisesti siksi, että Tshekkoslovakiassa, jossa puolue muutoin on osoittanut ymmärtävänsä joukkotyötä, pystytettiin samanlainen järjestö vain sangen ahtaissa puitteissa (univormuisten järjestäjäryhminä). Tshekkoslovakialaista alotetta ei ollenkaan voi verrata Saksan rintamamiesten liittoon. Yhä vielä on monilla tovereilla vissi epäluottamus niihin puolueettomiin joukkojärjestöihin, joiden johdosta ei puoluejäsentemme käsissä ole 51%. Se merkitsee liian vähäistä uskoa joukkojen kumoukselliseen vasemmistumiseen.

Mitä toiselta puolen voi merkitä epäluottamus sellaiseen järjestöön kuin esim. kansainvälinen työväen avustuskomitea? Toverit, jos asetan kysymyksen onko tämä järjestö välttämätön vai tarpeeton, niin pelkäänpä että vastaus ei ole selvä edes kaikille tässä salissa oleville tovereille. Mielestäni on tämä puolueeton järjestö tuloksekkaalla työllään todistanut olemassaolonsa oikeutuksen. Jopa me voimme ottaa paljon oppia tämän järjestön käyttämistä metodeista puolueettomien työläisten mukaan vetämisessä. Tietysti on meidän kannalta helppo osottaa monia virheitä sen työssä. Joka paljon tekee, se tekee myös virheitä, eikähän se ole mikään kommunistinen järjestö. Varmasti on siinä ollut myös opportunistisia syrjähyppyjä, mutta yleensä on kansainvälisen työväen avustuskomitean työ ollut hyödyllistä ja välttämätöntä.

Maailman paras vastavallankumouksellinen lehti »Vorwärts» esitti hiljattain kauniin historian, joka tässä yhteydessä voidaan mainita. Otsikolla »kaappien tarkastus» julkaisi lehti vaatimuksen Saksan työväelle, ennen kaikkea niille naisille, jotka ovat »jossain määrin turvatuissa oloissa», että ne suorittaisivat vaatekaappiensa tarkastuksen antaakseen tarpeettomat vaatekappaleensa työttömille. »Vorwärts» huomautti samalla, että »pitää vapautua pikkuporvarillisesta säilyttämis- ja kokoamisvimmasta». Sillä »muodin vaihdos tekee kerran pois pannut kappaleet pian tarpeettomiksi». Lopussa tulee sitten ilmoille tämän vaatimuksen poliittinen »moraali»:

»Tärkeätä on nopea toiminta, ennenkuin tämä kehoitus taas joutuu unhoon. Meidän asemamme ansaitsevina velvoittaa meidät sosialidemokraatteina olleti-

kin auttamaan niitä jotka eivät ansaitse. Hätä on suuri! Ja jos kommunistit häjysti selittävät kehotuksemme keskinäiseen avustukseen ja asettavat jyrkän vaatimuksen että kaikille työttömien perheille pitää antaa uusia vaatekappaleita, eikä käytettyjä, niin emme me anna sen johtaa itseämme harhaan, koska lopultakin pitokelpoinen käytetty vaippa vaatetuksen yllä on parempi kuin uusi, joka ajateltuna ja toivottuna roikkuu pitkässä päätöslauseessa.» (Naurua.)

Niin toverit, se on naurettavaa, mutta tämän agitatsionin vaikutusta emme saa aliarvioida. Johtavana aatteena tässä verhotussa vastavallankumouksellisessa agitatsionissa on aina: kommunistit vain kirkuvat hätää kärsivien puolesta, mutta me heitä autamme, me teemme jotakin. Nämä valheet täytyy meidän käytännössä osottaa työläisille valheeksi. Selvä asia että sosialidemokraatit näin kirjoittaessaan eivät lainkaan halua hätää kärsiviä auttaa, ne vain tahtovat n ä y t t ä ä siltä kuin jotain tekisivät. »Vorwärtsin» yllä mainitun kehoituksen tarkoituksena oli eksyttää työläisten huomio sosialidemokraattisen »hyväntekeväisyys-komitean» toimintaan. Vuosi sitten järjesti Saksan sosialidemokratia tämän komitean työväen kansainvälisen avustuskomitean kanssa kilpailevaksi rinnakkaisjärjestöksi. Työväen kansainvälisellä avustuskomitealla on luonnollisesti paljon laajempi maaperä, se seisoo paljon vankemmilla jaloilla. Saksan sosialidemokraattinen johto ymmärtää tämän ja näyttää ettei se aliarvioi TKA:n työn merkitystä, siksi on se ryhtynyt vastatoimenpiteisiin. Sos.-dem. vastustajat ymmärtävät ikävä kyllä TKA:n työn paremmin kuin eräät kommunistit.

Erilaisia y h t e i s r i n t a m a-e l i m i ä, esim. sellaisia kuin Italiassa »agitatsionikomiteat», joissa kommunistit, puolueettomat ja reformistiset työläiset yhdessä työskentelevät, on olemassa ja erikoisesti perustetaan jokaisen esiintymisen jälkeen — sellainen yhteisrintama-elinten systeemi kehittyy monessa maassa, vaikkakaan ei vielä riittävässä määrin. Tätä kehitystä pitää tehokkaasti edistää, mutta pitää kaikessa tässä työssä tietysti ei ainoastaan varoa vahingoittamasta puolueemme itsenäisyyttä ja kommunistista hahmoa, vaan myöskin aina, tietoisesti ja tuloksekkaasti a j a a l ä v i t s e p u o l u e e m m e v a l l a n k u m o u k s e l l i s t a l i n j a a. Saksan ultra-vasemmistolaiset ovat meille sanoneet: Kominternin Tpk tahtoo nyt ottaa uuden linjan, järjestellään kaikenlaisia »vasemmistosiipiä» ja vasemmisto-blokkeja ja sillä likvidoitaan kommunistipuolueet. Tämä vale pitää saaman rangaistuksensa käytännöllisen työmme kautta. Mitä enemmän työskentelemme puolueettomissa järjestöissä ja erilaisissa yhteisrintamaelimissä, sitä varmempi pitää olla kommunistinen ryhtimme. Se on ehdottoman välttämätöntä. Likvidaattoriuden jokaista ituakin vastaan on käytävä siekailematonta taistelua. Mutta Saksan ultravasemmistolaisten johtajat, jotka meitä kritikoivat, eivät kyllä tuo esiin mitään likvidaattoriuden i t u j a, he ovat täysin kehittyneen likvidaattoriuden pahimpia ruumiillistumia.

Taistelussa valkoista terroria ja fascismia vastaan käyttävät illegaaliset puolueemme osittain vanhentuneita metodeja, niin minusta näyttää. Porvaristo on jo oppinut käytämään uusia metodeja, joiden edessä me olemme jossain määrin neuvottomia. Niin ultra-vasemmistolaiset kuin oikeistolaisetkin — se on hyvin merkille pantava — ovat aivan passiiveja ja neuvottomia valkoista terroria vastaan käytävän käytännöllisen taistelun kysymyksissä. Yksilöllistä sankaruutta on riveissämme hyvin usein. Se on kyllä todiste siitä, että me edustamme todella suurta elinvoimaista aatetta. Mutta mahdoton on valkoista terroria voittaa pelkällä yksilöllisellä sankaruudella. Myöskin tässä on oikeissa mitoissa arvioitava, missä märin kommunistinen puolue kykenee valtaamaan laajat joukot ja mobilisoimaan ne luokkavihollista vastaan. Eritoten missä on fascistinen joukkoliike niinkuin Italiassa. Fascismi on tähän saakka voittanut kriisinsä toisen toisensa perään, mutta minä uskon, että se ei voi enää pitkää aikaa niin sileästi käydä. Olen sitä mieltä että vaikka fascismi voi visseissä oloissa ollakin porvariston pelastajana, vaikka tilapäinen fascistinen komento voikin tehdä porvaristolle vielä

niin suuria palveluksia, mutta kestävä hallitussysteemi ei fascismi ole. Niinkuin ryöstäminen ei ole mikään tuotantotapa, niin ei fascismikaan ole mikään pitkäaikainen hallitussysteemi, vaan pikemminkin pitkäaikaisen kansalaissodan tai kansalaissodan alituisen prokatsionin tilan rauhaton kantaja. Mutta kapitalistinen tuotanto kaipaa enemmän rauhaa. On mahdollista että ristiriita tämän, Italian suurpääoman huomattavan osan tarpeen ja fascismin poliittisen välttämättömyyden välillä tulee pian ilmenemään fascistisen komennon vakavassa kriisissä, eritoten meidän liikkeen vahvistumisen yhteydessä: Mussolini on jo nyt joutunut sellaiseen tilaan, jossa hänen täytyy itse järjestää murhayrityksiä itseään vastaan.

Mutta muissakin valkoisen terrorin maissa on meidän tehtävänämme joukkoliikkeen järjestäminen terrorikomentoa vastaan. Vain sen kautta pääsemme eteenpäin. Niissä maissa, joissa sosialidemokratia suoranaisesti tai välillisesti tukee valkoista terroria, on työmme ehkä vielä vaikeampaa kuin Italiassa. Eipä edes kannan otto valkoista terroria, provokaattoreita ja nuuskijoita vastaan näytä vielä kaikille työläisille olevan kyllin selvä. Sen kirkastaminen proletaareille on säännöllisesti sentään aivan mahdollista, me vain emme ole sitä kaikkialla kyllin kirkkaasti selvittäneet. Otamme esim. Puolan. Onko siellä jokaiselle työläisesle työmaalla selviö, että kommunistien ilmiantaminen on häpeällistä pyövelinpalvelusta? Ainakin joku aika sitten sanottiin meille ettei se siellä kaikille työläisille ole selviö, että työmailla on PPS:n kannattajoita, jotka pitävät jopa jonkunlaisena kunniana poliisinuuskijain auttamista niiden jahdatessa tovereitamme.

J o u k k o j e n v a p a u t t a m i n e n t e r r o r i n h y p n o o s i s t a v o i k ä y d ä v a i n s i t e n e t t ä n ä i d e n j o u k k o j e n a k t i i v i s u u s t u l e e j ä r j e s t e t y k s i. Tässä tarkoituksessa ovat välttämättömiä sellaiset osittaisvaatimukset, jotka tosiaan olevassa tilanteessa saavat joukot liikkeelle valkoista terroria vastaan. Joukkojen liikkeen pitää käydä sellaisessa muodossa, että hallitus ei voi sitä noin vain estää.

Tahtoisin ottaa esimerkin Italiasta. Viime aikojen suurin mielenosoitus fascismia vastaan oli rahan keräys Englannin kaivostyöläisille, siis toiminto jolla näennäisesti ei ollut mitään tekemistä fascismia vastaan käytävän taistelun kanssa. Joukot tunsivat voimakasta tarvetta jollain tavalla itsenäisesti esiintymällä protesteerata fascistista komentoa vastaan. Kommunistinen puolue heitti hyvin sopivalla hetkellä tunnussanan Englannin vuorityöläisten tukemisesta. Tästä avustustoiminnasta tuli tosiaan joukkoliike ja lyhyessä ajassa oli koottu yli 200.000 liiraa, mikä on aika paljon Italialle verrattuna siihen, mitä muissa kapitalistimaissa saatiin kokoon. Se teki sen vaikutuksen että fascismi on jossain määrin poliittisesti epävarma, se kannusti joukkoja jatkuvaan taisteluun. Tämän rahankeräyksen jälkeen järjesti puolueemme rahankeräyksen »Unitaa» varten ja monet talonpojatkin avustivat runsaalla kädellä. Siinä kävi usein niin, että kun toverimme tahtoivat rauhoittaa myötämielisiä talonpoikia sellaisella vakuutuksella, että heidän nimiään ei tulla julkaisemaan, saivat he usein vastauksen: »Ei, teidän pitää julkaista meidän nimemme lehdissä, emme me arkoja ole, me uskallamme kyllä näyttää että kannatamme kommunistista puoluetta.» Se oli joukkojen mielialan symptoomi.

Mitkä alotteet ja tunnussanat milloinkin olevassa tilanteessa ovat tehokkaimmat mobilisoimaan joukot valkoista terroria vastaan ja kokoamaan ne enemmän tai vähemmän löysiin järjestöihin tai taisteluliikkeisiin, se on usein hyvin vaikea kysymys, joka ei ole pelkästään teoreettisesti ratkaistavissa. Jopa uhriemme hautaus voi visseissä olosuhteissa antaa sysäyksen tällaiseen joukkomobilisointiin, taikka voi joukkoliikkeen kehittämiseen hyvänä alkuna olla joku demokraattisten oikeuksien vaatimus taikka poliittinen oikeusjuttu jne.

T a i s t e l u a p r o v o k a a t t o r e i t a j a i l m i a n t a j i a v a s t a a n emme tähän saakka ole ymmärtäneet kyllin laajasti ja tehokkaasti kehittää. Melkein kaikkialla vainoavat meitä provokaattorit ja ilmiantajat. Mitä teemme me sitä vastaan? Valkoisen terrorin

maissa suojelemme itseämme sitä vastaan välttämättömällä konspiratsionilla taitavasti tai vähemmän taitavasti, sitä me teemme. Mutta joukkotaistelua vastavallankumouksen provokaattoreita ja ilmiantajia vastaan me emme järjestä. Vaikka sitä juuri pitää ja voidaan tehdä. Esim. työpaikoilla ja kaikissa proletaarisissa joukkojärjestöissä voimme, jos tahdomme, kehittää oikean joukkotaistelun nuuskijoita ja provokaattoreita vastaan. Se on aivan välttämätöntä. Niin kauan kuin me olemme vainottuja, niin kauan kuin urkkijoita ei moraalisesti vainota, niin kauan on niiden työ helppoa ja meidän vaikeata. On välttämätöntä saada aikaan sellainen joukkomieliala näitä vastavallankumouksen pyövelien palvelijoita vastaan, että niiden täytyy kaikkialla missä näyttäytyvätkään pelätä tulevansa paljastetuiksi ja että niiden täytyy pelätä joukkojen kiukkua.

Mielestäni pitää kommunistien Puna-Avun riveissä vaikuttaa siihen suuntaan, että tämän järjestön toiminta tulee edelleen kehitetyksi paljon laajempiin puitteisiin ja paljon joustavampiin muotoihin.

(Jatk.)

SSSR:n ammattiliittojen VII edustajakokous.

Viime joulukuun 6—18 pnä pidettiin Moskovassa SSSR:n ammattiliittojen edustajakokous. Paitsi Keskus-Neuvoston toimintaselostuksia esittivät kokoukselle selotuksia työasiain kansankomisari tov. Schmidt, työläis- ja talonpoikaistarkastuksen kansankomisari Ordshonikidze, yhteiskunnallisen vakuutuksen keskushallinnon johtaja tov. Njemtshenko ja Korkeimman Kansantalousneuvoston puheenjohtaja tov. Kuibishev. Selostukset aiheuttivat vilkkaan keskustelun, yksistään tov. Tomskin toimintaselostuksen johdosta kirjottautui 185 puhujaa. Seuraavassa selostamme tärkeimpiä kohtia kokouksen käsittelemistä kysymyksistä.

Keskusneuvoston toiminta.

Sitä selostivat tov. Tomski ja Dogadov. Sitten VI edustajakokouksen jälkeen ovat ammattiliitot kasvaneet ja lujittuneet. Heinäk. 1 pnä 1926 oli jäsenmäärä liitoissa 9.278.000, ja lokakuun 1 pnä 9.501.500. Näiden kahden kokouksen välisenä aikana on jäsenmäärä lisääntynyt 2.277.000 eli 31 pros. Teollisuuden kiihkeä laajentaminen on lisännyt työläisten lukumäärää niin nopeasti, etteivät liitot ole ehtineet vetämään kaikkia työläisiä mukaansa, vaan on työläisten järjestyneisyyden prosentti hieman laskenut: 91,3:sta 89,8 prosenttiin, jossa se nykyisin on. Liittoihin pääsyä on helpotettu niin, ettei nykyisin vaadita mitään suosituksia eikä aseteta muitakaan esteitä.

Keskus-Neuvoston toimintaohjeena on ollut kaksi seikkaa: 1) liittojen työn laadun parantaminen ja 2) liittojen raha-asioitten tervehdyttäminen. Jäsenyys on saatu kokonaan vapaaehtoiseksi. Ammatillista demokratiaa toteutetaan täydelleen ylhäältä alas saakka. Tuloksena on ollut toiminnan vilkastuminen, kokouksiin osallistuminen on noussut 15:stä 60—70 prosenttiin. Vaalijärjestelmän muutto on aiheuttanut toimitsijain uusiintumisen.

Päähuomio on kiinnitetty järjestön perusrenkaitten toimintaan, varsinkin tehdaskomitean, joka on ammattiliiton perusjärjestö; joka yhdistää ylemmät elimet, neuvostovallan ja kommunistisen puolueen laajoihin puolueettomiin työläisjoukkoihin.

Kuluneena kautena on asetettu kysymys liittojen toiminnan soveltamisesta palvelemaan kahdenlaisia työläisjoukkoja, joita nykyisin on tuotannossa. Meillä on vanhat proletaariset kantajoukot, jotka ovat ottaneet osaa kansalaissotaan, kärsineet kylmää ja nälkää puoltaessaan proletariaatin diktatuuria. Toisaalta on uusia työläiskerroksia, nuorisoa, jotka eivät ole olleet mukana vallankumouksen sankarillisella kaudella, olivat liian nuoria tai asuivat jossain korvessa. Tästä oli tarjona (ja on vieläkin) vaara yhtenäisen työväenluokan kahtiajakaantumisesta, kulttuurisesti, poliittisesti valistuneeseen kerrokseen ja nuoreen, kouliintumattomaan kerrokseen, joka ei ole vielä selvillä vallankumouksemme luonteesta, sosialistisesta teollisuudesta ja jonka mielestä meidän tehtaamme ei eroa millään tavalla kapitalistisesta tehtaasta. Liittojen toimintaa on ohjattu palvelemaan näidenkin kerrosten kulttuuritason kohottamista. Meidän tärkeimpiä tehtäviämme on nykyisin työväenluokan sekä aatteellisen että järjestöllisen yhtenäisyyden säilyttäminen ja kehittäminen.

Suuri huomio on kiinnitetty liittojen raha-asioihin. Vaillingit on saatu vähenemään, mutta vieläkin ne muodostavat huomattavan määrän: 1 ½ milj. puolentoista vuoden kuluessa. Liittojen budjetti v. 1925 oli 69.917.872 rpl. V. 1926 oli kaikkien amm. järjestöjen varojen jäännös 39 milj. Työttömyysrahastoon kertyi v. 1925 kuluessa 8.771.618 rpl. Keskimäärin avustusta jaettiin 6 rpl. 20 kop. Valistustyön rahastoon kertyi 32.693.167 rpl., josta 70 % valtion talouselimiltä, jäsenmaksuista 14,1 %. Varoista käytettiin: 60,9 % klubityöhön, 5,9 % polit. valistustyöhön, 3 % lukutaidottomuuden poistamiseen, 3,9 % ammattisivistykseen ja 0,9 % sosialiseen kasvatukseen.

Työpalkkapolitiikassa on pidetty silmällä, että 1) valtion taloudelliset mahdollisuudet ja varallisuus ovat myöntäneet työpalkan korottamisen ja 2) korotusta kiirehditty huonoimmin palkatuilla aloilla. Kuluneena kautena on realipalkka saatu nousemaan 25,6 % tai nimellishinnoissa 43,6 %. Enimmin on noussut palkka kaivosmiehillä 58,5 %, metallimiehillä 49,6 ja tekstiilityöläisillä 41,6 %. Tämän rinnalla on työskennelty työtehon kohottamiseksi. Tulokset: v. 1923—24 keskimääräinen tuotanto yhtä työpäivää ja työläistä kohti 4 rpl. 06 kop., v. 1924—25 — 5 rpl. 65 kop. ja v. 1925—26 — 6 rpl. 31 kop. eli lisäys kuluneena kautena 55 %.

Työasiain kansankomisariaatin toiminta.

Toiminnan pääaloja ovat: työn suojelus, selkkausten selvitys ja työttömyyden vastustaminen.

Työn suojeluksessa on saavutettu useita parannuksia, tarkastuskoneisto on lujittunut, sen henkilökunta parantunut. Suojeluslaitteet tuotantolaitoksissa ovat vielä kovin puutteelliset: tapaturmien luku ei vähene. Niinpä 100.000 työpäivää kohti oli tapaturmia: heinäkuussa v. 1925 — 31, tammikuussa t.v. — 34, helmikuussa — 36, huhtikuussa — 39, toukokuussa — 40 ja kesäkuussa — 42. Tapaturmat johtuvat varusteiden kuluneisuudesta ja kokemattoman työvoiman lisääntymisestä, jolla ei ole vielä riittävää kokemusta ja tottumusta työaseitten ja koneitten hoitamisessa. Komisariaatin päähuomio tulee kiintymään työsuhteitten tervehdyttämiseen tuotantolaitoksilla.

Pääpyrkimyksenä täytyy olla suojeluslaitteiden tekniikan parantaminen; viime vuonna onnistuttiin varaamaan siihen tarkoitukseen 20 milj., tänä vuonna on merkitty 24 milj. rpl. menoerä.

Tähänastinen erikoisen työvaatetuksen normeeraus on aiheuttanut muistutuksia työläisten taholta. Erehdyksiä ja virheitä ei ole voitu välttää, koska normeeraus on ollut keskitetty ja on käsittänyt kaikki työläisryhmät. Vastaisuudessa on tarkistettava kaikki työvaatetusta koskevat normit ja pyrittävä joukkosopimuksia solmittaessa laajentamaan näitä normeja.

Erikoisravintoa koskeva kysymys esiintyy myöskin polttavana. Äskettäin toimitettu tarkka tutkimus osotti, ettei monissa tapauksissa maito ole tuottanut tarkoitettua hyötyä, vaan päinvastoin on osottautunut vahingolliseksi. Sellaista on havaittu esimerkiksi kumiteollisuudessa, jossa kalossin tekijät työskentelevät kaasujen alaisina. Myöskin on ollut havaittavissa, että erikoisravinto on jaettu kuukaudessa yhdellä kertaa sen sijaan, että se olisi jaettava lääkkeen tavoin, jota nautitaan työn aikana. On pyrittävä siihen, että tämä ravinnon muoto todellakin esiintyy hyödyllisenä, suojelevana toimenpiteenä.

Ammattien tarkastajia vaihdetaan liian usein ja useinkaan he eivät vastaa vaatimuksia, sillä tarkastajain valtuudet ovat sangen laajat, hänellä on m.m. oikeus sulkea laitos. Sen vuoksi on tarkastajain valinta toimitettava huolellisesti, jotta tarkastajalaitos tuottaisi hyötyä ja saataisiin työselkkaukset sovitettua ilman sovinto-oikeuksia. Tarkastajina on liian vähän naisia (5 %).

Työselkkaukset ovat huomattavasti lisääntyneet, varsinkin sovintotuomarien ja -oikeuksien käsittelemien lukumäärä on kasvanut. T.v. ensi puoliskolla oli niitä enemmän kuin koko viime vuonna, nim. viime vuonna 11.869 selkausta ja 12.956 selkkausta tämän vuoden ensi puoliskolla.

Työttömyys lisääntyi viime vuoden kuluessa sangen huomattavasti. Vaikkakin teollisuudessa työläisten luku lisääntyi 400 tuhannella, lisääntyi myöskin työttömien luku uudella 100 tuhannella, joka on selitettävissä maaseudun liikaväestön siirtymisellä kaupunkeihin. Kaupungin työ- ja yleensä elämänehdot houkuttelevat maaseudun liikaväestöä siirtymään kaupunkiin. Työpörssin kirjoissa nykyisin olevat 1.023.000 työtöntä jakaantuvat seuraavasti: 23.000 teollisuustyöläistä, 184.000 intelligenssiä, 35.000 kuljetustyöläistä, 6.000 yhteystyöntekijää, 438.000 ammattitaidottomia jne. Yli 50% työttömistä on ammattitaidottomia, jotka aikaisemmin eivät ole työskennelleet palkkatyössä.

Työttömien keskuudessa on havaittu muodostuneen ryhmiä, jotka eivät halua työskennellä muualla kuin Moskovassa tai Leningradissa, eivät suostu matkustamaan maaseudulle, vaikka taataan asunto ja palkka. Täytyy taistella tällaista vastaan. Työstä kieltäytymisestä on evättävä työttömyysavustus, poistettava pörssin kirjoista.

Mitä tulee avustukseen on vakuutettujen piiriä laajennettava, ehkä jatkettava avustusta 6 kuukauteen saakka ja lisättävä perheellisten avustamista. Tämän lisäksi tulevat työttömien kollektiivit ja yleiset työt. Kollektiiveja on nykyisin yli 2.000 ja niissä työskentelee 88.000 työtöntä.

Yhteiskunnallinen vakuutus.

Huollettavien invaliidien ja heidän perheittensä lukumäärä on kahden vuoden aikana lisääntynyt 388.000:sta 584.000:een eli 50 %. Jaettavien eläkkeitten määrä on lisääntynyt keskimäärin 70 %. Työttömyysavustusta nauttivien luku on myöskin lisääntynyt 290.000:sta 340—350.000:een. Avustuksen suuruus on lisääntynyt noin 80 %, ollen ammattitaitoisille 15 rpl. ja ammattitaidottomille 10 rpl. kuukaudessa. Lapsen ruokinta ja syntymäavustukset ovat myöskin lisääntyneet 70 %.

Vakuutettujen luku on myöskin lisääntynyt 6,5 miljoonasta 8,5 miljoonaan. Kuitenkaan eivät kaikki työläiset ja palveluskuntalaiset ole tulleet vakuutuksen alaisiksi. Vähässä määrin se on koskettanut maatyöväkeä. Maatyöväen vakuuttamiskysymys vaatii erittäin suurta varovaisuutta ja vasta saavutettujen kokemusten tarkistamisen jälkeen on sitä ryhdyttävä toteuttamaan laajemmassa mittakaavassa.

Avustusta nauttivien työttömien määrää on laajennettava, mutta tällöin on otettava huomioon, että työttömyys lisääntyy maaseudun reservistä ja kasvavasta polvesta. Molempia näitä ryhmiä ei voida vakuuttaa, sillä se on ylivoimainen tehtävä. Siksi on vakuutetava vain todella työttömiä proletaareja, eikä muodollisesti työttömäin kirjoissa olevia. Avustusten määrää on myöskin säännösteltävä, sillä nyt verrattuna työpalkkaan ammattitaitoinen saa liian vähän, ammattitaidottomien saadessa suhteellisesti enemmän. Mahdollisesti on työttömät lajiteltava useampaan luokkaan.

Sanatorio- ja kylpyläavustuksen heikko puoli on siinä, että sen kulut ovat kovin eri suuruiset. Kuluneena vuonna siihen käytettiin 30 miljoonaa, ensi vuodeksi supistettiin sitä 26 miljoonaan. Kuitenkin on pyrittävä taloudenhoitoa parantamalla säilyttämään lepokotien ja sanatorioiden määrä ennallaan.

Väärinkäytökset vaativat ankaraa taistelua. Toimitetuissa tarkistuksissa on ilmennyt, että paikotellen 10—15 % tarkistetuista on ollut työssä ja nauttinut avustusta vakuutuskassoista. Noin 30 % on lääkärikontrollikomiteat todenneet työkykyisiksi. Ellei tällaisia väärinkäytöksiä vastaan aleta tarmokasta taistelua uhkaavat ne vakavasti vakuutuskassojamme.

Tiukan talouskomennon toteuttaminen.

Sitä selosti sangen laajasti ja mielenkiintoisesti tov. Ordshonikidze. Huomautettuaan kuinka puolue ja hallitus aikoinaan asettivat sulun tuon tunnussanan nurinkuriselle toteuttamiselle, jonka vakavimpia ilmiöitä oli »säästäminen» työväenluokan aseman huonontamisen kustannuksella, selostaja totesi kuitenkin saavutetun myönteisiä tuloksia.

Useampaan otteeseen on yritetty liiallisen henkilökunnan vähentämistä, muodostettu kymmeniä komiteoita sitä toteuttamaan, mutta sittenkin on henkilökunta lisääntynyt. Jos otetaan SSSR:n ja eri tasavaltojen budjetit, niin v. 1925—26 oli eri elimien palveluskunnan yhteinen määrä 1.191.053 henkeä, sitä vähennettiin uudessa budjetissa 46.203 hengellä, mutta samaan aikaan uusien elimien perustaminen, uudelleen järjestäminen tai valtion budjettiin liittäminen lisäsi 89.403 henkeä, joten v. 1926—27 budjetissa on palveluskunnan yhteinen lukumäärä 1 milj. 234.253 henkeä eli lisäystä 43.199 henkeä edelliseen vuoteen verrattuna. Ja tätä nimitetään supistamiseksi! Jos otetaan Moskovassa virastoissa ja liikelaitoksissa työskenteleväin lukumäärä neuvostotoi-

mitsijain ja kauppa-apulaisten liiton tietojen mukaan, niin se oli v. 1923 — 48.663, tammik. 1 pnä 1924 — 62.923, heinäk. 1 p. 1924 — 69.814, tammik. 1 p. 1925 — 79.814, lokak. 1 p. s.v. — 99.915, huhtik. 1 p. 1926 — 111.077 ja lokak. 1 p. t.v. — 103.793 henkeä.

Mistä tällainen johtuu? Meidän laitoksiemme työn järjestelystä, itse työskentelysysteemistä, joka edistää henkilökunnan paisumista. Jos nämä järjestöt jätetään työskentelemään nykyiseen tapaansa, niin kaikista supistamisista huolimatta niiden henkilökuntaa täytyy lisätä. Täytyy perinpohjin uusia koko työjärjestelmä näissä laitoksissa.

Selostaja kuvaili liiallisuuksia kyselyjen ja tilitysten alalta. Erään lasten dispanserin kaavakkeessa oli kokonaista 127 kysymystä. Ne täytyy täyttää, mutta ehtiikö silloin tekemään muuta? Eipä suinkaan.

Otetaanpa trustien tiliselostukset. Moskovan verkatrustilla ne sisältyvät 13 kirjaan, joissa on 7.354 sivua ja ne maksavat meille 1.306.000 ruplaa, silloin kun ne entisille tehtaiden omistajille maksoivat vain 440.000 rpl. Uralin metallitrustin tileissä on 9.459 sivua, maksaa yli miljoonan. Kulkulaitoskomisariaatin 27 rautatien tilitykset sisältävät 18.000 sivua ja tulevat maksamaan yli 9 miljoonaa. Kun Moskovaan saapuu liittotasavaltojen edustajia puoltamaan budjettejaan, ne tuovat mukanaan jopa 10 puutaa papereita perusteluja varten.

Mitä ja ketä varten kaikki tämä? Kuka voi ja joutaa lukemaan näitä »teoksia»? Kykeneekö K. Kansant. Neuvosto lukemaan niitä? Eipä tietenkään? Tarvitaanko niitä? Antavatko ne tarkan kuvan todellisuudesta? Eipä aina. Tarkastetaanpa minkä verran on teollisuutemme tuottanut voittoa lokak. 1 p. mennessä v. 1925. Otetaan tekstiiliteollisuus: tehtaiden tilinpäätöksen mukaan se on 132.293.000 rpl., K.K.T.N:n mukaan 76.537.000 rpl. ja Finanssiasiain K.K. mukaan — 160.558.000 rpl. Ruvettiin tutkimaan yhteisesti ja selvisi, että voitto onkin 122 miljoonaa. Voidaanko tässä supistaa jotain? Voidaan ja täytyy. Meitä estää vain rutiini, tottumus, mutta supistamalla sitä saavutetaan todellista säästöä.

Selostaja kosketteli volokiittaa, virastohitautta, mitä on tavattavissa vielä sangen runsaasti. Esitti räikeitä esimerkkejä. Me elämme todellisen paperitulvan alaisina. Esimerkiksi Ukrainassa tavalliselle kyläagronoomille esitetään vastattaviksi 20.000 kysymystä. Kun agronoomi vastaa näihin — vastaaminen on pakollista — jää hänelle aikaa varsinaiseen työhönsä tuskin ollenkaan. Meidän koneistollamme on vielä paljon muita puutteellisuuksia ja sairaloisuuden ilmiöitä, joita vastaan on käytävä taistelua ja voitettava ne. Siinä on otettava varteen tov. Leninin neuvot, jotka hän kirjeessään V ammattiliittojen edustajakokoukselle v. 1922 esitti:

»Nykyhetken tärkein tehtävä lähivuosina on neuvostokoneiston järjestelmällinen pienentäminen ja halventaminen, supistamalla sitä, järjestämällä sitä täydellisemmäksi, hävittämällä volokiittaa, byrokratismia ja vähentämällä tarpeettomia menoja.»

Silloin oli työväenluokkamme hajalla. Nyt on toisin. Kokouksessa on edustettuna lähes 10 miljoonaa ammatillisesti järjestynyttä. Se on jättiläismäinen voima, jonka avulla voidaan sitkeästi ja järjestelmällisesti työskentelemällä parantaa neuvostokoneistomme.

Teollisuuden tila ja sen kehityksen perspektiivit.

Sitä selosti sangen laajasti K. Kansantalousneuvoston puheenjohtaja tov. Kuibishev.

Teollisuuden johtamisessa on toteutettava sellaista politiikkaa, joka takaisi sille yhä suuremman vaikutuksen maamme kansantaloudessa, sillä sosialismin toteuttaminen suoritetaan saavuttamalla teollisuudelle johtava osuus koko maan talouteen nähden.

Lähimpiä konkreettisia tehtäviämme on koko teollisuutemme peruspääoman uusiminen, sen rakentaminen korkeammalle teknilliselle perustalle. Sen vuoksi teollisuuden perinpohjainen uudelleen varustaminen, uusien tehtaiden rakentaminen, uuden tekniikan luominen ovat tärkein ja ratkaisevin tie, jota proletaarinen valtiomme tulee kulkemaan.

Kansantaloutemme vaatii teollisuutta suurentamaan mahdollisimman paljon tuotteiden määrää, mahdollisimman täydellistä olevan peruspääoman käyttämistä. Me olemme joutuneet kauteen, jolloin on olemassa tarjonnan ja maksukykyisen kysynnän välinen ristiriita, eikä tämä ristiriita häviä kovinkaan pian. Meillä on havaittavissa ankara tavaranälkä. Tästä seuraa, että teollisuuden on tuotettava mahdollisimman paljon tuotteita. Mutta tämä ei vielä riitä. Markkinoilla ostaja kiinnittää huomiotaan ei ainoastaan paljouteen, vaan myöskin tavaran laatuun. Hän ei tyydy tarjottuun tavaraan, eikä ota kaikkia tavaroita, kuten joku vuosi sitten, vaan valitsee, esittää sarjan vaatimuksia laatuun nähden. Ostaja on tullut paljon vaativammaksi. On puhuttava ei ainoastaan tavaramäärästä, vaan myöskin sen hinnoista ja laadusta. Näinollen tämän päivän tehtäväksi teollisuudelle jää: tuottaa enemmän, halvempaa ja parempia tavaroita.

Selostaja totesi teollisuuden huomattavan kasvun kuluneina vuosina. Suurteollisuuden tuotannon arvo v. 1925—26 oli 7.176 miljoonaa, edellisenä vuotena 5.000 miljoonaa, lisäys siis 40%, sitä edellisenä vuotena 60%. Tehtyjen laskelmien ja arvioiden mukaan tulee ensi vuoden lisäys olemaan noin 18%. Meille on tärkeätä mitkä teollisuuden alat nopeimmin kehittyvät, sillä siitä riippuu industrialisoiminen. Suunnitelman mukaan raskaan teollisuuden, joka valmistaa tuotantovälineitä, pitäisi kasvaa 23%:lla, sen sijaan kulutustavaroita valmistavan kevyen teollisuuden ainoastaan 14—16%:lla. Yhteensä teollisuustyöläisten luvun pitäisi lisääntyä 100.000:lla. Metalliteollisuuden oletetaan lisääntyvän 28 %:lla, sähköteollisuuden 27%.

Tärkeimpiä kysymyksiä on tuotantohintojen alentaminen. Huolimatta sille osotetusta huomiosta, ovat tuotantohinnat nousseet, vaikka tuotantovoima on lisääntynyt 11%:lla. Eräillä aloilla ne ovat tosin laskeneet, mutta toisilla sen sijaan kohonneet, keskimäärin tuotantohinnat ovat nousseet 1½%. Totta kyllä, että työpalkan nousu on ollut tuotteellisuuden lisääntymistä suurempi, eikä se ole voinut olla vaikuttamatta hintaan. Tukkuhinnat ovat pysyneet melkein vakiintuneina. Tuotantohintojen alentamista on ajettava järkiperäistyttämällä ja parantamalla teollisuuden työskentelyä. Jos alennamme vähittäishintoja vähentämättä tuotantohintoja, silloin pienenee teollisuuden kasaaminen ja luonnollisesti voimme käyttää vähemmän varoja teollisuuden perinpohjaiseen uusimiseen. On pyrittävä vähentämään tuotantohintoja ja sen avulla vähittäishintoja. Hallituksen direktiivi hintojen alentamisesta 10 %:lla on toteutettava, samalla kun parannetaan tuotteitten laatua.

Tärkeimpiä tehtäviä on vaikuttavien rahamäärien sijoittaminen teollisuuden uusimiseen. Viime vuonna sijoitettiin 780 miljoonaa, edellisenä vuotena 385 miljoonaa ruplaa. Mitä se on tuottanut? Meillä ei ole kyllin tarkkoja tietoja, mutta me voimme sanoa, että tämän sijoituksen avulla me saamme 18% lisäyksen tuotannossa v. 1926—27 kuluessa. Ellemme olisi sijoittaneet, niin lisäys olisi pienempi. Teollisuuden perinpohjaista uusimista koskevaa suunnitelmaa on toteutettu 90%.

Tämän vuoden aikana on suunniteltu sijoitettavaksi 900 miljoonaa teollisuuteen ja 156 miljoonaa sähköistämiseen, kaikkiaan siis sijoitetaan yli miljaardi ruplaa, josta raskas teollisuus saa yli 60%. Uusien tehtaiden rakentamiseen käytetään siitä 164 miljoonaa, viime vuonna käytettiin 100 miljoonaa.

Sitä paitsi teollisuuteen sijoitetaan n. 400—500 miljoonaa liikkuvan pääoman lisäämiseksi. Erittäin tärkeätä on varojen kasaaminen itse teollisuudessa, ilman sitä ei teollisuus kykene sijoittamaan varoja laajentamiseen. Mutta sitä ei voida saavuttaa, ellei kyetä alentamaan tuotantohintoja. Näiden sijoitusten avulla voimme otaksua teollisuuden lisääntyvän v. 1927—28 — 10%.

Lopuksi tov. Kuibishev kosketteli teollisuuden hallintokysymystä. Se on suuri ja vaikea kysymys, jota ei voida käden käänteessä ratkaista. Tuntuu siltä, että on jo koittanut se aika, jolloin voidaan myöntää perusjärjestöille huomattavasti enemmän itsenäisyyttä kuin tähän asti. Toisaalta on myönnettävä enemmän itse-

näisyyttä tehtaiden yhtymille. On pyrittävä siihen, että jokainen vastaa hänelle uskotuista laitoksista, eikä häntä alituisesti vaivata kyselyillä ja tiedusteluilla, vaan hän tosiaankin voi vastata hänelle uskotusta tehtävästä. Sanalla sanoen: suunnitelmallisuutta on keskitettävä, hallintaa epäkeskitettävä.

Yhdessä ammattiliittojen kanssa, niiden kautta, joukkoihin nojaten proletaarinen valtiomme kykenee suorittamaan teollisuuden aloilla esiintyvät tehtävät ja astumaa kuluvana vuotena uuden askeleen sosialismia kohti.

Liittojen organisatoorinen rakennustyö.

Siinä on mielenkiintoisimpia ilmiöitä nopea työvoiman vaihtuminen. On tehtaita, joissa vuosittain työvoimaa uusiintuu 12—13%. Eräässä Moskovan tehtaassa erosi työstä vuoden kuluessa 1.000 työläistä ja tuli uusia 1.300. Onpa sattunut tapauksia, että liittojen jäsenet ovat siirtyneet maaseudulle, eivätkä ole palanneet sieltä, vaan heidän jäsenkirjansa kanssa on palannut uusia henkilöitä, heidän maanmiehiään. Eräissä tapauksissa on jäsenkirjasta tullut kauppatavaraa. Järjestöjen tehtävänä on vakavampi ja syvempi järjestöjensä jäsenistön tutkiminen.

Työskentelyä joukkojen keskuudessa haittaa tämä suuri työläisten vaihtuminen työlaitoksissa. Tosin joukkotyön alalla on sarja saavutuksia, mutta heikkouksia ovat: kokousten työjärjestysten epäonnistunut laadinta, liian useitten kysymysten asettaminen. Työläiset asuvat kaukana työlaitoksista, kokoukset ovat työajan jälkeen, ne väsyttävät ja rivityöläinen kiertää niitä. Joukkotyön kysymykset tulevat olemaan pitkän aikaa päiväjärjestyksessä.

Erikoinen huomio on kiinnitettävä tehdaskomitean työhön, siitä riippuu laajan järjestyneitten joukon työhön vetäminen. Niitä kuitenkin vaivaavat samat taudit kuin keskuksessakin: ne hukkuvat paperitulvaan, lukemattomiin asiapapereihin, jotka vieroittavat huomaamasta mitä tapahtuu verstaissa ja työlaitoksessa yleensä. Sitä paitsi niillä on paljon sivutyötä ja edustusta, joka vie suuren osan ajasta. Nyt nostetaan kysymys liittojen toimitsijain kuormituksen vähentämisestä. Edustusta voidaan asettaa työpenkin ääressä työskenteleville työläisille:

Tärkeätä on kiinnittää huomiota aktiiviin. Se on suuri, todellisuudessa on kuitenkin puute toimitsijoista. Viime kokous hyväksyi tehdaskomiteain valtakaudeksi 6 kuukautta. Kokemus on osottanut tämän ajan liian lyhyeksi, siitä täytyy luopua, jotta toimitsijamme voisivat paremmin perehtyä työhön ja paremmin sen järjestää.

Ammatillista demokratiaa käsitellessämme me pidimme silmällä ammatillisen toiminnan syventämistä. Me asetimme kysymyksen niin, että jokaisen valitun toimitsijan piti tuntea vastuuvelvollisuutta valitsijoitaan kohtaan, kytkeytyä jäsenistöön jokapäiväisessä työssään. On todettava, ettei vielä ole toteutettu läheskään kokonaan ammatillista demokratiaa.

Tavattomana puutteena toiminnassa on neuvottelujen monilukuisuus. Läänin neuvostot luovat tavattoman määrän neuvotteluja, joihin kutsutaan ei ainoastaan liittojen läänin osastojen hallinnot, vaan myöskin tehdaskomiteain toimitsijat ja sillä vedetään ne varsinaisesta työstään, heikennetään demokratiaa.

Riidanalaisia kysymyksiä on jäsenten ikäraja. V. 1920—21 hyväksytyn säännön mukaan alin ikäraja oli 18 vuotta. Vähän ennen ed. kokousta me alensimme sitä 16 v. Käytännössä on ollut 14-vuotiaitten-kin otto. YALKN:n puhemiehistö ei kuitenkaan hyväksy sitä että liittojen sääntöihin merkitään ikärajaksi 14 vuotta, koska työlain mukaan 14-vuotiaat voivat työskennellä ainoastaan oppilaina. Ammattiliittojen on harjoitettava 14-vuotiaitten keskuudessa kasvatustyötä ja valmistettava heitä täysikasvuisina liittymään liittoon.

Samoin sektsia-kysymys on aiheuttanut erimielisyyttä. Yksityiskohtaisesti on käsiteltävä jo toimivia sektsioita: tieteellisten työntekijäin ja insinööri-teknillisiä sektsioita. On todettava, että näiden ryhmien keskuudessa on harjoitettu liian vähän työtä ja nämä ryhmät eivät osota riittävää aktiivisuutta. Suurin syy on jär-

jestöissämme. Epänormaalia on kaksinkertaiset jäsenmaksut: liitolle ja sektsialle. Sellaista ei ole sallittava. Väittelyä aiheuttaa keskuskomiteain ja läänin neuvostojen valtuuksien laajentamiskysymys. Näitä suhteita on kuitenkin selvennettävä, sillä käytännössä esiintyy runsaasti hankauksia.

Työskentelystä kansallisilla alueilla on huomautettava, että ammatillisen toiminnan lujituttua kansallisissa tasavalloissa ja autonoomisilla alueilla ei saa myöskään unohtaa kansallisten vähemmistöjen työläisten etuja. Kuitenkin on esiintynyt tapauksia, että useilla alueilla, joissa on siirrytty työskentelemään toisella kielellä, toiminta venäläisten ja muitten kansallisuuksien keskuudessa on melkein kokonaan pysähtynyt.

K. Rovio.

Uutta suomenkielistä kirjallisuutta.

Kirjan kustannuksella on ilmestynyt.

NKP:n Puoluekonferenssi; alustuksia ja päätöksiä. Siv. 120. Hinta 50 kop. Kirja sisältää tov. Stalinin alustuksen ja loppulausunnon sekä konferenssin päätöksen oppositsioniblokista. Sen lisäksi päätökset maan taloudellisesta asemasta ja puolueen tehtävistä sekä ammattiliittojen työn tuloksista ja niiden lähimmistä tehtävistä. Kaikille välttämätön kirjanen, sillä velvoittihan konferenssi käymään päättävää aatteellista taistelua oppositsionin edustamaa sosialidemokraattista ukloonia (syrjäpyrkimystä) vastaan puolueessamme, selvittäen puoluejoukoille oppositsioniblokin periaatteellisten käsitysten virheellisyyden ja opportunistisen sisällön, miten »vallankumouksellisilla» puheenparsilla verhottuina ne esiintyvätkin.

Leninin teoksia on ilmestynyt »Valtio ja vallankumous» kirjan uusi painos; ollen se samalla uusi suomennos. Siv. 128; hinta 75 kop. — Ehkä enemmän kuin mikään muu Leninin teoksista — ja ylipäänsä enemmän kuin mikään muu — on tämä kirja, jonka hän kirjoitti juuri Lokakuun vallankumouksen aattona, vaikuttanut kommunistisen käsityksen selkenemiseen koko maailmassa. Olihan tärkeätä sosialidemokratisesti koulutetuille työläisille osottaa, missä kohdin ja miten Marxin oppia oli väärennetty ja vetelöitetty, ja varsinkin kuinka katalaan ja matalaan marxilaisuuden vääristelyyn Karl Kautsky oli painunut. Tässä kirjassa on myös viittauksia niiden vasemmistolaisten (Pannekoek, Radek, Rosa Luxemburg) puutteellisuuksiin, jotka lähinnä edustaen marxilaista kantaa Länsi-Europassa ennen sotaa taistelivat Kautskyn luopuruutta vastaan. Jokaisen kommunistin täytyy tämän kirjan avulla tuon tuostakin kerrata itselleen marxilais-leniniläinen käsitys valtiosta, sillä ilman selvyyttä siinä asiassa joudutaan helposti »demokratisiin» (tai byrokratisiin) syrjäsuuntiin (oppositsioni).

M. B. Wolfson. Yhteiskuntaoppi. Siv. 310; hinta kovissa kansissa 3 rpl. Suomentaneet M. Kaasolainen ja V. Lattunen. Kirjaa on viime vuosina myyty lukuisia painoksia, mikä jo osottaa, kuinka tarpeen vaatima oppikirja se on. Johtaahan se lukijan apina-ihmisestä Kommunistisen Internationalen viime vuosien toimintaan saakka. Lyhyissä luvuissa selostetaan pätevästi ihmiskunna kehityken päävaiheet ja sen vaikuttavat voimat. Tärkeimmät yhteiskunnalliset liikkeet, jopa niiden johtavat henkilötkin, luonnehditaan. Uskomattoman paljon ainehistoa on tekijä saanut kirjaansa mahtumaan. Joku on moittinut, että kirjan teksti on näin tullut kovin yhteentungetuksi, suppeaksi. Sitä ei voi auttaa. Opettajan on selityksillä autettava oppilaita ymmärtämään niitä kohtia, jotka supistamisen välttämättömyyden takia jäisivät vaillinaisiksi. Ja onhan, kuten tekijä huomauttaa, erikoiskirjallisuutta, josta saa lähempiä tietoja. Lisäämme, että on suomenkin kielellä jo alkua. Kustantajan ja suomentajan sopisi harkita, voisiko kirjan uuteen painokseen, sitten kun se tulee tarpeelliseksi, ottaa viittauksia niihin suomenkielisiin kirjoihin, joista saa lähempiä tietoja käsitellyistä asioista. Se tekisi kirjan vielä monta kertaa arvokkaammaksi, esim. itse- ja kerho-opiskelussa. Tervetullut olisi myös asia- ja nimiluettelo, joka tekisi kirjan mainioksi hakemistoksi ja korvaisi toistaiseksi yhteiskunnallisen tietosanakirjan tarvetta. Suomennos on hyvää, mutta sietää joitakin tarkistuksia. Esim. on siv. 64 »auktoritaarinen» käännetty sanalla »hallinnollinen», mikä ei vastaa käsitettä. Pitäisi olla »arvovaltainen». Siv. 16 tekijä tarkistaa erään tov. Buharinin puutteellisuuden, tämä kun on määritellyt ihmisyhteiskuntaa »työyhteyteen nojautuvaksi», kun pitäisi olla tarkkaan sanottu, että se eroaa eläinyhdyskunnasta sen kautta, että siinä tuotetaan tuotannon välineitä. Uudessa painoksessa on myös tarkistettava, suomennoksen ohella, eräitä oikeinkirjoitusseikkoja, jotta pääsisimme yhtenäiseen kielenkäyttöön.

Puoluetedon kirja. Kirj. I. G. Abeshaus ja Protasov. Siv. 327; hinta 2:25. Oppikirja kaupunkien supistettuja puoluekouluja varten. Laadittu puolueen KK:n Agitpropin vahvistaman ohjelman mukaan. Siinä käsitellään puolueen asiat viime oppositsionia myöten. Lyhyissä täsmällisissä luvuissa esitetään puolue-elämä ja tehtävät kaikin puolin. Lukukappaleet ja otteet Leninin teoksista ja puolueen päätöksistä täydentävät esitystä. Sitä elävöittävät vielä kuvitetut taulukot puolue-, ammattiliitto- ja neuvostorakenteesta. Voi varmasti sanoa, että puolueopiskelu vailla tätä kirjaa on vaillinainen ja ontuva. Suomennos on erinomaisen hyvää. Yhden pienen tarkistuksen haluaisin tehdä. Trotskilaisuutta selitettäessä sanotaan, että hänen mukaansa tarvitsee Venäjän työväki muiden maiden proletariaatin »valtiollista tukea». Olisi parempi sanoa »valtiovallan tukea», ettei syntyisi väärinkäsitystä. Sillä »valtiollinen tuki» voisi merkitä myös »poliittista tukea», mutta tässä tarkotetaan nimenomaan »gosudarstvennuju pomoshtsh» — »valtiovaltaista tukea».

Poliittisen tiedon kirja maaseutua varten. II. Siv. 272; hinta Rpl. 1:50. Tämän Em. Jaroslavskin kirjoittaman kirjan toisen osan ovat tov. V. Ojanen ja T. Rantanen ansiokkaasti suomen-

taneet. Se sisältää ohjeet 10—21 keskustelua varten, käsittäen aineet: Lokakuun vallankumous ja kansalaissota, työväen ja talonpoikain talousliitto kansalaissodan jälkeen, neuvostovallan maapolitiikka, verotus- ja finanssipolitiikka, SSSR:n kansainvälinen asema, NKP, kommunismi ja talonpoikaisto, kansallisuuskysymys, kirkko, uskonto ja tiede. — Siinä on selvitetty, talonpojan näkökulma huomioon ottaen, nämä tärkeät asiat. Talonpoikain arvostelut, väitteet ja tyytymättömyyden syyt on esitetty ja kysymys valaistu. Kyllä kelpaa tällaisen käsikirjan avulla opiskella. Mutta — lisättäköön heti — ei tämä vielä riitä. Opiskelun ohjaajan on pysyttävä kehityksen tasalla. Sitä varten on hänen seurattava tarkasti lehtiä ja niistä merkittävä muistiinsa (leikattava irti) uudet lait ja asetukset sekä tuoreet numerotiedot neuvostovallan taloudesta sekä yleensä oman maan ja kansainvälistä politiikkaa koskevat uudet tiedot. Samoin on hänen otettava tarkka selko uusista ilmiöistä paikkakunnallaan, tutkittava kansan tarpeet ja arvostelut sekä hankittava niihin pätevät vastaukset asianomaisilta laitoksilta. Mutta tämä kirja on hänelle, samoin kuin kaikille opiskelijoille korvaamaton käsikirja, josta saa pätevän vastauksen vallankumouksen herättämiin tärkeimpiin kysymyksiin.

Kyläneuvostojen työ. Siv. 140; hinta 65 kop. Eero Haapalaisen suomentama Neuvostorakennustyön Instituutin jäsenen S. I. Tshugunovin ohjekirja kyläneuvostojen, niiden valiokuntien ja toimikuntien toimitsijoille. Kipeän tarpeen vaatima kaikille asianomaisille välttämätön kirja. Tässä tehtävä sama huomautus kuin edelliseenkin nähden: toimitsijain on lehdistä leikattava asetuksiin tehdyt muutokset ja täydennykset. Tällaisena uutta luovana aikana täytyy muotojen ja toimitapojen alituiseen muuttua eikä mikään kirja ole kauan »täydellinen», elävä elämä täydentää sitä yhtä mittaa.

Nuorison poliittinen lukemisto. Siv. 121, hinta 75 kop. Suomennettu W. Wirganskin teoksesta. Nuorisolle selostetaan tässä: maa[illegible], neuvostot, kansallisuuskysymys, teollisuutemme maatalous, maaseudun luokat, osuustoiminta, kommunistipuolue ja leniniläinen nuorisoliitto, Punainen armeija ja suhde muihin maihin. Kappaleiden lopussa on kertauskysymykset ja viittauksia muuhun kirjallisuuteen. Nuorison luettava ja levitettävä.

S.

Kommunistin v. 1926 sisältö:

Ленинградский Гублит № 26895. Тираж 3000 экз.—3 л. Заказ № 180.

Государственная типография им. т. Зиновьева, изд-ва „Лен. Правда". Ленинград, Социалистическая, 14

KOMMUNISTI

on kuukauslehti, jota julkaisee Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean Luoteisbyroon Suomalainen sektsia, Leningrad, ja Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Karjalan Aluepuoluekomitea, Petroskoi. (Коммунист, Ежемесячный журнал, издаваемый финской секцией Сев. Зап. Бюро Ц. К. В. К. П. (б) и Карельским Областным Комитетом В. К. П. (б).

»Kommunistin» tarkoituksena on valaista suomenkielisille työläisille ja talonpojille Sosialististen Neuvosto-Tasavaltain Liiton alueella, erikoisesti Karjalan Neuvostotasavallassa ja Inkerissä, sekä Suomessa ja Amerikassa Venäjän vallankumouksen sekä työväen ja talonpoikain kansainvälisen vallankumousliikkeen kysymyksiä.

»Kommunistin» toimittajina ovat toverit Yrjö Sirola, K. M. Evä, Lauri Letonmäki, J. A. Komu ja V. Ojanen. Lehdessä selostavat puoluetoimintaa NKP:n KK:n Luoteisbyroon Suomalaisen sektsian ja NKP:n Karjalan Aluepuoluekomitean toimitsijat. Kommunistisen Internatsionaalen ja sen osastojen, maailman kommunistipuolueiden, toiminnasta kirjottavat niissä toimivat toverit. Suomen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean avulla seurataan Suomen asioita. Lehteen tulevat kirjoittamaan toverit: O. V. Kuusinen, Edv. Gylling, Santeri Nuorteva, Kullervo Manner, A. Shottman, Leo Laukki, Otto Vilmi, Hanna Malm, A. Taimi, Eino Rahja, J. A. Komu, J. E. Järvisalo, T. Alavirta, A. Mantere, J. Kohonen, J. K. Lehtinen, Pekka Paasonen, Santeri Mäkelä, Jaakko Mäki, Kustaa Rovio, Toivo Antikainen, Ture Lehén, V. Forstén, Heino Rautio, T. Pottojev, A. Usenius, I. Lassy, F. Klemola y.m.

Lehden levittämisestä huolehtii Kustannusosuuskunta Kirja, osote: Издательство „Кирья“, Ленинград, Набережная Жореса, д. № 4. Se on myöskin lehden toimituksen osote. Toimitussihteeri on tov. K. M. Evä. Karjalassa edustaa toimitusta tov. Lauri Letonmäki, os. Каргосиздат, Петрозаводск, Пушкинская № 7.

TILAUSHINNAT:

1/1 vuosikerta . . Rpl.	6: —	Ulkomailla:	
1/2 » . . »	3: —	1/1 vuosikerta . .	4 dollaria.
1 kuukausi . . »	—: 50	1/2 » . .	2 »

ILMOITUSHINNAT:

1/1 sivu Rpl. 150: —, 1/2 sivua Rpl. 75: —, 1/4 sivua Rpl. 40: —.

Toverit! Näyttäkää »Kommunistia» työläis- ja talonpoikaistovereillenne. Kerätkää tilaajia ja levittäkää yksityisnumeroita!

Työväenjärjestöjä, varsinkin puolueosastoja, kehotetaan kaikkialla asettamaan asiamiehiä ja »Kommunistin» komiteoita kokoamaan tilaajia ja levittämään lehteä. Missä ei ole järjestöjä, voivat yksityiset toverit ilmoittautua asiamiehiksi.

Hinta 50 kop.